

ДЖУЛИ КАГАВА ВЕЧНАТА ПЕСЕН

Част 3 от „Кръв от рая“

Превод от английски: Боряна Даракчиева, 2015

chitanka.info

*На Ник. Твоите идеи са безценни. И на читателите ми.
Вашите сълзи хранят моята муза.*

ЧАСТ I

ДЕМОН

ГЛАВА 1

Портата на селището скърцаше на вятъра, люлееше се на пантите си и се удряше леко в стената — ритмично почукване, което отекваше в тишината. Студен вятър се вихреше през отвора, а миризмата на кръв висеше във въздуха като тежко одеяло.

— Той е бил тук — прошепна Канин до мен. Господарят вампир беше тъмна статуя на фона на падащия сняг, неподвижен и спокоен, но с мрачни очи. Огледах безучастно оградата, вятърът дърпаше палтото ми и правата ми черна коса.

— Има ли смисъл да влизаме?

— Сарен знае, че го преследваме — отвърна той тихо. — Искал е да видим това. Иска да знаем, че той знае. Вероятно зад тази порта ни чака нещо.

Стъпки изскърцаха по снега — Чакала ни заобиколи, черното му кожено палто пърхаше зад него. Жълтите му очи светеха злоецо, когато надникна през портата.

— Ами тогава — рече той и усмивка разкри връхчетата на зъбите му, — щом е положил толкова усилия, не бива да карае откачалката да чака, нали?

Мина уверено през счупената порта и продължи към миниатюрното селище зад нея. След миг колебание с Канин го последвахме.

Зад стената миризмата на кръв се засили, но нищо не помръдваше по тясната пътечка, която криволичеше между къщите. Разнебитените дървени и ламаринени съборетини бяха притихнали и тъмни, докато навлизахме все по-навътре и подминавахме покрити със сняг веранди с празни столове. Всичко изглеждаше непокътното, недокоснато. Нямаше тела. Нямаше осакатени трупове в леглата, нямаше кръв, плиснала по стените на малкото домове, в които влязохме. Нямаше дори мъртви животни в ограждението близо до пътя. Само сняг и пустош.

И все пак тук витаеше миризмата на кръв, висеше във въздуха и караше стомаха ми да се свива от болка, а Глада да вилнее. Потуших го

и стиснах зъби, за да не изръмжа от безсилие. Беше минало много време. Имах нужда от храна. Миризмата на кръв ме подлудяваше, а липсата на хора направо ме вбесяваше. Къде бяха те? Не можеше цяло селище просто да изчезне безследно.

И тогава, докато вървахме по пътеката около пасището към огромния обор на върха на хълма, открихме жителите на градчето.

Голямо голо дърво се издигаше до обора, кривите му клони посягаха към небето и се извиваха под тежестта на десетки тела, повесени на въжета с главата надолу. Мъже, жени, дори няколко деца се полюшваха на вятъра, а ръцете им висяха вкочанени и бели. Гърлата им бяха прерязани и снегът под дървото чернееше от кръв. Миризмата ме връхлетя отново и аз стиснах юмруци, защото Гладът разкъсваше вътрешностите ми с яростните си нокти.

— Ясно — измърмори Чакала, който гледаше дървото със скръстени ръце, — не е ли тържествено? — Гласът му беше напрегнат, сякаш и той бе на ръба. — Предполагам, че затова не срещнахме и една торба с кръв по целия път от Ню Ковингтън дотук. — Изръмжа, поклати глава и устните му оголиха зъбите. — Този тип наистина започва да ме вбесява.

Преглътнах Глада и опитах да се концентрирам въпреки мъчителната болка.

— Джеймс, не ми казвай, че ти е жал за горките ходещи мръвки — подразних го аз, защото понякога единствено заяждането с Чакала успяваше да отклони ума ми от всичко друго. Той извъртя очи.

— Не, сестро, ядосан съм, защото не са имали благоприличието да останат живи, за да мога да ги изям — отвърна той и зъбите му проблеснаха. После пак се втренчи жадно в телата. — Проклетият Сарен! Ако не исках толкова много да очистя тоя психопат, щях да пратя всичко по дяволите. Продължи ли така, ще трябва да се отклоним от следата, за да търсим мръвки, чиито гърла не са разпорени, което вероятно е и неговата цел. — Той въздъхна и ме погледна подразнено. — Щеше да е много по-лесно, ако не беше видяла сметката на джила.

— За последен път ти казвам — изревах аз, — че просто посочих улица, която не беше блокирана. Не аз сложих онези пирони по пътя, за да минеш през тях.

— Алисън.

Спокойният глас на Канин прекъсна спора ни и ние се обърнахме. Създателят ни стоеше до ъгъла на обора и мрачно ни кимна да се приближим. Хвърлих последен поглед към дървото с ужасните плодове и тръгнах към Канин, като отново усетих острието на Глада. Оборът смърдеше на кръв дори повече от клоните на дървото. Вероятно защото цяла стена беше омазана с нея — със засъхнала, почерняла кръв, нанесена на вертикални ивици.

— Да не спираме — каза Канин, щом с Чакала се приближихме. Гласът му беше спокоен, но аз знаех, че и той е не по-малко гладен от нас. Може би дори повече, защото още се възстановяваше от преживяното в Ню Ковингтън, когато беше на ръба на смъртта. — Тук няма оцелели. — Погледна мрачно към дървото. — А ние нямаме време. Сарен ни очаква.

— Как разбра, старче? — попита Чакала, който ме последва до стената на обора. — Да, това е творба на откачалката, но може да го е направил само за красота. Сигурен ли си, че знае, че идваме?

Канин не отговори, а посочи към омазаната стена до нас. Погледнах я, но не видях нищо особено. Освен че беше покрита с кръв.

Но Чакала се изхили безрадостно.

— О, копеле такова! — Поклати глава и се втренчи в обора. — Много сладко. Да видим дали ще си толкова забавен, когато те пребия до смърт със собствената ти ръка.

— Какво има? — попитах аз, явно пропусках нещо. Вгледах се пак в обора. — На какво се смееш? Не виждам нищо.

Чакала въздъхна, хвана ме за яката и ме издърпа от стената.

— Ей! — изръмжах аз. — Пусни ме! Какво правиш, по дяволите?

Той не ми обърна внимание, а продължи да ме влечи назад. Спря на десетина крачки от стената, аз се изтръгнах от хватката му и се озъбих:

— Какъв ти е проблемът?

Той посочи към обора.

Погледнах стената и се сковах. Сега вече виждах за какво говореха.

Сарен — помислих си и познатата студена омраза се разля из вътрешностите ми. — Извратено копеле такова. Това няма да ме спре и

няма де те спаси. Когато те намеря, ще съжалиш, че някога си чул името ми.

По стената на обора с кървави, високи три метра букви беше изписан един въпрос. Той доказваше извън всякакво съмнение, че Сарен знае, че сме по петите му. Освен това означаваше, че вероятно вървим право към капан.

ОЩЕ ЛИ СТЕ ГЛАДНИ?

Бяха изминали две седмици, откакто напуснахме Ню Ковингтън.

Две седмици път по безкрайните, покрити със сняг шосета. Две седмици студ, пустош и мъртви, притихнали градове. Празни къщи, оплетени от растителност, пусти улици, изкорубени коли, които ръждясват в канавките. Никакво движение, освен щуращите се диви животни, големи и малки, които бяха превзели улиците след изчезването на хората. Джипът, както Чакала не пропускаше да изтъкне, се прецака и ни остави да бродим пеша по пустите пътища в преследване на един луд, който знаеше, че идваме. И който винаги беше на крачка пред нас.

Канин каза, че времето ни изтича и в известен смисъл беше прав. Онова, което Сарен притежаваше, онова, което носеше със себе си, означаваше край за мнозина. Вероятно дори за целия свят. Сарен притежаваше мутирала версия на вируса на Червените дробове, който бе унищожил света преди шест десетилетия, но сега се завръщаше с гаден страничен ефект: убиваше и вампири. Ние тримата — аз, Чакала и Канин — бяхме изложени на този вирус в Ню Ковингтън и станахме свидетели на истинския ужас от новата чума. Хората се превръщаха в обезумели създания, които пицяха, смееха се, раздираха лицата си и нападаха всичко живо по пътя си. За вампирите беше дори по-страшно: вирусът разяждаше мъртвата им плът и те започваха да гният отвътре. При последния ни сблъсък със Сарен ние разбрахме, че вампирът безумец е използвал Ню Ковингтън само като пробен терен, а истинските му намерения са много по-зловещи.

Той възнамеряваше да убие всички. И хора, и вампири. Да помете света, както сам се бе изразил, и да го остави да се изцели. Когато отново пуснеше вируса, нищо нямаше да го спре.

В плана му обаче съществуваше малък недостатък.

Ние имаме лекарство. Или поне щяхме да имаме лекарство. Тази малка надежда за целия свят се намираше в Едем. Това искаше Сарен: лекарството, за да го унищожи или да го обърне срещу нас. Той смяташе, че го преследваме по пътя към Едем, за да го спрем, да му попречим да унищожи лекарството или да пусне своя вирус. Мислеше, че се опитваме да спасим света.

Но той нищо не знаеше. Не ме беше грижа за Едем. Не ми пукаше за вируса, за лекарството и изобщо за целия свят. Не ме беше грижа дали хората ще открият лек за Беса и дали ще спрат новата чума на Сарен. За мен хората вече нямаха никакво значение. Те бяха храна, а аз бях вампир. Бях приключила с преструвките, че не съм чудовище.

Но щях да убия Сарен.

Той щеше да умре заради онова, което беше направил, заради онова, което беше унищожил. Щях да го разкъсам и да го накарам да страда. Онази нощ, когато за последно се изправихме пред лудия вампир в Ню Ковингтън, ние бяхме четирима. Онази нощ аз му отсякох ръката и го оставих да избяга в мрака, но само за да се завърне и да извърши най-ужасното си деяние. Тогава бяхме четирима: аз, Чакала, Канин... и още един. Но вече не можех да мисля за него. Него го нямаше. А аз все още бях чудовище.

— Ей!

Чакала внезапно забави крачка, за да ме изчака, докато се влачех след тъмната внушителна фигура на Канин по прострелия се през замръзналата равнина път. Селището и изкланите му жители бяха останали на няколко километра зад нас и вятърът най-сетне спря да довява миризмата на кръв. Това обаче не потуши Глада. Усещах го и сега като непрестанна пулсираща болка, готова да се разгори в истински пожар от сурова, неумолима нужда и при най-малката провокация. Той ме караше дори да се взирам в Чакала и да съжалявам, че не е човек, та да мога да се извъртя и да забия зъби в шията му. Чакала, изглежда, тънеше в блажено неведение за тези ми мисли.

Не му обърнах внимание и се втренчих право напред, не бях в настроение да се разправам с него или да слушам противните му саркастични коментари. Това, разбира се, никога не е спирало моя брат по кръв.

— Сестричке — рече той, — какво мислиш? Да убием ли дъртия гадняр, когато най-сетне го докопаме? Аз предлагам да го измъчваме, докато издържи. — Той щракна с пръсти. — Може да го вържем наполовина изложен на слънцето. Това е много интересно. Направих го преди няколко години с едно немъртво копеле, което много ме вбеси. Светлината започна от краката му и пълзеше към лицето. Мина много време, докато ритна камбаната. А накрая пищеше и ме молеше да му отсека главата. — Той се изкикоти. — Много искам да гледам как Сарен умира така. Стига това да не разстройва нежната ти душа, разбира се.

Пак се изхили, златистите му очи сякаш прогаряха дупка в главата ми.

— Само исках да те подготвя, сестричке, в случай че решиш да послушаш милосърдното си сърце и да се обърнеш срещу мен. Разбира се, ако имаш предложение как да постъпим с дъртия психопат, много бих искал да го чуя.

— Не ми пука — отвърнах. — Прави каквото искаш. Стига аз да нанеса последния удар, друго не ме интересува.

Чакала изпуктя.

— Е, така не е много забавно.

Не отговорих и тръгнах по-бързо, за да се отърва от него, но и той ускори крачка.

— Стига, сестричке, къде е онзи противен морал, който хвърляше в лицето ми на всеки две секунди? Така не мога да изпитам никакво удоволствие от непрестанните подигравки с него.

— Защо говориш с мен? — попитах, без да го поглеждам.

Чакала изпъшка с раздразнение.

— Защото ми е скучно. А старецът се надува и не ми обръща внимание. — Той кимна към Канин, който вървеше на няколко метра пред нас. Подозирах, че ни е чул, но с нищо не го показа. На Чакала вероятно не му пукаше. — И защото искам да знам какво мислиш за нашия великолепно смахнат сериен убиец. — Махна нетърпеливо към равнината край нас. — Остава много път до Едем и аз имам усещането, че няма да намерим и една торба с кръв — поне жива, де — чак до Острова на мръвките. Не ми харесва особено идеята да се изправя пред онзи лунатик, когато ти и Канин вече берете душа.

Озърнах се към него и се смръщих.

— Ами ти?

— О, не се притеснявай за мен, сестричке — ухили се Чакала. — Аз винаги се оправям, каквото и да става. Просто искам да изтъкна, че тактиката на „безплодни нивя“ която Сарен е предприел, ще затрудни много нещата за теб. Още ден-два така и първият човек, на когото се натъкнем, ще бъде разкъсан на парченца — и точно ти ще го направиш.

Свих рамене. Откровенията на Чакала не ме изненадваха и установих, че наистина не ми пука. Където и да отидеше Сарен, в което и забутано кътче на страната да се свреше, щях да съм по петите му. Каквото и да направеше, колкото и бързо да бягаше, аз щях да го хвана и тогава щеше да си плати за стореното.

— И какво? — попитах и пак забих поглед в пътя. — Аз съм вампир. Какво значение има?

— О, моля те. — Чувах съжалението в гласа му, съжалението и отвращението. — Хайде стига с тези преструвки „вече не ми пука“. Знаеш, че все някога ще трябва да се изправиш пред това.

Студен юмрук сграбчи вътрешностите ми. Чакала не говореше за храненето. Събудиха се спомени — спомени за него, — но чудовището се появи и ги погълна, преди да почувствам каквото и да било.

— Вече се справих с това — отвърнах спокойно.

— Не, не си. — Гласът на брат ми внезапно стана по-твърд. — Само си го заровила. И ако не се справиш с него скоро, то ще изскочи в най-лошия момент. Вероятно когато се изправим пред Сарен. Защото така работи умът на този психопат — той знае точно какво да каже, за да ни обърка и да добие пълно предимство. Тогава ще те убие, а това ще ме ядоса и ще трябва да го направя лично.

— По-добре внимавай, Чакал. — Гласът ми беше леден. И пуст, защото не чувствах нищо дори сега. — Може да си помисля, че те е грижа.

— О, надявай се, сестричке. — Той се ухили и се отдръпна. — Тогава спирам да говоря. Но ако открием Сарен и той каже нещо, което те разбие, не очаквай аз да събирам парчетата.

Не се тревожи за това — помислих си, докато се отдалечавах и клатеше глава. Проблесна спомен, накъсан, неразличим, и вътрешният ми демон го изтласка обратно. — Вече не остана нищо за разбиване. Сарен не може да ме засегне.

Изминахме още няколко километра през пустите, покрити със сняг равнини, докато звездите изтляваха, а източният хоризонт започна да розовее. Канин свърна от пътя и се насочи към сив, порутен обор, който клюмаше в края на буренясало поле, а до него имаше ръждясал силос. В древната сграда миришеше на мухъл и беше пълно с потрошени греди и купчини гнила слама. Но пък беше тъмно, уединено и по покрива нямаше много дупки, през които да се промъкне слънцето. Като не обръщах внимание на възраженията на Чакала, че не искал да спи в мръсен, пълен с плъхове обор, аз отворих прогнилата вратичка на една ясла, намерих си тъмно ъгълче зад купчина смрадливо сено и потънах зад стената на съня.

Само за миг споменът се размърда отново, като фрагменти от нечий друг живот, надигна се от мрака. Спомних си друг такъв обор, топъл и задушен, огласян от тихото блеене на животните и шепота на хората около мен. Слама, фенери и уют. Едно малко козле на черни петна седи в скута ми, а две човешки деца се притискат до мен и гледат как го храня.

Чудовището се надигна. И тогава бях Гладна и гледах спящите, нищо неподозиращи деца, оголили тънките си шици пред вампира, до когото се бяха сгушили. Спомних си как се наведох към врата на детето в скута ми, зъбите ми се издължиха и се плъзнаха от венците... а после се осъзнах ужасена. Изтичах от обора, преди да изгубя контрол и да убия две невинни деца в съня им.

Чудовището се изсмя на този спомен. Изглеждаше толкова, толкова отдавна. Преди цял живот. Сега, когато Гладът разкъсваше с ноктите си стомаха ми и прогаряше контурите на съзнанието ми, аз мислех с копнеж за спящите хора, които бяха така уязвими до мен, представях си как се навеждам и довършвам онова, което тогава започнах.

Следващата нощ не беше по-различно. Още пусти равнини. Отново неотгъпан сняг скърцаше под ботушите ни и безкраен път се виеше на североизток. Гладът бе станал още по-силен и ме правеше раздразнителна и свирепа. Бях се концентрирала в усилието да вървя и се опитвах да не обръщам внимание на болката, която отказваше да си отиде. Усещах чудовището в мен опасно близо до повърхността —

студено, тъмно същество, което ръмжеше и не спираше да шава, винаги търсецо. То можеше да чуе шум от малки крачета в мрака, енот, опосум или други нощни твари, които се щураха из храстите. То можеше да усети прелитането на прилепите над нас и да надуши дълбоките, бавни дихания на елените, скупчили се заедно сред храсталаците. То искаше да напада, да се нахвърли върху нещо живо, да го разкъса и да излее гореща кръв по снега и в гърлата ни. Но то знаеше, както знаех и аз, че няма смисъл да се губи енергия в лов на животни. Те нямаше да утолят Глада. Само една плячка щеше да запълни празнотата в мен, а точно тя не можеше да бъде открита никъде.

И така, ние вървахме, Канин водеше, а аз и Чакала го следвахме. Трима вампири, които нямаха нужда от почивка, не усещаха студ, умора и вятър, пътуваха през един опустошен свят, който би убил повечето от хората. Всъщност вече го беше направил.

А Сарен бе на път да довърши започнатото.

Внезапно Канин закова насред пътя и се обърна, изглеждаше нащрек. Аз спрях изненадана и леко притеснена. Не бяхме говорили много след напускането на Ню Ковингтън. Мълчалив и студен, Господарят вампир винаги вървеше отпред, без да поглежда към своите потомци. Това ме устройваше. И аз нямах какво да му кажа. Сега между нас се издигаше стена. Усещах разочарованието му, виждах го в погледа му всеки път, когато Чакала направеше някой злостен коментар по адрес на хората и торбите с кръв... а аз мълчах. Но дори неизреченото неодобрение на Канин не можеше да промени факта, че съм чудовище.

— Някой идва — рече той, докато се взираше в пътя зад нас. Аз се обърнах и напрегнах сетивата си, но нямаше смисъл. Ревът на двигател разкъса мрака. Приближаваше се.

Гладът отново се събуди и напираше да изскочи, чудовището се размърда нетърпеливо. Щом имаше коли, значи имаше и хора, а хората бяха храна. Представих си как забивам зъби в шиите им и горещата кръв нахлува в устата ми. Усетих, че зъбите ми се издължават и от гърлото ми се надигна ръмжене.

— Назад — рече Канин, когато ме подмина. Озъбих му се, но той вече беше с гръб към мен и не забеляза.

— Махнете се от пътя и двамата. — Ревът на двигателя наближи и фаровете заблещукаха между дърветата.

— Малцина ще спрат при вида на трима непознати на пуст път посред нощ. По-добре да видят самотен невъоръжен пътник. — После повтори по-твърдо: — Махни се от пътя, Алисън.

Чакала вече се беше отдалечил и се стопяваше в сенките. Канин дори не ме поглеждаше, взираше се в приближаващите светлини. Аз изръмжах, но отстъпих от настилка и се плъзнах зад едно голямо разкривено дърво до пътя. Зачаках. Гладът ме раздираше, а демонът жадуваше за насилие.

Светлините станаха по-ярки и от завоя се появи микробус, който навремето е бил бял, а сега беше повече от ръжда, отколкото от метал. Канин пристъпи напред и размаха ръце. Колата се понесе към него и го окъпа със светлината на фаровете.

Не забави. Изви към Канин, ускори и един мъж подаде глава от прозореца на пътника. Ухили се, вдигна черен пистолет и се прицели в него.

Канин отскочи назад, когато няколко изстрела прогърмяха и проблеснаха в бяло в мрака. Микробусът отмина с вой на клаксон и груб смях, а чудовището в мен се надигна с рев.

Изскочих озъбена точно когато микробусът ме наближаваше и измъкнах катаната. Замахнах към една от предните гуми, мечът я разряза и изби искри от метала, а микробусът рязко зави със стържене и се заби право в едно дърво.

Скочих след него, силен Глад гореше във вените ми, чудовището пицеше пронизително в ума ми. Шофьорът и пътникът лежаха окървавени и неподвижни сред отломките от предното стъкло, но страничната врата се отвори и от нея излязоха двама едри мъже с пистолети. Втурнах се към тях, единият се олюля и вдигна оръжието си. Мечът ми профуча, мъжът изкрещя и пистолетът падна на земята заедно с двете му ръце. Вторият излая с ужас някакво проклятие и опита да избяга. Беше стигнал до дърветата, когато го настигнах и забих зъби в шията му.

Гореща, опияняваща кръв изпълни устата ми. Изръмжах от удоволствие и потънах в усещането, докато човекът се отпускате в ръцете ми. Защо изобщо се бях притеснявала от това? Не можех да си спомня.

— Е, това беше невероятно. Четирима човеци. Е, двама са мъртви, а третият кърви доста обилно. — Студеният дразнец глас наруши екстаза ми. Вдигнах глава и по брадичката ми се стече топла кръв. Канин и Чакала стояха до смачкания микробус. Канин гледаше как безръкият, обезумял човек се гърчи на земята, стене и хлипа, а Чакала се взираше в мен полуразвеселен, полуотвратен.

— О, не се притеснявай от мен — каза той. — Продължавай, наслади се на торбата с кръв. И без това не съм Гладен.

Преглътнах и извадих зъбите си от човека. Чувствах се малко виновна. Канин и Чакала също бяха Гладни, а аз опустошавах единствения читав източник на храна. Вампирите не се хранят от мъртъвци, дори от пресни мъртъвци. Да пиеш кръв от труп е същото като да пиеш кръв от животно — не утолява Глада. Да не говорим, че повечето вампири го намират за отвратително. Нашата жертва трябва да е човек, и то жив; това бе едно от древните ненарушими правила, по които живеехме. Едно от правилата, които никога не се оспорват.

Обърнах се и повлякох плячката си към Чакала, който ме гледаше развеселен и гневен.

— Ето — казах аз, блъснах човека към него и той се свлече безжизнено на земята. — Този още диша, аз приключих.

Чакала изви устна и рече с презрение:

— Не ти искам остатъците, сестричке.

Аз се ухилих.

— Добре, тогава да го довърша ли?

Той ме изгледа кръвнишки, пристъпи напред и вдигна мъжа от земята. Главата му се люшна назад, шията му беше цялата в кръв. Чакала заби зъби от другата страна на гърлото.

Озърнах се към микробуса и видях как Канин внимателно полага безръкия на земята, където той застина неподвижно. Чуканчетата на ръцете му вече не кървяха и кожата му белееше. Зачудих се колко ли кръв е успял да изпие Канин от него. Вероятно не много, но дори малко беше по-добре от нищо. Трябваше да отсека само едната му ръка. Или пък крак. Тогава нямаше да може да избяга.

Някаква част дълбоко в мен се сви ужасена от мислите ми. Старата Алисън, която още беше човек, закрепця, че това е лошо и не бива да се държа така. Но гласът ѝ беше съвсем тих, едва различим. Потреперих и чудовището в мен го погребва под студено безразличие.

Твърде късно е, казах си, когато блажената безчувственост се разля отново в сърцето ми. Знаех какво представлявам. Съчувствие, милосърдие, съжаление — те нямаха място в живота на един вампир. Старата Алисън беше упорита; щеше да отнеме известно време, докато умре напълно, но вече чувах гласа ѝ все по-рядко. Накрая щеше да изчезне съвсем.

Обзета от вампирско безразличие, аз се обърнах към създателя си. Канин беше отстъпил от мъртвеца и се взираше в тъмната вътрешност на микробуса. Мимолетна болка прекоси лицето му, преди чертите му да се отпуснат отново. Приблжих любопитно до него и надникнах вътре.

В микробуса имаше още едно тяло. На млада жена, горе-долу на моята възраст, облечена с мръсна бяла рокля. Ръцете ѝ бяха вързани отпред и тя лежеше свита до стената на микробуса. Вратът ѝ беше изкривен под странен ъгъл. Къдрава руса коса се спускаше покрай лицето ѝ, а стъклениите сини очи си взираха в нищото.

О, не. Тя е отвлечена, невинна. Аз съм виновна. За миг ми примая. Очите на мъртвото момиче сякаш се взираха обвинително в мен. Аз я убих. Не разкъсах гърлото ѝ, нито бях отсякла главата ѝ, но въпреки всичко тя беше умряла заради мен.

Усетих мрачния поглед на Канин с гърба си и чух стъпките на Чакала по тънкия слой сняг зад нас. Той се приближи и надникна над рамото ми.

— Хм — изсумтя, сякаш бе видял мъртва птичка на тротоара. — Вече знаем защо се бяха разбързали толкова тези копелета. Жалко, че и тя умря — още съм малко гладен. — Пак изсумтя и аз усетих как извърща обвинителния си поглед към мен. — В онзи човек, когото така любезно ми предостави, не беше останало почти нищо.

— Не знаех, че тя е тук — прошепнах, без да се обръщам. Нямах представа на кого го казвам — на Канин, на Чакала или на себе си. — Не знаех...

Но това не беше извинение. Канин не каза нищо, просто се обърна и се отдалечи, но както винаги мълчанието му беше най-красноречиво.

— О, стига де — сви рамене Чакала. — Голяма работа. Още едно доказателство колко крехки са тези мръвки. Само да ги погледнеш и вече са си строшили шибаните вратове. — Той се обърна към мен и се

ухили. — Не се тормози толкова, сестричке. Тя и без това нямаше да изкара дълго, не и там, накъдето се бяха запътили. Ти ѝ направи услуга, повярвай ми.

Вгледах се пак в момичето и усетих как чудовището се надига, студено и практично, и погребва вината. *Какво значение има?* — прошепна то. — *Убила си още един човек. Не ти е първият и няма да е последният. Те са плячка, ти си вампир. А ние сме убийци.*

— Да — въздъхнах и се извърнах от микробуса, от момичето и невиждащите ѝ обвиняващи очи. Чакала беше прав; вече нищо не можех да направя. Тя нямаше значение, още една смърт в безкрайния, вечен списък. Канин отново бе тръгнал по пътя и ние забързахме след него. Оставихме микробуса, мъртвите му пътници и още една малка част от моята човештина зад гърба си.

ГЛАВА 2

След три нощи на пътя видяхме тяло.

По-скоро то беше пръснато по целия път. Не беше останало много, освен оголените строшени кости на някое нещастно създание, които лежаха в тъмни локви в снега. Тялото изглеждаше буквално разкъсано на парчета и оставено да изгние в средата на настилката. Бяхме се натъкнали на още един мъртъв град, където пътят минаваше между редици гниещи сгради, обрасли с растителност, полуразпаднали се, с хлътнали покриви и разбити прозорци. На ъгъла имаше стара детска площадка. Сняг беше натрупал по люлките, а една ръждива шейна лежеше изкривена на земята. И тук бе пусто, като навсякъде.

— Сарен? — попитах аз, гледайки строшения скелет със смесица от гняв и апатия. Не беше човек, така че нищо не бе похабено и нямаше за какво да се съжاليا. Но Гладът в мен отново се развилия при вида на кръвта и настояваше да го утоля. Вече го разпалваха дори последиците от насилие. Искях да се усмири.

Канин поклати глава.

— Не. Сарен не би си правил труда с животно. Не и ако е искал да изпрати послание. Освен това е твърде прясно. Направено е тази нощ.

— Бесни — предположих аз и той кимна мрачно.

— Ще можем ли да ги избегнем?

— Ще опитаме — отвърна той и си спечели изсумтяване от Чакала. — Но не можем да се отклоняваме от пътя си. Трябва да стигнем скоро до Едем, ако не за да убием Сарен, поне да му попречим да пусне вируса. — Той вдигна поглед към хоризонта. — Страхувам се, че вече може да сме закъснели.

Усетих лека тревога. Познавах хора в Едем. Хора, за които бях рискувала всичко само за да стигнат до своето свободно от вампири убежище. Кейлъб, Бетани, Сайлъс и Тереза. Ако Сарен стигнеше там преди мен и пуснеше своя ужасен вирус? А ако най-сетне се добера до Едем и видя, че всички, които познавам, са мъртви? Или по-лошо: заразени, кървящи и раздиращи се? Спомних си усмихнатия Кейлъб,

малката срамежлива Бетани и милата, търпелива Тереза. Те не подозираха нищо. Те си мислеха, че в Едем са в безопасност, а сега един безумец с ужасен вирус беше тръгнал право натам.

Потреперих и мракът в мен се надигна да ме защити. Ако Сарен стигнеше до Едем преди нас, тогава онези хора щяха да са мъртви. Не можех да сторя нищо за тях, а и вече не беше моя грижа да ги защитавам. Те нямаха значение. Аз исках само да открия своя враг и да го разкъсам.

Усетих тежкия поглед на Канин — мрачен и търсец. Сякаш знаеше за какво мисля, както винаги. Срецнах непоколебимо очите му и чудовището се втренчи в него без разкаяние. Не много отдавна този поглед щеше да ме накара да се свия, да настръхна, да положа още усилия. Сега вече не ме интересуваше дори какво Канин мисли за мен.

Той не каза нищо. Обърна се и тръгна с тежка стъпка на североизток. Ние го последвахме.

Отново заваля, едри снежинки се спускаха от черното небе и кацаха по главата и раменете ми. Пътят продължи покрай срутени сгради, изкормени магазини и бензиностанции и ръждиви коруби на стари коли. Голи дървета бяха избуяли през настилката и покривите, клоните им бяха покрити с лед, а корените разпукваха камък, дърво и бетон, докато природата бавно поглъщаше града. Може би след още шейсет години той щеше да изчезне напълно. Може би след още шейсет години никъде нямаше да остане и следа от човешкия род.

Ние обикаляхме из лабиринта от покрити със сняг коли, няколко смазани една в друга на кръстовището, и излязохме на кръстопът.

Канин спря наред шосето и извади кинжала си. Тънкото смъртоносно острие проблесна в мрака и вампирът застина напълно неподвижен. Ние също спряхме.

— Те идват — каза тихо Канин.

Ние веднага застанахме до него. Бившият крал на бандитите посегна под палтото си, извади стоманената брадва, по чиято глава имаше стари петна от кръв, и я завъртя с лекота. Аз също измъкнах меч от ножницата, вдигнах извитото, остро като бръснач острие пред себе си и се заслушах.

Стъпки. Провлечени стъпки в снега. Бяха много. Прииждаха от всички страни на кръстовището. Зърнах движение през морето от коли, сред които се стрелкаха бледи, разкривени фигури. Вой и дрезгав

съсък се надигна във въздуха, скърцането на нокти по метал отекна в нощта. Вятърът донесе ужасната воня на смърт.

— Крайно време беше — изръмжа Чакала, вдигна брадвата и зъбите му просветнаха в дръзка усмивка.

Гласът му отекна странно в мрака и воят около нас се засили. — Хайде, копелета. Нямам търпение да отсека нечия глава.

Сякаш в отговор, едно създание скочи на покрива на колата до него. Вече почти не приличаше на човек, със сплъстена коса и бяла кожа, опъната по мършавото тяло. Смърдеше на мъртвец. Безумните бели очи без ириси и зеници се кокореха към нас, Бесният оголи нащърбените си зъби и се хвърли с вой.

Натъкна се на брадвата на Чакала, който се извъртя и разби главата му във вратата на една кола с кух трясък и сред дъжд от стъкла. Тъмна кръв плисна по метала и Бесният се свлече в снега с разцепен череп. Чакала вдигна глава и изрева зловещо, когато цяло пълчище бледи пищащи създания се покатериха по покривите и по капаците на колите и се спуснаха към нас. Моето чудовище също изрева, нетърпеливо да отговори на предизвикателството. И аз го освободих.

Един Бесен се хвърли към мен, ноктите му разсякоха въздуха. Замахнах с меч, посякох го през тънкия кръст и пръсна кръв. Още един скочи от капака на микробус и аз се извъртях към него, мечът полетя надолу и му отрязва главата. Свирепа радост ме изпълни, когато главата на Бесния тупна на земята и се изтърколи в краката ми. Скочих с рев на покрива на микробуса, готова да посрещна виещата сган. Бесните прескачаха, колите и посягаха с нокти към краката ми, за да ме издърпат долу. Аз се въртях и затанцувах по метала, скачах от покрив на покрив, сечах чудовищата, които ме следваха, и посягащите към мен ръце.

Долу Чакала и Канин се биеха рамо до рамо, смъртоносна двойка въпреки всички различия. Брадвата на Чакала се въртеше и сечеше плът, кости, черепи, пращаше изчадията към колите и паважа. Тънкият блестящ кинжал на Канин беше като вихър, докато той се въртеше грациозно сред мятащите се чудовища, пореше гърла и режеше глави с хирургическа прецизност. Те нямаха нужда от помощта ми; и двамата се справяха доста добре.

За частта от секундата, в която вниманието ми беше насочено към Канин и Чакала, един Бесен се хвърли на покрива до мен и

замахна. Аз отскочих назад, завъртях меча да го посека, но усетих жилещата болка в лицето, когато ноктите му раздраха бузата ми.

Пред очите ми се спусна червена пелена. Скочих с крясък сред пълчището и започнах да въртя катаната. Ръце и глави хвърчаха, докато си проправях път през ордата. Моят демон тържествуваше в тази касапница и виеше от удоволствие с всяко паднало тяло, което обагреше снега и колите наоколо с тъмна кръв.

Сянка се спусна над мен, земята потрепери от силен рев. Завъртях се и видях огромен Бесен, почти два метра. Голямата му ноктестата ръка ме удари по главата и аз паднах върху една кола сред дъжд от стъкла. Извисилият се над всички гигант изрева и пак тръгна към мен.

Хвърлих се настрана, защото Бесният удари по колата, ноктите му задраха в метала и оставиха дълбоки резки. Въпреки огромния си ръст той беше кожа и кости. Кожата на корема му беше хлътнала така, сякаш бе залепнала за гръбнака. Но раменете му бяха масивни и тежките ръце висяха чак до коленете. От пръстите му стърчаха извити като сърпове нокти. Той изпищя и скочи към мен. Аз се извъртях настрана, изправих се и го посякох през кръста. Катаната мина през плът и кости и създанието се извъртя с вой.

Кръв блисна в очите ми. Примигнах, разтърсих глава и се опитах да фокусирам отново. Бесният реवेशе и размяташе дългите си ръце, а аз посрещнах удара, като стоварих меча върху едната му предмишница. Острието потъна дълбоко, но той все пак успя да ме блъсне и аз се проснах в снега. Беше силен и трябваше да посека жизненоважен орган, за да го убия.

Надигнах се на четири крака, без да пускам меча. Но преди да успея да стана, нещо ме хвана за тила, вдигна ме от земята и ме запрати надолу със съкрушителна сила. Усетих как носът ми се счупи, челюстта ми изпука и зад очите ми лумна болка. Създанието ме блъсна още три пъти в земята и при всеки удар се трошаха кости. Накрая се обърна и ме захвърли към капака на една кола. Стъкла се забиха в плътта ми и новите остриета на болката се сляха с агонията, която вече пулсираше в главата ми. Бесният измуча победоносно, заклатушка се напред и моят делириум внезапно се превърна във всепоглъщащ гняв.

Без да обръщам внимание на болката, аз грабнах катаната от капака на колата и изревах предизвикателно към гиганта, който ме

връхлиташе. Той замахна с огромния си юмрук, но аз се изплъзнах встрани и ръката му остави дълбока дупка в метала. Изръмжах и се хвърлих към него, отблъснах се от лакътя му и завъртях меч с всички сили. Острието мина през ключицата му и продължи през бледото му тяло, като го разпори от врата до корема.

Огромното създание се олюля и туловището му се раздели на две части, които бавно се катурнаха към земята, потрепна веднъж и застина. Озъбена и с вдигнат меч, аз се озърнах за следващия нападател, но нищо не помръдваше в нощта. Ордата вече я нямаше, беше насечена на парчета около мен, а въздухът смърдеше на гадната им кръв. Бях сама.

И ранена. Всичко ме болеше — и отвътре, и отвън.

Имах нужда от храна, от кръв. Имах нужда да ловувам, но тук нямаше плячка. Болката отвътре отслабваше, знаех, че вече се лекувам, но бях Гладна. Бях толкова Гладна...

— Е, сестричке, не съм толкова горд, че да не призная: това беше почти впечатляващо.

Подигравателен и предизвикателен глас отекна зад мен. Гладът изрева и аз се извъртях с ръмжене. На няколко крачки от мен стоеше вампир, който миришеше на кръв и сила, жълтите му очи бяха разширени от изненада. Беше по-възрастен от мен, вероятно по-силен, но това никога не ме бе възпирало. Озъбих се и пристъпих към него.

— Сестро — каза предупредително вампирът и вдигна ръце, едната стискаше окървавена брадва. — Не ставай глупава. Овладей се. Не ме карай да ти размажа мозъка по асфалта.

Гласът му изкънтя странно в главата ми, почти познато. Познавах ли го? Поколебах се, бях объркана, но яростната болка в мен се надигна и ме погълна. Обърнах се към вампира и изсъсках — покана и предизвикателство. За моя изненада той не отвърна.

— Алисън.

Още една фигура се появи от лабиринта от коли и тръгна към мен. Аз се свих назад, защото усетих неимоверната мощ, която се излъчваше от него. Първият вампир вече нямаше значение. Този беше много по-стар и много, много по-силен и от двама ни.

— Едно от копелетата я напердаши добре — чух да казва другият, но не разбрах думите му. — На път е да обезумее. Не ни разпознава.

Древният се вгледа в мен, тъмните му очи ме пронизаха и ме обзе страх. Не можех да се бия с него; той щеше да ме разкъса. Изръмжах и отстъпих, готова да избягам в сенките, далеч от това ужасяващо присъствие.

— Алисън, спри. — Гласът на Господаря, тих и убедителен, ме прониза и възпря. — Погледни ме — продължи той и аз нямах избор, освен да се подчиня. — Успокой съзнанието си — прошепна Господарят, думите му укротиха вихреция се мрак. — Познаваш ме. И аз те познавам. — Гласът му потече през мен, ставаше все по-познат и гневът започна да отстъпва. — Спомни си — продължи Господарят вампир, втренчен в мен. — Спомни си какво се опитваме да постигнем. — Гласът му стана по-твърд, строг и безкомпромисен. — Не можеш да се поддадеш на безумието сега. Няма да го позволя. Кой съм аз?

Най-сетне споменът нахлу. Затворих очи, сведох глава и отстъпих към капака на колата.

— Канин — прошепнах и всичко се завърна. Усещах зъбите, които опираха в долната ми устна, кръвта по бузата ми от ноктите на Бесния и вътрешните поражения. Гладът припламна, болезнен и настоятелен, но аз го прогоних отново в мрака.

Стъпките му изскърцаха по снега и той се извиси над мен. Пламнах от срам. Бях загубила контрол. Бях допуснала онова, което се кълнях, че няма да допусна. Бях на стъпка от Безумието, от загубата на контрол заради Глада, и бях готова да се нахвърля на всичко живо.

Не, Алисън. Не се самозалъгвай — изскочи истината и аз изстинах. — Ти не изгуби контрол над демона — този път ти го призова. Поддаде му се доброволно. И Канин го знае.

— Зле ли си ранена? — попита създателят ми мрачно и неодобрително. Стиснах юмруци върху метала, за да отблъсна срама и остатъците от Глада, после се надигнах да го погледна.

— Ще се оправя — отвърнах спокойно, изтръсках кръвта от катаната и я прибрах в ножницата. Отказвах да се чувствам виновна, отказвах да позволя на Канин да ме накара да са срамувам за стореното. Бях зле ранена, а Безумието бе част от живота на вампирите. Рано или късно всички губим контрол.

— Не внимавах — прошепнах и се извърнах от създателя си. Видях Чакала да стои в края на улицата. По-лесно ми беше да гледам

него; моят кръвен брат беше скръстил ръце на гърдите си и ми се хилеше, но това бе по-поносимо от разочарованието в очите на Господаря вампир. — Няма да се повтори.

— Ще се повтори — каза Канин и мина покрай мен, но в противоположната посока. Аз примигнах след него.

— Къде отиваш?

— Ще прекъснем преследването — каза той делово. — Сарен ще почака. Трябва да се нахраним, преди някой от нас да се поддаде на Безумието. — Предположих, че мен има предвид.

— Не — изръмжах, хукнах след него и го дръпнах да се обърне. — Канин, добре съм. Не е нужно да правим това.

— Алисън — присви очи той. — От трима ни ти си най-близо до ръба. И не правиш никакво усилие да се контролираш — чудовището е съвсем близо до повърхността. А когато си на крачка от лудостта, си опасна за всички ни. Не съм сигурен, че ще можеш да се овладееш в присъствието на хора. Съмнявам се, че дори ще опиташ.

Сега усещах в гласа му не просто неодобрение, а тъга. Сякаш се беше провалил. Сякаш се бе гордял с мен преди, но вече съжалява, че ме е създал, че ме е превърнал във вампир.

И внезапно се ядосах. Ядосах се, че ме кара да се срамувам от самата си природа. Ядосах се, че каквото и да си повтарях, колкото и да отричах, аз исках той да се гордее с мен. Ядосах се, че очаква повече, че е поставил за мен някакъв нелеп стандарт, който никога няма да достигна.

Вдигнах глава и се втренчих в него.

— Може би няма — казах небрежно. — Защо това те притеснява?

Мъка се появи на безстрастното му лице, преди отново да стане спокоен и далечен.

— Не на това съм те учил, Алисън — каза съвсем тихо. — Ти си по-силна.

Свих рамене.

— Може да съм осъзнала, че е безсмислено, и не искам да се боря с природата си до края на вечността. Може да съм осъзнала, че Чакала е бил прав през цялото време.

— Не — отвърна Канин, гласът му внезапно стана твърд и ужасяващ. — Ти просто използваш демона си, за да се скриеш от

онова, което чувстваш. Защото се страхуваш какво може да означава то и че ще се окаже болезнено. Много по-лесно е да бъдеш чудовище, отколкото да се изправиш пред истината.

Изръмжах в отговор.

— И какво? — Искях да реагира, да покаже някаква емоция, но той остана безизразен. — Опитах се, Канин. Наистина. Но знаеш ли какво открих? — Ухилих се и продължих: — Ние сме чудовища. Колкото и дълго да се боря, винаги ще искам да ловувам, да убивам и унищожавам. Ти ме научи на това, не помниш ли? Онова, което се случи с... — умът ми избяга от името му — с онзи човек, беше глупаво, погрешно и накрая щях да го убия. По-добре... че умря. — Едва не се задавих с тези думи, но се принудих да продължа, за да повярвам в тях. — Той винаги щеше да бъде използван срещу мен. Сега вече нищо не ме дърпа назад.

— Много добре — отвърна безстрастно Канин. — Тогава следващия път, когато стигнеш до ръба, няма да те връщам оттам. Но те предупреждавам, Алисън. — Погледът му стана по-остър, пронизваше ме. — Има разлика между убийството, когато си под властта на Глада и Безумието, и това да се поддадеш на чудовището. Паднеш ли му веднъж, прекосиш ли границата, променяш се и ти. Завинаги.

Взирахме се един в друг, две чудовища сред потрошените коли и мъртвите Бесни, а снегът се сипеше меко около нас. Погледът на Канин беше леден, но аз не усещах в него гняв, само примирение, съжаление и малко мъка. Тогава осъзнах, че ме разбира. Той по-добре от всички познаваше изкушението на чудовището и колко е трудно да отречеш собствената си природа. Беше разочарован, че ще изгуби още един под неговата власт, но разбираше. Запитах се дали и той в дългото си съществуване е пропадал в собствения си мрак, дали изобщо е възможно да устояваш вечно.

Реших, че не ми пука. Канин да прави и мисли каквото си ще; аз още бях чудовище и това нямаше да се промени.

— Е, както и да е — нетърпеливият глас на Чакала наруши студената тишина. — Не искам да прекъсвам тази пленителна семейна драма, но ще тръгнем ли скоро на лов, или вие двамата ще се взирате един в друг, докато слънцето изгрее?

Поехме на север, в посока, която нямаше да ни заведе в Едем и при Сарен. Не исках да се бавим така и да оставим плячката да спечели преднина. Но Канин настоя, а когато Канин настоява, няма какво да се направи. През остатъка от нощта ние бродихме през гори и равнини и сред останките на цивилизацията, добре скрити в снега и растителността.

Канин не ми обръщаше внимание, вървеше тихо пред нас, без да поглежда назад. Той се държеше така през повечето нощи, но сега го усещах някак леден и недосегаем. Изглежда, си беше измил ръцете и вече не носеше отговорност за мен. Казвах си, че не ми пука. Вече не споделях неговите ценности. А и той грешеше — не бях заровила болката след онази нощ в Ню Ковингтън, нито използвах чудовището, за да се предпазя от нея. Просто бях приела нещата. Точно това трябваше да направя още в самото начало.

— Е, сестро — проточи Чакала, като изостана до мен с вечната си усмивка. — Май се озовахме в една лодка. Какво е чувството да си просто поредното разочарование на Канин?

— Млъквай, Чакал — отвърнах по-скоро по навик. Знаех, че няма да млъкне.

— Е, не е чак толкова зле — продължи той и кимна към Канин. — Вече не е нужно да слушаш приказките му за глупавите торби с кръв и „контрола върху чудовището“. След няколко месеца стават крайно отегчителни. — Ухили се. — Не е ли по-лесно тук долу, сестричке? Сега, след като падна летвата на неговите нелепо високи очаквания? Най-сетне можеш да заживееш като истински вампир.

— Намекваш ли нещо?

— Всъщност да — усмивката му изчезна и той стана почти сериозен. — Искам да знам какво ще правиш, след като хванем Сарен и му разкажем играта. Не мисля, че старецът ще пожелае да останем с него, особено след като ти най-сетне прие факта, че всъщност харесваш вкуса на кръвта, а на него това не му се нрави. Къде ще идеш, когато всичко свърши? Стига да оцелееш, разбира се. И ако нашият скъп създател не реши да ни види сметката „за благото на всички“.

— Не знам — отвърнах, без да обръщам внимание на последните му думи. Не вярвах, че Канин ще се опита да ме убие, но... той

навремето се бе опитал да убие Чакала. Толкова ниско ли бях паднала, че Канин да ме смята за същата като Чакала? За грешка, която не е трябвало да създава на този свят?

— Не знам къде ще ида след всичко това — повторих аз, като се взирах към дърветата. Не се виждах никъде, нито сред хората, които ме мразеха и се страхуваха от мен, и които щях системно да избивам, за да се храня. Може би щях да бродя от място на място, вечно. — Предполагам, че няма значение.

— Аз имам предложение — каза Чакала и в гласа му прозвуча ехо от усмивка. — Върни се с мен в Старо Чикаго.

Погледнах го изненадана. Той беше напълно сериозен.

— Защо? — попитах предпазливо. — Не ми се струваш склонен да делиш с друг.

— Имаш много избирателна памет, знаеш ли? — Чакала поклати глава. — Та какво ти повтарям през цялото време, сестричке? Предложих ти го и преди, даже няколко пъти, но ти беше твърде прехласната по скъпоценните си торби с кръв и дори не го обмисли. Не, не търпя други кръвопийци в моя град, но ти не си просто някой бродещ мелез вампир. Ти си роднина. — Той се усмихна широко и показва връхчетата на зъбите си. — С теб можем да направим велики неща. Помисли си.

— И какви ще са тези „велики неща“, които ще правим? — попитах аз предпазливо.

Той се изсмя.

— Ами за начало, щом вземем лекарството от Едем, ще започнем да създаваме онази армия от вампири, за която ти говорих. Ще си имаме собствен вампирски град и другите Принцове ще ни се подчинят. Можем да управляваме всичко, ние двамата. К'во ще кажеш?

— И ти си готов да го споделиш? — Погледнах го скептично. — А какво ще те спре да ме понижиш в гърба още при първия ни спор?

— Сестро, обиждаш ме — той ме погледна подигравателно засегнат. — Изкарваш ме напълно неразумен. Не може ли просто да искам да се сближа с моята скъпа малка сестра, единствената ми оцеляла роднина, освен Канин?

— Не — отвърнах още по-предпазливо. Втренчих се в него и той ми се усмихна твърде невинно. — Дори не се опитвай да ми пробутваш глупостите за семейство, кръвни връзки и тем подобни. Ти

би ни хвърлил на Бесните, ако решиш, че ще имаш полза от това. Сам го каза. — Той изсумтя, но не отрече, а присви очи. — Защо всъщност искаш да бъда до теб?

— Защото, моя твърдоглава малка сестричке... — въздъхна Чакала. — Защото ти вярвам.

Едва не се препънах от смайване. Втренчих се в него, не можех да повярвам на ушите си. Той отвърна на погледа ми. Изглеждаше крайно подразнен от този разговор и искаше да го приключи възможно най-бързо.

— Защото знам, че няма да ме изоставиш, ако се появи нещо по-добро — обясни той. — Защото притежаваш онова отвратително чувство за лоялност, заради което все се забъркваш в неприятности. И защото доста те бива в битка. — Изражението му се променяше от арогантно към умотелно. — Аз ще бъда умният, практичният, логичният, а ти ще си красивата, лудата глава и твърде чувствителната, и така, двамата, ще сме готови за всичко.

— Значи искаш да съм с теб, защото мога да се бия и няма да те изоставя. — Гласът ми отекна в главата ми, примесен с горчивина. — Много сладка сделка за теб. Но май не чух ти да даваш подобни обещания.

Чакала сви рамене.

— Погледни го така, сестричке — каза той и златните му очи видяха твърде много, докато се взираха в мен. — Поне няма да си сама.

Думите му изпратиха тръпка през мен. Сама. Пак щях да съм сама. Когато това свърши, когато победим Сарен, аз щях да се върна там, откъдето започнах в нощта, в която с Канин избягахме от Ню Ковингтън и се разделихме. Не можех да се върна в града, но нямах никаква представа какво ще правя. Без създателя ми, без приятели, без посока, щях да бродя безцелно из този пуст и безмилостен свят, нямаше да знам какво да правя и накъде да поема. Дори не съзнавах колко съм самотна, докато не се натъкнах на малка група поклонници, тръгнали към един митичен рай. Те ми дадоха цел, смисъл. А аз дадох всичко, за да стигнат до Едем... но тях вече ги нямаше. А след като убиехме Сарен, пак щеше да е същото. Канин щеше да си тръгне и аз отново щях да бродя сама. Освен ако... не приемех предложението на Чакала.

— Не знам — казах и той пак въздъхна. — Ще си... помисля.

— Мисли бързо — рече Чакала, но в този миг Канин спря и се втренчи в нещо в краката си. Ние приближихме любопитни, надявах се да е паднало дърво. Вървахме по тясна, неравна пътека през гора, която задушаваше всичко наоколо — и малкото къщи, които бях зърнала през дърветата, представляваха само прогнили, обрасли с растителност греди. Нищо не помръдваше тук, дори дивите животни сякаш бяха потънали в сън и снегът покриваше всичко с тихото си одеяло, заглушаваше всеки звук. Надявах се Канин да знае какво прави, като ни поведе насам.

Щом го настигнахме, той остана неподвижен, но проследи с поглед нещо в гората. Аз погледнах към пътеката, за да видя какво го е спряло.

Прави, тесни коловози минаваха в снега, прекосяваха пътеката и продължаваха в гората от другата страна. Примигнах. Превозно средство? Трябваше да е съвсем малко, за да може да пътува през толкова гъста гора. А между двете дири личаха следи от някакво животно. Е, поне със сигурност не бяха човешки.

— Оттук е минала конска кола — обясни Канин, вероятно видял объркването ми. — Неотдавна. Може би преди няколко часа. — Вгледа се в дърветата и гласът му внезапно стана мрачен. — Този, който ги е оставил, не е далеч.

— Тъкмо навреме — изръмжа Чакала до мен и злобната усмивка отново се появи на лицето му, когато проследи погледа на Канин. Очите му сияеха страховито, а зъбите му проблеснаха. — Да се надяваме, че са повечко. Не съм склонен да деля.

Наблизо има хора. При тази мисъл Гладът се събуди и се загърчи болезнено. Усетих как и моите зъби се издължават и опират в долната ми устна. Внезапно присъствието на двамата вампири ми стана неприятно — те бяха съперници за храната.

— Хайде — рече Канин изморено и тръгна към гората, без да ни поглежда. — Да приключваме с това.

ГЛАВА 3

Следата не ни отведе далече.

Последвахме коловозите около двеста метра навътре в гората и дърветата започнаха да се разреждат. Стигнахме до малка полянка, опасана с ограда от грубо одялани трупи, Земята около нея беше разкаляна и когато си поех дъх, усетих познатата миризма на добитък в ледения въздух. Пасището, разбира се, беше празно. Никой не оставяше животните си навън през нощта по същата причина, поради която и хората не излизаха нощем: Бесните щяха да ги разкъсат.

Тръгнах нетърпеливо покрай поляната, като търсех някакви признаци, че тук живеят хора. Когато пътувах с групата на Джебедея, една нощ се натъкнахме на фермата на семейство Арчър, изолирано стопанство със защитна стена, която ги пазеше от Бесните. Оборът и огромната къща се намираха зад стената и хората можеха да излизат дори нощем.

Но за мое изумление тук нямаше никаква стена, дори съвсем ниска. В края на полето се издигаше къща с тухлен комин, от който лениво се къдреше дим. Къщата беше тъмна, двуетажна и напълно незащитена — стоеше си най-нахално наред нищото, без огньове, порти и каквато и да било защита от ужасите навън.

— Хм, това е интересно — измърмори Чакала и опря лакти на оградата на пасището. — Няма стена. А вътре определено има мръвки, освен ако Бесните внезапно не са открили, че не се страхуват от огъня. — Смръщи се и огледа къщата сякаш беше нещо невиджано. — Тези мръвки са или най-големите късметлии на този свят, или в къщата ни чакат няколко гадни изненади. — Изсумтя, надигна се от оградата и поклати глава. — Така или иначе няма значение. Пак ще се нахраня с тях. А дали ще оцелеят? Зависи колко ще ме вбесят, докато ги докопам.

Изръмжах, чудовището в мен се надигна в протест.

— По-добре не ги избивай всичките — казах студено и той вдигна вежда. — Поне докато не приключа с тях. Ще ядеш от един човек. Този път няма да делия.

— О, сестро — подигра ми се Чакала и се престори, че бърше сълза. — Чуй се само, та ти говориш като истински вампир. Толкова се гордея с теб.

— Няма — каза Канин със спокоен и ужасяващ глас — да убиваме никого. Едно е да екзекутираме мъжете, които стреляха по нас, но не е нужно да избиваме спящо семейство. Когато пътищата ни се разделят, правете какво искате. Но дотогава, тъй като съм най-стар и технически съм най-старши, ще ми се подчинявате. Ако не можете, прав ви път. Не ви спирам.

Навремето беше казал тези думи на Чакала, който се възползва от предложението и ни предаде на Сарен само за да смени отново отбора в последната минута. Но сега тъмните очи на Канин се взираха единствено в мен — твърдо и студено. Усетих остро пробождање в стомаха. Моят създател не ми вярваше; той наистина ме беше хвърлил в лодката на Чакала — вампира, когото някога презирах, защото виждаше в хората единствено храна. Думите на Чакала се завърнаха: *Точно това харесвам в теб, сестро. С теб сме съвсем еднакви.*

Беше прав. Моят безмилостен, кръвен брат убиец е бил прав през цялото време.

Срещнах пронизващия поглед на Канин и свих рамене.

— Хубаво — отвърнах също толкова студено. — Беше пределно ясен. Ще се опитам да не убия нито една торба с кръв.

Нещо подобно на болка прекоси безстрастното му лице при последните думи, които никога досега не бях изричала. Торба с кръв.

Чакала се изхили.

— Какво има, старче? Не си очаквал малкото ти отроче да изпадне чак дотам? Нима наистина си мислеше, че тя ще продължи да следва твоите нелепи, неприложими съвети? — Хвърли поглед към мен. — Отвори си очите, Канин. Твоята любимка е демон като всички нас. Само че чак сега го осъзна.

Канин се взираше в нас, изражението му отново беше спокойно и далечно. После се обърна.

— Ще го направим тихо и бързо — каза той и тръгна по следите от колата, които заобикаляха пасището към къщата. — Вземете каквото ви трябва и се махайте оттам. Може да има пазачи, така че внимавайте.

Когато наближихме огромната, кацнала в края на пасището къща, стана ясно защо не е обградена със стена. Нямаше нужда.

Къщата беше истинска крепост. Стените ѝ бяха тухлени, подсилени на места с метални плочи и решетки. Широко ров я обикаляше изцяло и от другата му страна стърчаха остри метални колове. На прозорците имаше метални решетки, а тежката двойна врата беше бронирана и подсилена със стомана. Изглеждаше способна да устои и най-яръстната атака на Бесни.

Но не беше предвидена за вампири.

— Находчиви копелета, нали? — прошепна Чакала, докато тихо обиколяхме къщата и търсехме начин да влезем. Всички прозорци обаче имаха решетки, а задната врата също беше бронирана. Шипове заобикаляха цялата къща и стърчаха дори от покрива.

— Ако не възнамерявах да изям някоя малка торба с кръв, щях да съм неохотно впечатлен. Но сега ми е просто противно. Хей, Канин — прошепна Чакала малко по-силно, — още ли държиш на „влизаме тихо и се махаме“? Аз смятам, че един по-директен подход ще е за предпочитане.

Канин спря в края на рова и спокойно прецени положението. Моят демон бе заинтригуван от предложението от Чакала, стига да влезем възможно най-скоро, но Господарят вампир внезапно прескочи шестметровия ров, сякаш беше просто пукнатина на тротоара, и се приземи грациозно от другата страна, без да се набучи на шиповете. После стисна дебелиите метални пречки на предния прозорец, изви ги като че ли бяха от тел и се плъзна през отвора.

Чакала изсумтя.

— И така става, разбира се.

Последвахме Канин в къщата, след като прескочихме трапа и някак избегнахме щръкналите шипове, които ни чакаха от другата страна. Вътре беше просторно и чисто, имаше дървен под и стари, прости мебели. Жарава сияеше в огнището. Намирахме се в нещо като всекидневна, до която имаше кухня, тъмен коридор и стълбище към втория етаж в центъра на стаята. Поех си дълбоко дъх и усетих миризмата на дим, на дърва, на добитък и пръст, както и аромата на топлокръвни създания. Гладът се събуди с ярост и аз едва не изръмжах от нетърпение. Зъбите ми пак напихаха във венците.

Канин, тъмен силует до стената, ни направи знак да сме тихи. Прехапах устна, опитвах да се успокоя, но Гладът отказваше да утихне, не и когато плячката беше толкова близо. Господарят вампир посочи с два пръста надолу по коридора, после към стълбата. Четирима човеци: двама на първия етаж и още двама горе. Всички спяха. Всички си мислеха, че тази укрепена къща ще ги опази.

От Бесните — сигурно. Но не и от мен.

Чакала ме стрелна със сияещ жълт поглед, който ясно казваше „не ме следвай“, и тръгна безшумно по коридора. Зарадвах се, че няма да ми се пречка, и се запътих към стълбището в центъра на стаята. Усетих, че Канин ме гледа, когато поех нагоре, но между Глада и нетърпението едва го забелязах.

Плъзгах се нагоре, тиха като призрак, а Гладът ми нарастваше с всяка стъпка. Докато не се превърна в черен вилнеещ огън, който ме погълна. Зъбите ми опираха в долната устна, нетърпеливи да разкъсват, да открият човек и да освободят горещия мощен поток, който пулсираше във вените му. Толкова пъти го бях потискала, бях отричала същността му и чудовището в мен. Старата Алисън отчаяно се бореше да остане човек.

Вече не. Аз бях вампир и знаех как ще свърши този лов. Беше толкова лесно да се освободя от човешката съвест и емоции и да оставя чудовището да ме води. Не знаех защо бях упорствала толкова. Опитите да остана човек ми донесоха единствено болка. Не, нямаше да се разкрия за нея отново.

В края на стълбите имаше тесен коридор и две еднакви дървени врати. Едната бе полуотворена и зад нея се виждаше баня. Другата беше плътно затворена и оттам се чуваше тихо похъркване.

Усмихнах се. Приблжих се до вратата, завъртях дръжката и тя поддаде. Отвори се с проскърцване и разкри малка, потънала в мрак спалня. Тоалетка, огледало и дрешник до едната стена, два мръсни зарешетени прозореца — на отсрещната. Слаба лунна светлина се процеждаше през парцаливите завеси и докосваше края на голямо легло в ъгъла. Виждах някаква издатина под завивките, глава почиваше на възглавницата и от ръба на леглото висеше черна коса. Гладът се надигна с рев.

Влязох в стаята и затворих вратата с тихо изщракване. Само дотолкова можех да се контролирам, за да не връхлетя вътре с ръмжене

и да забия зъби в тази оголена шия, да я разкъсам и да разлея горещата кръв по белите чаршафи. Но Канин нямаше да одобри подобна касапница, а и този път не възнамерявах да оставя Глада да ме завладее дотам. Може да съм чудовище, но не съм животно.

Прекоших стаята до леглото и погледнах надолу. В него лежеше жена с дълга коса, дишаше спокойно. Лицето ѝ, макар и младо, беше осеяно с бръчки и изглеждаше изпито, а челото бе леко смръщено. Стоях там, сянката ми падаше над леглото. Гледах спящата си жертва и усещах как Гладът лумва като пожар във вените ми. Чувствах го как блъска в ума ми и вие, искаше храна, искаше да разкъса жертвата. И все пак изчаках.

Направих го едва когато усетих, че съм в състояние да се обърна и да изляза от стаята, без да нараня жената.

Внимателно отметнах встрани дългата ѝ коса, отворих устни, наведох се и забих зъби в шията ѝ.

Тя се скова за миг и изпъшка тихо, преди да се отпусне на възглавницата и да изпадне в унеса, предизвикан от вампирското ухапване. Гореща, великолепна кръв изпълни устата ми, аз изръмжах от екстаз и забих зъби още по-дълбоко. Гладът вилнееше, докато пиех от моята жертва, искаше още и още. Вечно незадоволен. Вече бях изпила кръв, която щеше да ме държи сита две седмици, но Гладът продължи да настоява, макар и не толкова силно. Миг, в който можех да се отдръпна и да оставя жертвата си слаба и изтощена от загубата на кръв, но жива.

Затворих очи... и продължих. Продължих да се храня, не исках да спирам. Топлина и мощ ме изпълваха, опияняваха ме, съкрушаваха ме и аз не се противях. Демонът и Гладът одобриха това с победоносен вой и задушиха всяка вина или разкаяние. Канин щеше да е недоволен, че съм убила тази смъртна, че съм я изцедила до капка, но той и без това вече беше разочарован от мен. Единственият, заради когото исках да запазя човешкото в себе си, го нямаше. Най-сетне можех да се поддам на инстинктите си и да приема, че каквото и да направя, винаги ще бъда чудовище.

Жената под мен съвсем пребледня и кожата ѝ доби мъртвешки оттенък. Тя изпъшка тихо, а от белите ѝ устни се отрони едно име, сякаш бълнуваше. И само за миг сред ледения мрак в мен просветна срам, или несигурност. Но аз забих по-дълбоко зъби и продължих да се

храня. Скоро всичко щеше да свърши. Това щеше да е последният ѝ кошмар.

— Мамо?

Гласът, който долетя иззад вратата, беше съвсем тих, но аз реагирах веднага. Вдигнах глава и бързо запечатах раните, като притиснах език към шията на жертвата си точно когато дръжката зад мен изщрака и се завъртя. Вратата започна да се отваря, аз се изправих, прекосих стаята с вампирска бързина и се скрих в дрешника.

По-късно, когато мислех за това, не знаех защо реших да бягам, да се скрия. Може би все пак заради вина, не исках никой да ме види с жертвата ми. Срам от това, което трябваше да върша, за да живея. Или пък беше просто навик. Така или иначе затворих вратата на дрешника и затихнах в мрака. Истинско чудовище в гардероба — наблюдава и чака.

През процепа във вратата видях как малка фигурка с парцалива синя нощница прекоси тихо стаята и спря до леглото. Не беше на повече от осем години, с къдрава тъмна коса, която се спускаше по раменете и съвсем тънички ръце. Детето притискаше някакво плюшено нещо до гърдите си, докато вървеше към леглото с разширени от страх очи. Странно, не бях го виждала преди, но ми се стори някак познато. Тази сцена ми беше... позната.

— Мамо? — Момиченцето стискаше плюшената играчка. — Сънувах кошмар. Мамо, събуди се?

Гласът ѝ се извисяваше все повече, все по-изпълнен със страх, защото жената в леглото не помръдваше. Накрая момиченцето разтърси ръката ѝ.

— Мамо!

— Ммм? — Фигурата под завивките най-сетне се разшава и тъмнокосата глава се надигна от възглавницата да погледне детето. Жената беше много бледа, кожата ѝ бе добила сивкав оттенък. Но щом видя детето, тя се надигна от леглото и посегна да го погали по косата.

— Абигейл? Какво има, мила?

Усетих силно стягане в гърдите. Нещо стискаше сърцето ми и накарва гърлото ми да се свива болезнено от копнеж. Спомени от друго време, от друг живот, много подобен на този. Малка спалня, парцаливи завеси се развяват на ледения вятър, една жена и дете в единично легло...

Потуших ужасена тези чувства, пропъдих ги, опитах да ги зароя отново в мрака. Не исках да си спомням. Знаех, бях напълно сигурна, че ако си спомня, нещо в мен ще се разнищи и аз няма да искам да видя онова, което ще излезе на светло.

Момиченцето подсмъркна.

— Имах кошмар. Сънувах, че Бесните влизат през прозореца. Изплаших се и дойдох при теб, но ти не се събуждаше.

— Ела тук, скъпа — каза жената, опитвайки се да седне. Ръцете ѝ трепереха, когато се надигна и се облегна на таблата, но тя като че ли не забелязваше внезапната си слабост или не я беше грижа за нея, когато потупа завивката до себе си. — Ела при мен. Искаш ли да ти разкажа приказка?

Стомахът ми се сви, онзи студен юмрук продължаваше да стиска сърцето ми.

Искаш ли да ти прочета приказка, Алисън?

Отстъпих с разтреперани крака от вратата. Жената и детето изчезнаха от погледа ми, но това не спря осъзнаването. Вече знаех — знаех защо са ми толкова познати.

Това бях аз. Тази сцена, детето в стаята, до леглото и парцаливите завеси... това бях аз. Да, не на това място и не при тези обстоятелства, но все пак се видях като малка: кльощаво момиченце на десет години се качва в леглото при майка си. Слушам тихия ѝ глас, докато ми чете приказка, която съм чувала поне десет пъти.

Болката от копнежа се разля, засили се и аз прехапах устна, за да сподавя внезапната завист. Стиснах юмрук. Слушах как детето се качва на леглото до майка си и се свива до нея под завивките. Спомних си как и аз правех така навремето. Чувствах се спокойна и доволна, вече не се страхувах, защото мама беше до мен и ме прегръщаше. Отвън вампирите дебнеха в нощта, хората се дебнеха едни други, но с нея бях в безопасност.

И все пак това беше лъжа. Когато живееш във вампирски град, никога не си в безопасност. Мама следваше правилата, беше Регистрирана и редовно даваше кръв, но те пак дойдоха за нея, когато беше твърде слаба, за да стане от леглото. Взеха кръвта ѝ, без да ги е грижа, че е болна и едно ужасено десетгодишно дете гледа от ъгъла с нямо обвинение. С омраза. Без да ги е грижа, че след като си тръгнат, детето ще види как майка му гасне, а после ще се озове само на

улицата. И омразата, посята в нея, когато питомците на вампирите нахлуха в къщата, щеше да порасне в огнената решителност, която я поддържаше жива, когато мнозина други биха умрели. Тя никога нямаше да се подчини на вампирите. Тя никога нямаше да им даде кръвта си. Щеше да ги мрази до края на живота си. Защото бе видяла как най-важното нещо в нейния живот вехне и умира... за да ги нахрани.

Точно като това момиче.

О, Господи. Отдръпнах се още назад, наврях се между палтата и роклите и се свлякох до стената. Шок и ужас се надигнаха в мен, проникнаха през сковаващия студ и най-сетне разкъсаха пустотата. Аз... аз правя абсолютно същото. Това дете там можеше да съм аз. А аз...

Бях се превърнала в чудовище. В онова, което мразех най-много на света. Демон, който напада хора и не се интересува какво оставя зад себе си — съсипано семейство, опустошен родител... или малко момиче, което вече черпи сили единствено от мъката и омразата.

Призля ми и се плъзнах надолу по стената, докато не седнах в ъгъла. Тихите гласове на жената и детето долитаха през вратата на дрешника. Какво стана с мен? — помислих си изтръпнала и отчаяна. — Какво правя, по дяволите?

Чудовището изрева гневно и изненадано, напомни ми, че съм вампир. Моята природа ми повеляваше да ловувам, убивам и унищожавам. Човешките чувства не означаваха нищо за мен. Смъртните бяха храна, плячка и нищо повече. Усетих студеното му безразличие към ставащото в стаята, приятната ледена апатия, и само за миг пак се олюлях на ръба на пропастта. Позволих на чудовището да ме защити от болката, скръбта и ужасната, съкрушителна вина, която започваше да се надига от мрака. В мрака е по-сигурно, шепнеше демонът успокояващо и изкушаващо. Няма да чувствам нищо, да помня нищо. Няма да се изправам пред причината да жертвам човешкото в мен. Причината, заради която оставих чудовището да победи.

Вдигнах ръка и напипах тънката сребърна верижка на шията си, проследих с пръсти контура на малкото кръстче под ризата ми. И тогава ме връхлетяха всички спомени за него.

О, Зийк.

Очите ми пареха и всичко се размаза и почервения. Възелът в гърдите ми се отпусна, а преградата, която удържаше тези чувства в мрака, отприщи всичко като прилив. И тогава, в онзи малък дрешник, докато хората, които едва не убих, шепнеха отвън, аз сведох глава на коленете си и се разтърсих от тихи ридания. От ужас — от това, което бях, и това, в което едва не се превърнах. От срам, че бях изгубила човештината си дори и само за миг.

Плачех и за Зийк. За момчето, която бях изгубила, за човека, който вярваше, че съм нещо повече от чудовище дори когато самата аз не вярвах в това. Така и не успях да се сбогувам с него, не си позволих да скърбя за смъртта му. Мислех единствено за отмъщение и безкрайната ми омраза към Сарен ме движеше напред. Сега с болка осъзнах, че Йезекил Крос наистина си е отишъл и аз никога няма да го видя отново. Нито в този свят, нито в следващия. Защото душата на Зийк със сигурност бе намерила своя вечен покой далече от нещастията на този забравен от Бога ад, някъде, където демони, чудовища и бездушни създания не можеха да го последват. Той вече беше в безопасност, в истинска безопасност. Беше при баща си и всички онези, които изгубихме по пътя към Едем. Те нямаше да се страхуват повече.

Постепенно кървавите сълзи пресъхнаха и ме оставиха опустошена и свита в ъгъла. Лицето ми лепнеше, гърлото ме болеше, а гърдите ме стягаха болезнено. Но за първи път след напускането на Ню Ковингтън аз успях да се изправа пред ужаса на случилото се в онази лаборатория, без да се разпадна. Най-сетне можех да си спомня. Как Сарен измъчваше Зийк за информация за Едем и лекарството, ужасните му викове, писъците и онзи страшен миг, когато прошепна... че ме обича. Точно преди Сарен да го убие.

Запитах се дали може да ме види сега, дали е ужасен и разочарован от създанието, в което съм се превърнала. Или пък ме е забравил? Може би вече не помнеше смъртния си живот. Може би цялата болка, мъката и мракът, които бе изтърпял, са избледнели като сън там, където е отишъл. Надявах се да е така. Исках да забрави. По-добре да забрави този свят с неговите демони, чудовища и мрак, които потушаваха всяка надежда и топлина. А аз трябваше да издържам още — цяла вечност.

Горчивина се примеси във въртопа от мъка и съжаления. Канин и Чакала бяха прави; криех се от това и позволявах на чудовището да ме пази от болката, защото не исках да се изправя пред истината. Зийк беше мъртъв. Трябваше да го пусна да си отиде.

Избърсах очи и се изправих под бремето на мъка, срам и стотина други емоции. Този път обаче ги приех. Въпреки болката. Въпреки че самият спомен ме караше да си мисля, че никога няма да се усмихна отново. И все пак това означаваше, че у мен е останала малка частица от човека. Тази нощ бях съвсем близо до ръба, до точката, от която нямаше връщане, както ме беше предупредил Канин. Какво ли щеше да се случи, ако чудовището бе победило напълно? Извадих верижката, стиснах кръстчето на Зийк и затворих очи. То се забиваше в дланта ми както тогава и аз се принудих да си спомня какво ми каза той веднъж: „*Ти не си зла — прошепна, а сияещите сериозни сини очи се взираха в мен и сваляха всички защиты. — Никой, който се бори така усилено да постъпи правилно, не е зъл.*“

Трябваше да вярвам в това. Трябваше да вярвам, че нещо в мен е все още човешко и не съм изцяло чудовище.

Поддържай ме човек, Зийк — помислих си и усетих как проблясък решителност потушава съжалението и вината. Очите ми пак залютяха, но прехапах устни и прогоних сълзите, — Заклевам се, че ще продължа да се боря. Няма да го забравя отново.

Щом надникнах през вратата на дрешника, видях, че жената е прегърнала детето и спят. Измъкнах се в стаята, вгледах се в тях и пак изпитах острата болка от копнежа, защото си спомних как мама правеше същото. Момиченцето подсмръкна и се сгуши още по-близо до нея, изглеждаше блажено спокойно, свободно от тревоги и страх. И аз се усмихнах с тъга.

После се обърнах, плъзнах се тихо през стаята, излязох в коридора и се спуснах по стълбите на първия етаж.

Там една тъмна фигура ме чакаше пред прозореца и силуетът ѝ се очертаваше на фона на стъклото. Както винаги, Канин с нищо не издаваше какво чувства или какво си мисли, че съм направила, дали е ядосан, задето се забавих толкова. Очите му бяха безизразни и аз не посмях да срещна погледа му. Втренчих се в пода, когато заставах пред него.

— Готова ли си? — Гласът му едва се чу в тишината. Не бях сигурна, но ми се стори, че долових слаба надежда, последната упорита молба под спокойната външност. Молеше се да е сбъркал. — Уби ли я?

Поклатих глава и прошепнах:

— Не. — Най-сетне го погледнах. — Не я убих. Аз... — Едно лице се появи в ума ми, усмихваше ми се, сините очи сияеха и аз преглътнах с усилие. — Не можах.

Канин не отговори, но аз усетих как напрежението го напуска. Само кимна.

— Тогава да вървим — прошепна той и се извърна към прозореца. — Чакала ни чака при оградата. Сарен сигурно вече е далеч. Трябва да намерим пак дирята му и да тръгнем към Едем.

Аз последвах изтръпнала своя създател през прозореца и той изправи решетката. След като прескочих трапа, забелязах нова купчина цепеници до дървника и се усмихнах. Канин се „отплащаше“ за тази нощ, заради вредата от действията му, както сам се беше изразил. Помислих си за жената, от която се бях нахранила — бледа и слаба заради мен, и пак преглътнах с усилие. Може би и аз трябваше да сторя нещо, да оставя нещо полезно.

— Вече се погрижих за това, Алисън — каза Канин зад мен, сякаш прочел мислите ми. — Макар че дървата за огрев и месо за един ден едва ли щяха да са достойна компенсация за загубата на член от семейството. Радвам се, че не се стигна дотам.

— Да — прошепнах аз и изгарящият срам отново се разля в мен. Усещах погледа на Канин и за миг се зачудих дали някога ще спечеля отново доверието му, дали пак ще ме погледне както преди.

— Съжалявам, Канин — казах тихо, със сведен поглед. Нямаше нужда от повече думи, той знаеше за какво съжалявам. *За всичко. Задето бях чудовище. Защото си позволих да се превърна в чудовище. Защото те разочаровах и те накарах да мислиш, че си се провалил. Точно ти, единствено ти, никога не си искал да ме видиш такава. Като Чакала.*

Канин ме гледаше и мълчеше. Достатъчно дълго, за да се зачудя дали не е твърде късно, дали вече не се е отказал и от двете си деца. Тогава го почувствах зад мен и силните му ръце легнаха на раменете ми.

— Всички съжаляваме за нещо, Алисън — каза той, гласът му беше непоносимо нежен. — Всички сме се поддавали на мрака и чудовището. Няма и един вампир на света, който да не го е правил. Дори Джеймс би искал да промени нещо от миналото си, ако можеше. Най-важното е, че ти не позволи това да те определи. Джеймс се отказа от борбата много отдавна. Но ние с теб водим безкрайна битка да не се поддадем, да не се превърнем в демони, и така ще е цяла вечност. Няма да те лъжа, че става по-лесно.

— Но — продължи все така тихо — ти постигна нещо, което малцина вампири са постигали — избра да подчиниш своя демон и да не забравяш живота си като смъртна. Макар че е трудно. Макар че Гладът винаги ще ти повтаря, че е по-лесно да се предадеш и да не си спомняш за нищо човешко. Затова още в началото ти казах, че винаги ще бъдеш чудовище. — Гласът му затихна още повече. — Но когато те Превърнах, се надявах, че ще избереш по-благороден път от Джеймс, че си достатъчно силна, за да запазиш някакво подобие на човещина. Надявах се, че ако те обуча достатъчно добре, твоята воля за живот ще ти помогне да обуздаеш звяра. — Сянка на усмивка се появи в гласа му, когато свали ръце от раменете ми. — А се оказа, че много съм подценил твоята упоритост.

— Да, ами... — Колеблива усмивка подръпна едното ъгълче на устните ми дори през смазващата вина. — Имах доста добър учител.

Канин отвърна вече с нормален глас:

— Независимо от обстоятелствата, тази нощ ти стигна до самия ръб, погледна в мрака и се извърна. Не направи последната крачка и не се превърна в истинско чудовище. Не казвам, че няма да се случи отново някой ден. Ще се случи. И ти ще трябва винаги да се бориш с него, защото никога не сме далече от ръба и границата между демона и човека е много тънка. Един ден вероятно все пак ще я прекрачиш, но дотогава трябва да си сигурна. Това ли е пътят, по който искаш да вървиш?

— Да — отвърнах веднага. — Това е.

Този път нямаше и капка съмнение. Нямаше колебание. Макар че ме болеше. Макар че споменът за Зийк разкъсваше сърцето ми на милиони парченца, аз нямаше да се оставя на мрака. Ако това означаваше, че ще се боря с чудовището до края на времето, така да бъде.

Усетих леко докосване по рамото, преди Канин да се отдалечи.

— Не съм очаквал друго — каза той едва чуто. — И доколкото те познавам, вероятно ще си първата, която ще успее.

— Ела — добави и се отдалечи от къщата и нейните обитатели, всички живи и неподозиращи колко близо до смъртта са били. — Ще ни отнеме остатъка от нощта да се върнем до дирята. А Сарен се е отдалечил още. Трябва да побързаеме, за да имаме някакъв шанс да го спрем.

Кимнах и ускорих крачка. Прекосихме заедно покрития със сняг двор към полето и гъстата гора отвъд. Към пътя и следата, която щеше да ни отведе в Едем.

ГЛАВА 4

— Не мога да повярвам, че пак започваш старата история с милосърдието.

— Млъквай, Чакал.

Отново вървахме по пътя и гората най-сетне започваше да изтънява. Тя още стискаше в кривите си пръсти всичко, до което се беше докопала, но между упорито вкопчените в живота дървета се виждаха повече къщи и сгущени в снега сгради. Ръждиви коли осейваха пътя, но вече само в платното на насрещното движение. От опит знаех, че това означаваше, че приближаваме град, но всички нощи вече някак се сливаха в ума ми и нямах представа колко ни остава до Едем.

— И какво? Значи всичките ни забавни планове — да намерим лекарство, да създадем армия и собствен вампирски град, отиват по дяволите, така ли?

— Да. Вече ти казах, че не искам нищо подобно.

— Ясно изсумтя той. — Какъв глупак съм да си помисля, че имаш потенциал. Казах си: Тя най-сетне проумя, че е вампир. Имаме напредък. Но ти си просто едно голямо пухкаво зайче с остри зъбки.

— Млъквай, Чакал!

— Ако не спрете — обади се внезапно Канин, — ще намеря друг път към Едем, без вас. Джеймс, вече минаха два дни. Престани.

— Както кажеш, старче — каза Чакала и вдигна ръце. — Макар че не разбирам защо се оплакваш. Нали си върна малката. Трябва да си много горд.

— Какъв ти е проблемът, Джеймс? — Не успях да скрия усмивката си, когато се обърна към мен. — Не ми казвай, че ревнуваш. Той изсумтя.

— От теб ли? Не ме разсмивай, сестро. Ако изпитвам нещо сега — то е съжаление. И... чакай малко. — Той спря насред пътя и се огледа. Ние с Канин също спряхме. Златните очи на Чакала се взираха в старата проядена от ръжда табела с почти нечетлив надпис. — Знам

го този град — прошепна той, докато ние го гледахме с опасение. —
Знам къде сме. Това са покрайнините на Старо Чикаго.

Втренчих се в него.

— Сигурен ли си?

— Да, сестричке. Мисля, че познавам собствената си територия.
— Чакала се ухили и очите му заблестяха от нетърпение, когато се
вгледа напред. — Без съмнение. След още два дни по този път ще
стигнем до Чикаго, точно в сърцето на Бандитския град.

— Колко хубаво за теб. — Мисълта, че наближаваме вампирска
територия, и то точно тази вампирска територия, ме изнервяше. —
Най-сетне ще се прибереш у дома. Сигурна съм, че твоите приятелчета
убийци ще са много щастливи да те видят отново.

— О, сигурен съм, че не им пука — отвърна Чакала и махна
небрежно с ръка. Когато го погледнах изненадано, той се засмя. —
Стига, сестро. Може да съм егоистично копеле, но не съм сляп. Моите
слуги ме следват, защото съм им обещал могъщество, свобода и
касапници, колкото им душа иска. И защото ще откъсна главата на
всеки, който ме предизвика. Ако никога не се върна, за тях няма да е
голяма загуба. Ще правят каквото винаги са правили. Така че... — Той
сви рамене. — Не храня илюзии, че ще ме посрещнат с дъжд от цветя.
Обаче там е много подходящо място да хапнем, да поспим някъде,
където не е особено отвратително, и може би да намерим мотори за
пътуването. Ще спестим доста време.

Той имаше право. Преследването на Сарен щеше да е много по-
лесно, ако не пътувахме пеша. А и честно да си призная, мисълта
отново да карам мотор ме изкушаваше. Когато бях в Старо Чикаго,
„заех“ един от бандитите и открих тръпката да летиш по пустото шосе
с пълна скорост. Нищо не можеше да се сравни с това, нищо.

Канин присви очи, изглеждаше притеснен.

— Ами ако Сарен е стигнал там преди нас?

Чакала изсумтя.

— В такъв случай е по-луд, отколкото го мисля, или има
склонност към самоубийство. Дори Сарен не може да се оправи с цял
град въоръжени кръвожадни бандити. — Той изви устна с отвращение.
— А ако може, ще се наложи да ме извините, защото тогава ще ви
пратя по дяволите и ще ви оставя да го преследвате сами. Макар че не
ми изглежда вероятно. Моите слуги са глупави и свирепи, но имат

едно преимущество, което ги прави почти полезни — адски много са. — Той се изхили и скръсти ръце. — Ако Сарен иска да превземе града ми, нека опита. Моите хора не са никакви страхливи мръвки, а четиристотин бандити с автомати и ще се оправят с всеки кръвопиец, откачен или не. Натрапниците винаги получават едно лекарство — олово в главата.

— Ами аз? — смръщих се към него. — Сигурна съм, че твоята армия не е забравила какво стана, когато бях в Старо Чикаго. Последния път, когато минах оттук, те се опитаха да ме убият.

— Е, не бъди мнителна, сестро — извъртя очи Чакала. — Та ти само опожари моя театър и изби доста от тях на минаване оттук. Което, честно да ти кажа, и мен все още малко ме вбесява. Много си харесвах театъра.

— Но не се тревожи — продължи той уверено и небрежно. — Ти си с мен и единственият начин моите хора да те застреляме ако аз им заповядам. Те са сбирщина тъпацы, но си знаят мястото в хранителната верига.

— Гледай да не ти хрумне нещо — изръмжах аз. — Всъщност не съм сигурна, че ми се ходи в твоя град на кръвожадни убийци. Ти вече ни заби нож в гърба какво ще ти попречи да го сториш отново?

— Няма да спреш да ми го натякваш, нали? — погледна ме ядосано Чакала. — Макар че може би попречих на Сарен да издълбае една хубава пентаграма на малкия ти задник. Май всички забравят тази част. Толкова ли ти е невъзможно да се довериш на по-големия си брат?

— Може и да е толкова.

— Е, тогава ще трябва да рискуваш, нали?

Намръщих се и погледнах Канин, който стоеше на няколко крачки от нас и ни гледаше стоически как се караме.

— Канин? Ти какво мислиш?

Господарят вампир въздъхна.

— Щом така или иначе сме тръгнали натам, не виждам причина да не минем през Старо Чикаго. Ако успеем да намерим и превозно средство, ще стигнем много по-бързо до Едем, а това ще си струва отклонението. Все пак... — Сбърчи леко чело, когато погледна към Чакала. — Страхувам се какво ще открием в града. — Пренебрегна

пренебрежителния му поглед и добави: — Да се надяваме, че Сарен не е посегнал на хората ти.

Поехме пак по пътя и сега, когато вече знаех къде сме и накъде сме се запътили, започнах да разпознавам това-онова. Един завой ми се стори познат, както и ръждива, потънала в сняг и бурени кола в канавката. Вероятно бях минала точно покрай нея предишния път. Оттогава бяха изминали едва няколко месеца, но на мен ми се струваше цяла вечност.

Стигнахме до друг град, празен и изоставен като всички преди него. Но докато вървахме по напуканите, покрити със сняг улици, покрай стари разпадащи се и погълнати от бурени сгради, нещо ми се стори странно. Усещането за дежа вю се засилваше, докато не спрях наскреде пътя, за да се огледам. Чудех се защо всичко ми изглежда толкова познато.

— Алисън — обърна се Канин, тъмните му очи ме гледаха питащо. — Какво правиш?

Познавам това място. Чувството беше по-силно от всякога, призоваваше ме към определена улица и аз се поддадох на любопитството. Трябваше да разбера. Без да отговоря, продължих по главния път и навлязох дълбоко в града. Канин и Чакала се поколебаха за миг, но ме последваха.

— Ей, сестро? Ако не знаеш, Чикаго е натам.

Не им обръщах внимание и вървах по тротоара, покрай порутените сгради и мъртвите коли. Сега всичко изглеждаше различно заради снега, но аз имах чувството, че съм била тук.

Тогава завих зад срутената стена на стара бензиностанция... и се сковах.

Определено бях идвала тук и преди.

На ъгъла от другата страна на улицата видях запустяла и притихнала под падащия сняг сграда. Беше опожарена и черните греди стърчаха грозно в белотата. Покривът го нямаше, но аз си спомних дървения кръст, който навремето се издигаше на него, и пламъците, които я поглъщаха онази нощ. Нощта, в която хората на Чакала нападнаха Джебедея Крос и неговите последователи и отвлече всички, освен Зийк в Старо Чикаго.

Тихо прекосих пътя, стъпих на тротоара и продължих по малката пътечка до църквата. Кръстове и надгробни камъни стърчаха от снега и

погледът ми спря точно там, където бях видяла за последно Зийк и Джеб Крос заедно.

Чух Чакала и Канин да пресичат пътя след мен, но и двамата спряха в края на тротоара, не искаха да пристъпват в гробището.

— Църква — каза Чакала с явно отвращение. — Ама разбира се, че ще е църква. Защо изобщо се изненадвам? Ти наистина не схващаш историята с демона, нали, сестро?

Изгледах го объркана. В Ню Ковингтън всички църкви бяха опустошени и изгорени от господарите вампири много преди да се родя. Хората говореха защо са го сторили, разбира се, но някои от най-колоритните слухове твърдяха, че вампирите не можели да прекосят прага на църква и да пристъпят на свещена земя, защото щели да изгорят.

Очевидно грешах. Аз стоях тук, в сянката на църквата и нищо ми нямаше. Но изглежда Канин и Чакала не искаха да се приближат. Ухилих се на брат си.

— Какво има, Чакал? Страх те е, че ще лумнеш в пламъци, ако стъпиш на тази земя?

Той се усмихна, но изглеждаше напрегнат.

— Много сладко, нали? Самонадеяно новоизпечено демонче, което си мисли, че е непобедимо. Нека ти изясня нещо, сестро — продължи той, но още не се приближаваше. — Не се страхувам от Големия шеф, никога не съм се страхувал и няма да се страхувам. Но за разлика от някои новоизлюпени вампири, които няма да назовавам, аз винаги съм бил наясно кой съм. Дори Бог да е мъртъв, дори ако не е вече тук — по дяволите, дори Той да е само измислица на жалките човеци, които отчаяно се нуждаят от надежда — аз, поне, съм още демон. И не се преструвам, че съм нещо друго. А Бог, ако Го има, все така ни мрази.

Чакала скръсти ръце на гърдите си и се ухили.

— Е, давай, скъпа малка сестричке. Навлез още малко на Негова територия. Може пък наистина да е мъртъв. Но в случай че в следващите трийсет секунди те порази мълния, мисля да спестя време и да се сбогувам с теб още сега.

Стомахът ми се сви. Спомних си как преди много време, когато бях вампир съвсем отскоро и едва се бях присъединила към групата му, Джебедея Крос ме попита нещо.

— Вярваш ли в Бог, Алисън?

— Не — отвърнах веднага. — Сега ли ще ми кажеш, че ще ида в ада?

— Това е адът — отвърна Джебедея. — Това е нашето наказание, нашето Изпитание. Господ изостави този свят. Верните вече си отидоха и това беше наградата им, и той остави тук нас, останалите, на милостта на демони и дяволи. Греховете на бащите се стовариха върху децата им и върху техните деца, и така ще продължи, докато този свят не бъде напълно разрушен. Затова няма значение дали вярваш в Бог, защото Той не е тук.

Тогава не вярвах. Не знаех в какво вярвам сега.

— Алисън — чух тихия спокоен глас на Канин. Вдигнах глава, очаквах да ме повика, да ми каже, че губим време и трябва да продължим. Очите му бяха тъмни и неразгадаеми, а изражението му — безизразно, докато се взираше в мен. — Познаваш ли това място?

Кимнах.

— Била съм тук — пристъпих до един надгробен камък и го докоснах, беше студен. Същият камък, над който се беше навел Зийк, докато Джеб го наказваше заради престъпление, което вече не помнех. — Ние — групата на Зийк — минахме през този град на път за Едем — продължих аз, като гледах към опожарената църква. — Те спряха тук за почивка, но на следващата нощ ги нападнаха. — Извърнах се към Чакала и гневът се завърна. — Нападнаха ги бандитите на Чакала.

— Хм — той се озърна с интерес, без да обръща внимание на смразяващия ми поглед. — Значи тук са ги докопали? Колко е малък светът.

— Те убиха една жена — извиках аз. — Застреляха я съвсем хладнокръвно, а тя не можеше да се защити. О, забрави! — Тръснах глава и извих устни. — Защо изобщо ти казвам това — със сигурност не ти пука!

— Най-сетне — отвърна усмихнат Чакала. — Започна да загряваш. Страхувах се, че ще трябва да изслушам още една проповед.

Прииска ми се да го ударя, но нямаше смисъл. Вместо това се обърнах и почистих студения камък от снега, а спомените се надигаха като вихър около мен. Видях какво се случи онази нощ на гробището — как наблюдавах, скрита в мрака, Зийк и Джеб. Гледах как Джеб шиба с антената за кола своя осиновен син за някакво прегрешение.

Гледах как Зийк е свел глава и мълчи. И онова, което се случи после — внезапното нападение, как открих Зийк и тръгнах с него към Старо Чикаго, за да спася останалите. Всичко се върна и пак ми напомни какво бях изгубила. Онзи застинал в пълния мрак миг, когато Зийк най-сетне се наведе и ме целуна, беше завинаги запечатан в паметта ми и никога нямаше да избледнее. Виждах го и сега, как стои до мен, толкова ясно, колкото ясен може да бъде един спомен, сините му очи сияят от надежда и решителност. И аз разбрах защо исках да дойда тук.

Посегнах назад и откачих верижката от врата си. Извадих я и малкото сребърно кръстче мина над главата ми. Откопчах я и нежно я положих на надгробния камък. Пръстите ми се задържаха на блещукащия метал.

Сбогом, Зийк.

После се върнах при двамата вампири на тротоара. Чакала поклати глава, но тъмните очи на Канин не се откъсваха от мен, състрадателни и оценяващи.

— Приключи ли? — попита той нежно и аз кимнах.

— Да. — Хвърлих последен поглед към църквата и призрака на спомените там. Видях сребърен проблясък в мрака и се извърнах.

— Да вървим. Приключих тук.

Тръгнахме пак към главния път. Никой, дори Чакала, не продумваше, оставяха ме на мислите ми и на настоящите, вихреци се спомени, които отказваха да ме напуснат. Няколко пъти едва не се върнах обратно; онова кръстче беше последната ми връзка със Зийк, единствената част от него, която имах. Но аз все пак го оставих на камъка сред пустото гробище. Не можех да живея в миналото. Зийк вече го нямаше. Трябваше да продължа напред.

Когато минахме между две мъртви коли и пътят се простря отново пред нас, внезапен рев на двигател разкъса тишината. Аз се сепнах и зърнах проблясък през пелената на снега: червените задни светлини на два мотоциклета просветнаха между колите и изчезнаха. Следите от гумите им се стрелваха в снега и се губеха от поглед в мрака. Воят на двигателите отекна над сградите и заглъхна.

Извъртях се към Чакала.

— Това бяха бандити! — възкликнах почти обвинително. Той вдигна снизходително вежда и присви очи. — Защо са тук? Какво

искат?

Кралят на бандитите се усмихна спокойно.

— Защо си мислиш, че са от моите, сестро? Защото сме на два дни път от Старо Чикаго? Защото това е градът, в който ви нападнаха предишния път? — продължи да ми се подиграва той и аз се намръщих.

— Не се прави на невинен — тези бяха от твоите. Какво искат?

— Нямам представа — отвърна той нехайно. — Надали са се отбили за чай и сладки приказки, нали?

— Не си ли техен крал? Нямах ли поне да се опитат да поговорят с теб, ако знаеха, че си тук?

Чакала изсумтя.

— Стига, сестро. Моите слуги не са глупаци. Ако ти беше торба с кръв и видиш трима вампири да вървят към къщата ти, какво щеше да направиш? Да поспреш за размисъл? Ще бягаш като подпалена! — Поклати глава. — Моите слуги, ако бяха от моите, направиха каквото винаги правят — спасиха си нещастните задници. И правилно. Не искам да се сближават с вампири. Доста се потрудах да ги наплаша добре и ще съм ти благодарен, ако не прецакаш всичко. Моите бандити не биха се мотали тук и да чакат да ги изядат. Аз съм техен крал, а не другарче. Така че, да, видяхме двама с мотори, и те се ометоха. Какъв е проблемът?

— Ами просто... исках да кажа... — замълчах вбесена. Знаех, че нещо не е наред, но не можех да го определя.

Канин обаче заговори зад мен.

— А обичайно ли е двама от твоите хора да обикалят някой град, за да проверяват за вампири? — попита той. — И то да изберат точно този град, през който трябва да минем, за да стигнем до Старо Чикаго?

Чакала сви рамене.

— Може би. На кого му пука? Не ме гледай така, старче. Не мога да чета мисли. Не знам какво си мислят те всяка секунда. Това бяха просто две торби с кръв. Какво ще направят?

— Не знам — рече Канин, тъмните му очи се извърнаха към пътя. — Но мисля, че трябва да внимаваме.

Нищо необичайно не се случи тази нощ. Не срещнахме повече бандити на пътя, не чухме рев на отдалечаващи се мотоциклети, изобщо не срещнахме никакви хора. Пътят към Старо Чикаго беше какъвто е бил винаги: тих, студен и мрачен. Виеше се през гори и изоставени градове, покрай скелети на къщи и древни останки от коли, заровени в снега. Преди зазоряване се разделихме, за да се заровим в замръзналата земя, защото Канин внезапно реши, че не трябва да оставаме на повърхността. Заспах в тъмния си гроб притихнала, потънах в сън без сънища необезпокоявана и на следващата нощ се надигнах отново в един застинал и студен свят. Беше спряло да вали, но през деня снегът се беше превърнал в суграшица и сега всичко бе покрито с тънък слой лед. Изтърсих пръстта от косата и дрехите си и спрях за миг, за да открия Канин и Чакала чрез кръвната връзка.

Не бяха далече. Върнах се през дърветата, докато не открих пътя и видях Чакала, облегнат на едно изсъхнало. Той вдигна вежда, но не помръдна.

— Къде е Канин? — попитах аз и се огледах за Господаря вампир. Кръвната връзка ми позволяваше да почувствам посоката и дори ми подсказваше, че не е далеч, но не ми показваше какво прави. Чакала сви рамене.

— Не знам повече от теб, сестро. Старото копеле тръгна натам — той кимна към едно възвишение до пътя, — но, разбира се, не ми е казал какво ще прави. Може да преследва катерици, за да си направи огърлица от топките им. — Чакала изглеждаше съвсем спокоен и не помръдваше от дървото. — Ако си толкова любопитна, защо не го попиташ.

— Да, ще го попитам.

Последвах кръвната връзка и се изкачих по заснежения хълм. Криволичех между дърветата, заобиколих една изгнила хижа и го открих. Стоеше с гръб към мен до завой на пътя и високият му внушителен силует се очертаваше на фона на снега.

— Канин. — Отидох до него, не очаквах да ми обърне внимание, но знаех, че ме е усетил. Той наистина не се обърна и продължи да се взира в пътя с неразгадаемо изражение. Вгледах се в мрака, но не видях нищо необичайно. — Какво гледаш?

— Не зная — отвърна той, усетих подозрение и лек гняв в спокойния му тон, нещо, което не бих доловила преди месец.

Господарят вампир се взираше с присвити очи в извиващия се път. — Усещам, че ни наблюдават.

Смръщих се. Пътят и гората около него бяха пуссти. Нищо не помръдваше, не се чуваше нито звук; нямаше следи в снега, освен нашите.

— Бесни ли?

Канин поклати глава.

— Не. Бесните няма просто да наблюдават от гората. Щяха да ни нападнат досега.

— Тогава бандити?

— Вероятно. Макар че не съм сигурен защо ни преследват. А и не подушвам хора наблизо.

Усмихнах се.

— А може би си станал малко параноичен след предишната нощ?

Той най-сетне ме погледна, леко развеселен.

— Никой не може да оцелее няколко века без малко параноя — каза той и леко изви устни. — Но вероятно си права. Така или иначе нищо не можем да направим. Да продължаваме. Щом стигнем до Старо Чикаго, със сигурност ще намерим отговори.

След няколко часа пътят се разшири и се превърна в магистрала, а сградите около нас вече бяха повече и по-големи. Наближавахме града. Според Чакала ни оставаше още ден път до Старо Чикаго, макар че бяхме излезли от пущинака и навлизахме в предградията. Плетеницата от дървета и храсти сега поглъщаше къщи, магазини, пътни табели и някога празната магистрала бавно започна да се задръства от коли. Поне от едната страна. Другата, която водеше към Старо Чикаго, беше напълно пуста. Вече бях виждала това: безкраен поток от мъртви, смачкани превозни средства. Хиляди хора се бяха опитали да избягат едновременно от градовете. Вгледах се в колите и потиснах тръпка. Сигурно е било истински хаос. Колите се бяха смачкали една в друга, някои лежаха на една страна или на покривите си. Скелет се подаваше наполовина от счупено предно стъкло, проснат на заснежения капак. Почернялата коруба на микробус лежеше преобърната в канавката, а малка кокалеста ръка посягаше към разбития прозорец, като че ли да се освободи.

Канин и Чакала вървяха, без да поглеждат колите и страховитото им съдържание. Предполагах, че Канин бе живял толкова дълго, че вече нищо не можеше да го изненада или разстрои. А Чакала не би се загрижил за куп мъртви мръвки, както елегантно би се изразил. Зачудих се дали някога това ще се случи и с мен, дали след като съм живяла много, много дълго, гледката на масова смърт и разрушение няма да ме впечатлява.

Пред нас над реката от коли зееше устата на тунел, огромна черна дупка на склона на хълм. В него беше тъмно като в рог и макар че вампирското ми зрение позволяваше да виждам и в пълен мрак, не успях да зърна края му.

Но оттам се излъчваше нещо, което ме накара да спра насред крачка. Тихо и невидимо, но не можех да го сбъркам. То събуждаше моя демон и караше Глада да се размърда неспокойно и да разлее болка из вътрешностите ми.

Миризмата на кръв. На много кръв. Миризма на прясно пролята кръв, която идваше някъде от чернотата.

Забързах напред и настигнах Канин и Чакала при входа на тунела. Те се взираха предпазливо в мрака, макар че вероятно Гладът измъчваше и тях.

— Хм — изсумтя Чакала, кръстоса пак ръце и се втренчи в тъмното. — Интересно. Когато минавах последно оттук, в тази част на пътя не живееше никой. Моите хора бяха избили всички в радиус четирийсет километра от Чикаго.

Вгледах се в тунела и се опитвах да игнорирам познатата болка.

— Мислиш ли, че има някой вътре?

— Дори да има, ако се съди по миризмата, червата им са пръснати по земята. — Чакала изсумтя и изкриви устни от отвращение. — Там не е останало нищо живо, сестричке. Не бих хранил надежди.

От тъмното изкънтя писък и аз изръмжах в отговор.

— Някой е в беда — изсъсках на двамата вампири и измъкнах катаната. — Майната му! Влизам.

И без да чакам отговор, хукнах към тунела.

Пътят през него беше още по-задръстен от коли. Те изпълваха и двете ленти, някои преобърнати настрани и смазани в стените, явно в бързината на бягството. Запровирах се през тях, понякога дори се

налагаше да се катеря по капаците и покривите им, за да продължа. Веднъж се наложи да се провря под огромен камион, който препречваше и двете платна. Чувах Чакала и Канин зад мен, Чакала тъкмо обясняваше, че съм била истински трън в задника, но аз се съсредоточих върху усилието да продължа напред. В този мрак, в това затворено пространство, миризмата на кръв беше много силна и се бе просмукала във всичко, нямаше как да усетиш нещо друго. Гладът вилнееше в мен, но аз продължавах да го удържам, решена да запазя контрол. Когато откриех източника на писъка, нямаше да му се нахвърля и да го разкъсам като диво животно.

Макар че надали щеше да има значение.

Когато стигнах до мястото, където миризмата на кръв беше най-силна, лабиринтът от коли внезапно се разреши. Озовах се на малко открито пространство, няколко коли оформяха кръг около мен, сякаш нарочно бяха преместени или избутани настрани. Миризмата определено идваше оттук. По земята имаше локви прясна, още несъсирена кръв, но нямаше тела и никакви следи от влачене. И все пак бях сигурна, че писъкът дойде оттук.

Странно, помислих си и тръгнах да огледам локвите, като държах Глада под контрол. Не бива, казвах му, да лочим кръв от земята като някакво бездомно куче. Прясна кръв без тела. Къде...

Нещо топло капна на лицето ми. Затворих очи, овладях се и погледнах нагоре.

Бяха трима. Двама мъже и жена висяха от тавана на тунела с вързани на гърба ръце. Олюляваха се обесени за шиите. Телата им бяха разпорени, изкормени от врата до чатала и вътрешностите им се изливаха от коремите като розови змии. Целите лъщяха от черна кръв, която изпълваше въздуха с вонята на смърт.

Отдръпнах се и едва не налетях на Чакала, който се появи с Канин от лабиринта от коли. И двамата се втренчиха в телата.

— О, по дяволите! — изсумтя Чакала и поклати глава. — Това с обесването вече стана банално. Дъртата откачалка губи вдъхновение.

— Не е бил Сарен — прошепна Канин, когато се обърнах към него за отговори. — Това е направено наскоро. Тази нощ. Някой е искал да го видим — те знаят, че ще минем оттук... — Огледа мрачно тунела. — Трябва веднага да се махаме.

Кухо металическо дрънчене отекна някъде напред. А от онова, което последва, косата ми настръхна. Писъци и вой, дращене на нокти по метала и асфалта, воня на мърша, смърт и гнило се просмука сред силната миризма на кръв.

— Бесни! — изръмжах аз и се втурнах назад към Канин и Чакала. Бяха много. Виждах белите им мършави тела, които прескачаха колите, пързалияха по покривите и се плъзгаха под гумите със съскане и писъци. Бяха озверели от миризмата на кръв и връхлитаха право към нас.

— Назад! — нареди Канин и се отдръпна от кръга между колите. — Те ще спрат, когато стигнат до труповете и ние ще ги заобиколим.

Но внезапно ни смразиха писъци и вой от друга посока. Още ококорени Бесни с разпенени усти се спускаха към нас откъм колите. Бяхме в капан.

Чакала изръмжа и измъкна брадвата, а аз завъртях катаната, когато ордата приближи. Писъците им отекваха в тунела в оглушителна какофония. Но този път не бях сама; сега Канин и Чакала щяха да посрещнат редом с мен чудовищата, които се катереха по колите и пъплеха към нас. Разсякох първия Бесен на две, извъртях меча и обезглавих следващия. След това настана хаос: пищящи Бесни, посягащи нокти, щракащи зъби, безкрайна вълна от бледи тела, които се хвърляха към мен. Движех се по инстинкт, въртях се от един нападател към следващия, а острието танцуваше в ръцете ми.

Рев зад мен ме накара да се обърна. Чакала стоеше в центъра на гърчеща се купчина Бесни и няколко мършави чудовища се бяха вкопчили в гърба му, хапеха го и деряха. Той замахна с брадвата към напирещите, отблъсна ги, но още се нахвърлиха и започнаха да го повличат надолу. Лицето му беше опръскано с кръв, яката и вратът му бяха почервенели.

Изръмжах и се спуснах към него. Забих меча в един от вкопчените в раменете му Бесни и той се свлече на земята. Чакала продължаваше да се сражава с прииждащите чудовища, а аз сечах тези по гърба му, за да го освободя от купчината. Не виждах никъде Канин, но Господарят вампир беше по-силен и по-смъртоносен боец от нас. Той можеше да се погрижи за себе си.

Докато посичах и последния Бесен, вкопчен в Чакала, нещо ме удари в гърба, изпищя в ухото ми и заби кривите си нокти в гърдите и

рамото ми. Извиках и се свлякох на колене, но след миг тежестта изчезна — Чакала беше сграбчил Бесния за врата, завъртя го и разби главата му в прозореца на една кола. После отблъсна още едно тяло, което се хвърляше към мен, погледна ме със свирепа усмивка и ми подаде ръка.

— Хайде, сестричке. Ставай. Не сме приключили с копелетата.

Хванах го за китката и той ме издърпа нагоре. Бесните още прииждаха, озверели от жажда за кръв, но пълчището намаляваше. Зърнах с периферното си зрение Канин, обграден от бледи тела. Той плавно обезглави един Бесен, чудовището се свлече като кукла с прерязани конци, а главата му се търкулна под гумите на близката кола.

Рамо до рамо с Чакала, аз си проправях път с меча през остатъка от ордата, трошах черепи и прерязвах вратове, докато и последното чудовище не беше повалено — брадвата на Чакала се вряза в лицето му, а моят меч го посече на две. То падна потрепващо на земята, предсмъртният му писък скоро секна и тунелът отново потъна в тишина.

— Е, беше забавно. — Чакала свали брадвата, направи гримаса и приведе рамене. Палтото на гърба му беше разкъсано от ноктите на Бесните, но раните по лицето му вече заздравяваха. Очите му светеха страховито, когато огледа касапницата. — Някой друг да има чувството, че това беше засада?

Канин се върна при нас, тънкия кинжал вече беше изчезнал от ръката му.

— Да вървим — нареди той рязко. — Не бива да оставаме тук. Бързо.

Спуснахме се през лабиринта от коли, докато не излязохме от тунела. Още един камион блокираше изхода, вратите отзад бяха отворени и разкриваха празната каросерия. От нея се носеше смрад на Бесни, а две следи от мотоциклети се виеха по пътя и изчезваха в нощта.

— Така значи — прошепна Чакала и извърна поглед от камиона към празното шосе пред нас. — Колко интересно! Изглежда, все пак е било засада. О... някой ще умре. Много болезнено. — Той срещна тъмния поглед на Канин и присви очи. — Старче, ако сега речеш нещо

от рода на „Нали ти казах“, ще търсите начин да влезете в Старо Чикаго без мен.

Канин замълча, но аз се взирах в следите, които изчезваха зад завоя.

— Защо твоите хора ни нападат? — обърнах се към Чакала. — Мислех, че ги контролираш.

Той се изхили.

— Ако знаех защо, сестричке, нямаше да съм тук. — Очите му просветнаха. — Но можеш да си сигурна, че ще стигна до дъното на тази история. И тогава предателските копелета ще съжаляват, че са се родили. — Погледна към нас и изви устна. — Вие може да заобиколите, ако искате. Търсете психопата. Но аз се връщам в моя град, за да разбия няколко глави, докато не си спомнят кой е техният крал.

— Не — отвърнах веднага. — Няма време да заобикаляме. — Погледнах Канин, който мълчеше, и продължих по-твърдо: — Трябва да настигнем Сарен, не можем да се отклоняваме. Старо Чикаго е единственият ни шанс да наваксаме. Ще намерим мотори, докато Чакала разбива глави, и ще продължим към Едем. Но не можем да върнем сега.

— Съгласен съм с теб, Алисън — каза Канин. Огледа пътя зад нас и следите в снега. Лицето му стана още по-мрачно. — Ако най-прекият път към Едем минава през Старо Чикаго, тогава продължаваме натам. Но трябва да сме много предпазливи, защото, изглежда, хората там ни искат мъртви.

— О, не се тревожи за това, старче — изрева Чакала и в гласа му ясно се чу страховитото обещание. — Това няма да е задълго.

ГЛАВА 5

Стигнахме до покрайнините на града късно същата вечер.

Бях забравила колко огромен е Чикаго; дори предградията, които водеха към него, сякаш продължаваха вечно. Километри пусти, притихнали улици, гниеци къщи и коли в канавките, паднали на платното улични лампи и знаци. Последния път, когато минах оттук, карах откраднат мотоциклет и не обръщах много внимание на всичко около мен. Бях се концентрирала върху управлението, усилието да избягвам препятствията... и върху човека, който седеше отзад и ме прегръщаше през кръста.

Хвърлих поглед към Чакала, който вървеше до мен със страховито изражение. И за един кратък миг омразата отново проблесна. Той вероятно не мислеше за случилото се онази нощ, когато навлязох в неговата територия, и сигурно не му пукаше. Но аз помнех. Писъците на Дарън, когато Чакала го хвърли в клетката и остави Бесния да го разкъса за демонстрация. Спомних си и как се сражавах с армията от бандити, за да спася хората на Зийк, а после подпалих сградата, за да избягаме. И, разбира се, схватката на върха на кулата на Чакала, където за първи път се изправих пред моя кръвен брат и той едва не ме уби.

Чакала видя, че го гледам, и вдигна вежда.

— Какво ме зяпаш?

Обърнах се отново към пътя.

— Нищо.

— Да бе — той задържа поглед на мен. — Мислиш си за Старо Чикаго и последното ти идване тук. Спомняш си всички онези забавни моменти, когато избивах твоите хора, измъчвах ги и ги хвърлях на Бесните — ех, добрите стари времена. — Присви очи. — Не се опитвай да отричаш, сестричке. Изписано ти е на лицето.

Озъбих му се и се изкуших да извадя меча и да го забия в ухилената му уста.

— Ти никога ли няма да млъкнеш? Да, мисля за Старо Чикаго и какво копеле беше, когато те видях за първи път. Чудя се защо изобщо

говоря с теб сега, а не взема да ти отсека тъпата глава. Отдавна трябваше да направим реванша.

— Сестро, засегнат съм — подигра ми се Чакала и сложи ръка на гърдите си. — Аз не го помня така. Аз помня как открих своя кръвна роднина. Помня, че ѝ предложих да споделя всичко с нея. Защо? Ами защо не? Тя беше сносен боец, а аз вече се отегчавах от компанията на безмозъчните си слуги. Можеше да е забавно. Но не! — Гласът му стана по-твърд. — Спомням си, че лекът за Беса беше почти в ръцете ми след десетилетия търсене и планиране. И тогава моята собствена сестра загърби лекарството, загърби края на тази чума, за да спасява някакви жалки човеци.

— Ти ме прободеш с кол и ме хвърли през прозореца!

— Ти вече беше взела решение — отвърна Чакала напълно сериозно. — Нямах да те разубедея — ти избра страната на торбите с кръв. Така че, да, опитах се да те убия. Защото ти се набърка в нещо, което подготвих от години, без дори да осъзнаваш какво застрашаваш, и го унищожи. — Присви очи и стисна мрачно устни. — Щях да сложа край на Беса, сестро. Ако онзи дъртак беше открил лекарство, щях да го споделя. И аз като всички искам Бесните да изчезнат. Но тогава намина ти и беше толкова загрижена за спасението на неколцина човеци, че не можа да видиш по-голямата картина. Ако ме беше оставила да довърша започнатото преди години, щяхме да избегнем всичко това. Сарен никога нямаше да се сдобие с вируса, сега нямаше да е на път да унищожи Едем, а твоето жалко малко човече щеше да е още живо.

Изревах, извърнах се към него и замахнах с меч към гърлото му. Но той срещна главата на брадвата със звън. Озъбен, Чакала завъртя брадвата пред лицето ми, аз се наведох и се разминах на косъм с широкото окървавено острие. Чу се още един звън и ние се втренчихме един в друг над кръстосаните оръжия.

— Стига!

Канин ме сграбчи за яката и ни раздели. Господарят вампир лесно отблъсна Чакала с една ръка, докато стискаше палтото ми с другата.

— Стига толкова — заповяда той със стоманен глас. — Престанете. Нямаме време за това.

Чакала се освободи от хватката му и отстъпи назад, като ми се хилеше. Аз изръмжах озъбена, предизвиквах го да каже нещо, но той просто отмина. Гледах след него през червена пелена от гняв. Копеле, гадно, непоносимо, коварно копеле. Ако светът не беше толкова противно място, вече щях да съм го разкъсала.

— Алисън, престани — каза Канин и сложи ръка на рамото ми. Треперех от ярост и стисках дръжката на меча, за да потуша гнева и да го прогоня отново в мрака, от който беше дошъл. Канин изчака с мен, държеше ме леко, но стабилно за лакътя, докато не се овладях.

Когато гневът поутихна, аз прибрах катаната, но още усещах тежкия поглед на Господаря вампир.

— Добре съм. — Вече бях ядосана на себе си. — Съжалявам. Чакала отново се прояви като гадняр. Не биваше да му позволявам да ме вбеси.

Канин пусна ръката ми, но не помръдна.

— Какво ти каза?

— Ами... че аз съм виновна, задето сега преследваме Сарен. Ако не съм била отишла да спасявам онези хора в Старо Чикаго, нищо такова нямало да се случи. Джеб щял да открие лекарство, Сарен нямало да пусне вируса. А... Зийк щял да е още жив.

Канин мълчеше. Снегът пак започна да се сипе, леки снежинки се носеха от небето и се вихреха около нас.

— Вярваш ли в това? — попита накрая вампирът.

— Вече не знам в какво да вярвам, Канин. — Отметнах косата от лицето си и пак се обърнах към пътя. — Сякаш всяко мое решение, всеки мой избор, накрая някак се стоварва отгоре ми. Каквото и да правя, става все по-лошо. Може би... — преглътнах с усилие. — Може би наистина съм виновна... че Зийк умря. Може би целият проклет свят ще загине заради мен.

Канин се изсмя и аз едва не припаднах от изненада.

— Твърде млада си за такова бreme, Алисън. Ако ще сипем обвинения, нека се върнем още по-назад, преди дори да се родиш. Нека се върнем във времето, когато вирусът и Бесните бяха създадени.

Аз сведох смутена глава.

— Аз... нямах предвид нищо такова.

— Знам — въздъхна Господарят вампир. — Но ако ще говорим за избори и съжаления, случилото се не може да се поправи. А като

живеем в миналото, не променяме нищо. Така само ще се докараш до лудост. — Той въздъхна отново, сякаш носеше бремето на целия свят на плещите си. — Повярвай ми.

В мрака прогърмя изстрел.

Аз подскочих и се напрегнах, докато изстрелът отекваше над покривите. Звучеше сравнително близо. Отшумя, но бързо беше последван от познат яростен рев. Чакала.

С Канин хукнахме натам, вятърът довяваше миризма на дим и кръв. Проправих си път през бурените между две сгради и видях брат си на пътя. Седеше до една кола, а брадвата лежеше на земята до него. Той притискаше гърдите си с ръка. Асфалтът около него беше опръскан с кръв, а Чакала се беше озъбил от болка.

Хукнах натам и коленичих до него. Миризмата на кръв беше навсякъде, но не виждах рана, докато той не отпусна ръка. Точно под ключицата му на палтото имаше малка дупка, колкото петаче. Не изглеждаше достатъчно голяма, за да е изтекла толкова кръв... докато Чакала не се отпусна напред и видях изходната рана.

Потреперих, когато Канин дойде при нас и тъмните му очи спряха на огромната дупка в гърба на Чакала, беше почти колкото юмрука ми. Зарастваше, но знаех, че сигурно боли. Канин присви очи и се вгледа през счупеното стъкло към улицата.

— Къде са? — прошепна той и аз предпазливо надникнах иззад капака на колата. Пак гръмна изстрел, нещо удари колата на сантиметри от лицето ми и изби искри от метала. Потрепнах, свих се отново зад нея, а Чакала се изсмя напрегнато.

— Не бих надничал така, сестро — рече той през зъби. — Ако те прострелят с пушка в главата, няма да умреш, но ще имаш страхотно главоболие. — Той изкриви лице и се отблъсна от колата, като остави тъмно петно след себе си. — Мисля, че копелето е в онази къща — кимна към двуетажна руина в края на улицата. — Стреля от прозореца на тавана. — Очите му блестяха и той оголи зъби в злобна усмивка. — Страхливо жалко лайно, нали?

Рискувах да надникна през строшения прозорец на колата и зърнах проблясък на метал в малкото тъмно прозорче точно под покрива на къщата.

— Добре — рекох, щом се върнах назад. — Знаем къде е. Как ще минем, без да ни направи на решето?

— Да минем ли? — изсумтя Чакала. — Смяташ, че ще се промъкнем покрай нашия приятел с пушката и ще продължим щастливо по пътя си — колко сладко, сестричке. Аз обаче в момента съм малко Гладен и доста вбесен. Възнамерявам да му набутам пушката толкова дълбоко в гърлото, че да щръкне от задника му.

— Значи ще нападнем къщата на този откачен, докато той ни държи на мушка. Не ми се струва кой знае какъв план.

— А какво искаш да направим? Да му предложим курабийки и да го помолим да спре да стреля по нас?

Канин въздъхна, надигна се и с един поглед обхвана улицата, колите и къщата.

— Аз ще ви прикривам — каза той спокойно. — Вие продължавайте приведени. Ще се срещнем на тавана.

Той излезе на улицата и мигновено изгърмя изстрел, който строши стъклото на един камион зад нас. Аз потрепнах, но Канин продължи да върви — черен силует на фона на снега и колите. Движеше се като сянка, потъваше и изникваше от мрака, винаги видим, ала понякога единствено като вихър. По улицата отекваха изстрели, куршумите избиваха искри от метала, но сякаш не можеха да достигнат вампира, който продължаваше спокойно по пътя си.

Чакала ме удари по ръката и нареди:

— Стига си зяпала! Без да обръща внимание на кръвнишкия ми поглед, кимна към улицата. — Хайде, докато старецът му отвлеча вниманието.

Хукнахме приведени и се стрелкахме зад всяко прикритие. Човекът, който и да беше, продължи да стреля, но не по нас, макар че след първите няколко минути вече нямах представа къде е Канин. Каквото и да правеше той обаче, явно вършеше работа. Стигнахме до вратата на полусрутената къща и се шмугнахме вътре. Пушката лаеше някъде над нас.

Чакала се промъкна напред със светнали от ярост жълти очи, но спря. Нещо тук не беше наред, но не знаех какво. Предпазливо последвах Чакала през къщата и се напругах, щом минавахме покрай старите, пълни с прах, отломки, строшени столове и гниещи мебели стаи — останки от едно отминало време. Страхувах се от засади, но стаите бяха пусти и Чакала бързо продължи напред.

Олющено разнебитено стълбище водеше до третия етаж и ние тъкмо поехме по него, когато над нас изкънтя изстрел, последван от порой проклетия. След миг се чуха стъпки, един човек се появи в края на стълбището и се втренчи ококорен в нас. Беше облечен с прашен кожен панталон и стискаше дългото дуло на пушка.

Той изпсува отново и бързо се обърна, за да избяга, но Чакала изрева и се втурна след него. Сграбчи го за врата и го отлепи от земята.

— Ах, ах, ах, ама къде си мислиш, че отиваш? — Влезе в таванското помещение и запрати човека към стената с такава сила, че отвори дупка в мазилката, а мъжът се свлече замаян на пода. Чакала се надвеси над него, очите му бяха ужасяващи. — Аз пък си мисля, че ще седиш тук и ще ми обясниш какво, по дяволите, става, преди да съм ти откъснал някоя важна телесна част.

Ако ми кажеш веднага, може и да започна с главата, а не с ръцете.

Зърнах тъмен силует в ъгъла до прозореца: Канин, гледаше безстрастно. Зачудих се как се е озовал тук, без да го прострелят... но това беше Канин. Още много неща не знаех за него.

Мъжът изстена и посегна немошно за пушката. Чакала изръмжа, сграбчи го за гърлото и го блъсна в стената. Принудих се да не се намесвам. Знаех, че Чакала сигурно умира от глад и е на ръба да изгуби контрол — раната още леко кървеше и блещукаше на гърба му. Но той се усмихна гадно на бандита и заговори със страховит, но съвсем овладян глас.

— Попитях те нещо, слуга — каза спокойно кралят на бандитите, макар че зъбите му се бяха издължили. — И търпението ми в момента е доста оскъдно. Ако не искаш да ти откъсна ръцете, започвай да говориш. Защо ни нападна? Кой е замесен? Някаква недоволна клика ли е, или на целия град му е омръзнал животът?

Човекът се задави и започна да дърпа безрезултатно ръката, която стискаше гърлото му. После внезапно вдигна блеснали от болка и страх очи към краля на бандитите и се изхили дрезгаво.

— Ти... вече не командваш... Чакал — процеди той с дързостта на умиращ. — Обеща ни безсмъртие... а така и не ни го даде. Е... сега имаме нов крал. Той се съгласи да Превърне онзи... който те убие.

Изстинах.

— Така значи? — продължи Чакала, гласът му стана тих и ужасен. — И този нов крал има ли си име, или трябва да отгатна?

— Той каза... че ти знаеш кой е — задави се пак мъжът. — И... да идеш да го намериш... в потопения град. — Закашля се и вдигна ръце. Едната беше празна, но другата стискаше метална кутия. Отвори я и разкри малък пламък. После погледна към краля на бандитите и пак се усмихна. — Ако стигнеш дотам.

Канин се изправи до стената.

— Джеймс... — започна той, но беше твърде късно. Мъжът отвори пръсти и предметът, какъвто и да беше, падна на пода.

Няколко неща се случиха едновременно.

Щом пламъкът падна от ръката на бандита, Чакала отскочи назад и се хвърли към стената. Внезапно освободено, тялото на мъжа се стовари на пода почти едновременно с металната кутия. Последва съскане...

... и огнена вълна изригна от малкото пламъче, втурна се по пода и по стените и превърна стаята в истинска пещ. Пламъците погълнаха човека на пода, който закрещя и се замята от болка, защото дрехите му се запалиха. Едва го чувах. Ужас се надигна в мен, ослепяващ и всепоглъщащ, и аз се озърнах диво в търсене на спасение. Стените вече бяха покрити с кълбящи се оранжеви пламъци, които пращяха и посягаха към мен; усещах адската жегата със студената си кожа, изсъсках и се свих назад. Трябваше да се махна оттук, но нямаше къде да ида; навсякъде виждах единствено огън...

— Алисън!

Нещо ме сграбчи за ръката, докато стоях вцепенена от паника.

— Успокой се — каза ми Канин, аз изръмжах и опитах да се отдръпна. — Чуй ме. Не можем да минем по стълбите; долните етажи горят и трудно ще стигнем до вратата. Трябва да скочим през прозореца.

Прозореца? Погледнах към отсрещната стена, към отвора, от който беше стрелял човекът. Едва го виждах през мятащите се пламъци и се свих отново назад.

— Сигурно се шегуваш.

— Не — отвърна безмилостно Канин. — Няма друг начин. Чакала вече скочи. Трябва да го последваме, иначе с нас е свършено.

Пламъците ревяха около мен и изпълваха ума ми, всичко пред очите ми се сля в оранжево и червено. Не можех да мисля; почти чувствах как кожата ми се бели от костите, почерняла и покрита с мехури от жегата. Ако не беше ръката на Канин, която стискаше моята, щях да избягам, макар че не знаех накъде. Мислех единствено как да се отърва от пламъците. А Канин искаше да скоча право през огъня?

— Не мога — отвърнах и оголих зъби от страх. — Няма да успея.

— Трябва. Ще съм точно зад теб.

— Канин...

— Алисън. — Той ме хвана и за другата ръка и ме принуди да го погледна. Почувствах как гласът му отеква през мен, тиха, осезаема вибрация. — Довери ми се.

Прехапах устна и стиснах здраво очи, за да блокирам пламъците.

— Можеш да го направиш — продължи Канин със същия успокояващ тон. Фокусирах се върху гласа му и игнорирах рева на огъня около нас, жегата гореше лицето ми. — Огънят няма да те докосне. Ще свърши за секунди, но трябва да си бърза. Готова ли си?

Преглътнах, стиснах юмруци, отблъснах страха и кимнах.

— Тръгвай — каза Канин. Аз се обърнах и хукнах към стената от пламъци.

Те се издигаха пред мен ужасяващо ярки, посягаха и прасяха на вятъра. За секунда едва не се отказах, вампирските ми инстинкти запищяха да спра, да се извърна от най-страшния ни враг, след слънцето. Гласът на Канин отекна в главата ми, подтикваше ме да продължа. Стигнах до живата бушуваща стена и се гмурнах през огъня, като се молах да не се запала.

Последва миг на ослепяваща болка, изпепеляваща жегата шибна лицето и ръцете ми. А после ме блъсна студеният зимен въздух, когато полетях от прозореца, ударих се в стрехата и паднах право в храстите долу.

Изправих се с мъка и хукнах надалече от къщата. Жегата впиваше нокти в гърба ми, докато се провирах през лози и клони и най-сетне излетях на улицата. Едва когато се озовах от другата ѝ страна, се обърнах да погледна назад.

Инстинктите ме караха да избягам още по-далече. Къщата се беше превърнала в клада, огнените езици плющяха във всички посоки. Аз се паникьосах, защото не виждах никъде Канин, и се уплаших, че

още е в капан горе. Но тогава една сянка се откъсна от къщата и тъмният му силует се плъзна по улицата към мен. Отпуснах се с облекчение.

— Ранена ли си? — попита той, когато се приближи. Поклатих глава, още опитвах да се успокоя. Лицето и ръцете ми пареха, долавях и миризма на изгоряла коса, но не бях сериозно пострадала. Още няколко секунди и щеше да стане лошо.

— Къде е Чакала? — Огледах се. Смътно си спомнях, че Канин ми каза, че той е избягал.

— Той скочи през прозореца още щом разбра какво става — каза Канин малко по-рязко. — Предполагам, че е някъде тук.

Окопитих се. Главата ми явно се бе размътила от огъня; единствената ми мисъл беше да избягам, но постепенно започвах да се съвземам.

— Как така е разбрал какво става?

— Това беше капан, Алисън. — Канин се обърна към къщата. — Пожар не може да се разгори толкова бързо, ако всичко не е напоено с бензин или алкохол. Не усетих нищо, когато влязох, предполагам, вие също, но стените и подът са били напоени с нещо запалимо. Понякога е истинска благословия, че не дишаме, но не и този път. — Той поклати глава, изглеждаше ядосан, на себе си или на нас, не знаех. — Сигурен съм, че нашият приятел там не е възнамерявал да запали къщата, докато е вътре — продължи мрачно Канин, — но когато го изненадахме, е решил, че и без това вече е мъртъв.

— Жалко, ако питаш мен — каза познат глас и Чакала се появи от мрака. Не ни обърна внимание, взираше се вбесен в горящата сграда. — Дори не успях да му изтръгна сърцето, преди да стане на дим. Гаден бързак.

— Ами ти? — сопнах му се аз. — Заряза ни там! Без предупреждение, без капка колебание. Обзалагам се, че дори не си погледнал назад, след като си скочил.

— И какво точно трябваше да направя? — попита ме озъбен Чакала. Надуших кръвта му, беше се просмукала в ризата и палтото, и осъзнах, че вероятно умира от глад с тази рана в гърдите. — Да ти държа ръката, докато скачаш през прозореца? Да се върна там, че къщата да се срути на главата ми? — Изхили се и продължи: — Ние

още сме вампири, сестричке. Всеки се оправя сам. Ако аз бях в капан там горе, нямаше да очаквам ти или старецът да се върнете за мен.

— Явно не ме познаваш толкова добре, колкото си мислиш — казах аз студено. — Защото аз щях да се върна.

— Наистина ли? — подигра ми се Чакала и скръсти ръце. — Нещо не ми се вярва. Обзалагам се, че дори не можеш да погледнеш към къщата, без да намокриш гащите, образно казано.

— Мисля — обади се Канин, беше вбесен, — че и двамата забравяте една особено важна информация, която научихме тази нощ. — Погледна към горящата сграда и светлината на огъня затанцува в тъмните му очи. — А именно — кой е обърнал бандитите срещу нас и кой ни очаква в Старо Чикаго.

Сарен. Тази мисъл ме накара да се напрегна и омразата припламна отново, изпепеляваща и смъртоносна, и потуши всичко останало. Не бях забравила. Сарен щеше да си плати за стореното. Само защото отказах да се превърна в демон, не значеше, че няма да го убия. Когато го намерех, нямаше да се спра пред нищо, докато не набуча главата му на меча си, а тялото му не се превърне в купчина димяща пепел.

— Сарен — съгласи се Чакала и в неговия глас се долавяше опасна нотка, която говореше за жестокост и отмъщение. — Добре, психопат такъв. Искаш да си играем? Ще играем. — Очите му сияеха и той погледна пак към горящата къща, а на лицето му се появи безрадостна усмивка. — Значи се ебаваш с моя град и хората ми, така ли? Мислиш си, че ще бъдеш новият им крал? — Изсмя се и аз потрепнах. — Ще избия всички до крак и ще изпепеля града, преди да ти го дам.

— Нека не избързваме — предупреди го Канин. — Жаждата за мъст лесно замъглява ума, а Сарен на това се надява. Не можем да си позволим да потънем толкова дълбоко в мисли за възмездие, че да налетим право на някой смъртоносен капан, както стана тази нощ. — Очите му пак се извърнаха към пожара точно когато от къщата се надигна рев, покривът се срути и се разлетяха въглени и искри. Потреперих, а Канин продължи мрачно: — Сега Сарен има огромно предимство. Разполага с цяла армия и знае, че идваме. Оттук нататък, ако изобщо успеем да стигнем живи до него, трябва да сме много внимателни. И готови за всичко.

Срещнах очите на Чакала и той ми смигна. За първи път мислехме едно и също. Нямаше значение колко народ ще изпрати Сарен срещу нас, нямаше значение какви гадни изненади ни очакваха. Ние щяхме да си пробием път през цяла армия, ако се наложи, щяхме да ги посечем до един, докато не открием Сарен.

И го унищожим заради онова, което ни отне.

Тази нощ поехме по обиколен път през града. Да, искахме да намерим Сарен, дори да трябваше да изколим цяла армия, но, както каза Чакала, има повече от един начин да докопаш вампир. Бандитите вероятно наблюдаваха всички главни пътища към Старо Чикаго; нямаше причина да не се промъкнем незабелязано и да избегнем битки из целия град. Затова Чакала ни поведе през отрупани с отломки улички и стари сгради. Каза, че бандитите не ги използват, защото не могат да минат по тях с моторите си.

Освен това Бесните още се спотайваха из града, факт, който открих, докато следвахме Чакала през приземния етаж на един търговски център и няколко бледи чудовища се нахвърлиха към нас от счупените прозорци. След като си пробихме път през тях, продължихме тихо по тесните пусти улици, нащрек за пазачи. Градът беше зловещо притихнал. По едно време Канин вдигна ръка и посочи към двама бандити, които се бяха надвесили над перилата на един пристан с гръб към нас. Чакала се ухили, даде ни знак да спрем и се плъзна към сенките. След няколко минути двамата изчезнаха един след друг в мрака, а Чакала се върна смърдящ на кръв и доволно ухилен.

След още няколко часа стояхме на брега на черно езеро, което се простираше докдето поглед стигаше.

Според Канин навремето то се наричало Мичиганско езеро и Чикаго се издигал гордо на бреговете му. А сега и то, и реките, които течаха през центъра на града, бяха прелели от бреговете си, за да се слеят и наводнят всичко. Но пък създаваха естествена преграда пред Бесните.

Присвих очи към тъмните води. Спомних си какъв беше градът на Чакала преди — плетеницата от тесни мостчета, проходи и платформи, които се кръстосваха над потопените сгради. Оттук всичко си изглеждаше същото. Виждах и старата баржа в средата на реката, както и разнебитения мост, протегнал се над тъмните води. На баржата в нестройни редици бяха паркирани мотори и други превозни средства

— това беше последната спирка, преди да навлезеш в леговището на краля на бандитите.

Или в леговището на един вампир психопат, настървил се да унищожи света.

— Ех, дом, свиден дом — въздъхна Чакала. — Или поне ще стане такъв, след като изколя всички копелета, които ме предадоха. Ще им набуча главите на колове и ще украся с тях града. Може да им пъхна по една факла между зъбите, за да ги използвам като улично осветление, какво мислиш, сестро?

— Напълно в твой стил. — Взирах се над водата, виждах блещукането на далечни фенери. Дори оттук личеше, че нещо не е наред. — По мостовете няма никого — казах аз. Помнех, че преди те гъмжаха от хора. Сега и мостовете, и платформите пустееха. — Всичко изглежда изоставено.

Което означаваше, че вървим право към капан, разбира се.

— Къде ще е Сарен според теб? — попита тихо Канин. Той също се взираше в града с тъмните си, безстрастни очи. Чакала сви рамене.

— Може да е само на едно място. — Посочи към висок, тънък небостъргач на хоризонта. На върха му светеше — позната светлина, от която цялата настръхнах.

Кулата на Чакала. Мястото, където срещнах за първи път своя кръвен брат. Там с него се бихме и той едва не ме уби.

Там бе умрял Джебедея Крос.

— Само в една сграда тук все още има електричество — продължи Чакала, вгледан в кулата и блещукащата светлина на върха ѝ. — А и от нея се вижда всичко долу. Ако бях на мястото на Сарен, щях да ида там.

— Тогава там ще идем и ние. — Светлината потрепваше отвъд водата, дразнеше ме и усетих как зъбите ми се издължават. Сарен беше близо. Този път нямаше да му отсека само ръката. Този път щеше да падне главата.

— Предлагам да сме много тихи — каза Канин с тих и спокоен глас, който се вряза в лумналата в мен омраза. — Сарен знае, че идваме, и целият град ще е нащрек. Трябва да внимаваме да не ни усетят. Най-добре ще е да се оправим първо с него, а после с армията му. Ако отстраним краля им, те ще изгубят мотивация за битка с нас.

Чакала изсумтя.

— Да се промъквам в собствения си град и да притичвам по улиците като някакъв плъх — процеди той мрачно. — О, глави ще падат заради това. Ще отделя една специална алея и ще играя боулинг с черепите им.

Аз се обърнах към Канин.

— Как ще се промъкнем?

Той се усмихна напрегнато.

— Пътищата ще са добре охранявани, но не е трудно да се промъкнеш в един наводнен град. Колкото и да е голяма армията, не може да наблюдава цялата река.

Страхотно. Явно щяхме да поплуваме.

ГЛАВА 6

Прекосихме лесно реката, тихи като сенки по вълните. За щастие единствено покрай бреговете имаше тънък слой лед. А да се плува в толкова голям воден басейн не е трудно, ако не трябва да се тревожиш за неща като дишане или хипотермия. Плъзнахме се под корпуса на огромната баржа. Вампирското ни зрение проникваше през катраненочерните води, когато продължихме към наводнените улици. Риби се плъзгаха покрай нас на големи пасажии, прелитаха през зловещия подводен свят на потънали сгради и осеяни с ръждиви коли улици. Огромна тъмна форма, дълга почти колкото мен, премина покрай главата ми и ме накара да стисна зъби. Канин ме бе уверил, че риба не може да се превърне в Бесен — а Чакала се изсмя на въпроса ми, — но аз нямах проблем да извадя катаната под водата и да посека следващото създание, което се устреми към мен от дълбините.

Над нас градът беше тих. Мостовите и проходите пустееха, платформите — също. Нищо не помръдваше горе и зловещата тишина започваше да ме тормози. Това беше капан; знаех го, и другите го знаеха, но нямаше какво да направим, освен да продължим. Щях да се изправа пред всичко, което Сарен ми беше подготвил, докато между нас не остане само катаната.

— Внимавай — сграбчи ме за яката Канин, когато изплувахме, и ме дръпна назад. Бяхме излезли под един мост, разнебитена конструкция от дърво и метал, която се простираше между два покрива. Смръщих се объркана към Канин и той посочи дъските отдолу.

Странно метално устройство беше залепено за моста и от него във всички посоки стърчаха жици. Не знаех какво е, но мигащата червена светлинка в единия му ъгъл изглеждаше страховито.

— Ето защо градът е опустял — каза Канин, когато Чакала погледна към странното нещо и изпсува. — Явно са заложили капани навсякъде. Стъпиш ли на погрешния мост — край с теб.

— Хм — изсумтя Чакала и се вгледа с крива усмивка в жиците. — Отнело им е доста време. Копелето е положило големи усилия

заради нас. Чувствам се специален, а вие?

Не отговорих. Нещо в думите му ме смущаваше.

— Защо прави всичко това? — попитах, когато продължихме. — Нали се опитва да стигне до Едем? Защо спира тук?

— Не зная — отвърна Канин, но и той звучеше притеснен. — Вероятно иска да ни спре още сега, за да може да продължи необезпокояван. Но това не е типично за него. — Сбърчи чело и поклати глава. — Сарен е непредсказуем, умен и жесток. Ако е в този град, със сигурност има някаква причина.

— Има ли значение? — попита Чакала зад нас. — Кого го интересува какво ще прави? Той може да иска да напълни света с кученца, но аз пак ще му изтръгна изсъхналото черно сърце и ще му го набутам в гърлото.

Тогава проблесна спомен, от който стомахът ми изстина, и аз се извъртях към Чакала.

— Чакай! Ами лабораторията! Ти беше направил лаборатория на последния етаж на твоята кула. Затова отвлече Джеб — искаше той да разработи лекарство за Червените дробове и му беше осигурил всичко необходимо...

— По дяволите! — Чакала прокара ръка през косата си. — Забравих за това. Сега съм малко притеснен.

— Там има лаборатория? — попита мрачно Канин. Аз кимнах. — Тогава трябва да побързаме. Ако Сарен използва пак онзи вирус, ще се повтори случилото се с Ню Ковингтън.

Страхотно — обади се Чакала, когато отново поехме бързо напред. — Още откачени кървящи. Сестро, ето ти една гатанка. Кое е по-лошо от заразени психопати убийци, които си раздират лицата?

Смръщих се объркана, но тогава ми просветна.

— Въоръжени заразени психопати, които си раздират лицата?

Браво! — изрева Чакала. — Значи, ако видите някой от предишните ми любимци, направете ми услуга и му отсечете главата. Ще ми спестите усилието да изгоря това място до основи, след като убием Сарен.

Не срещнахме никаква съпротива по пътя към извисяващата се кула на Чакала. Канин още няколко пъти ни посочи капани и бомби,

залепени за някой мост или скрити по проходите. Сарен определено беше тук и ни очакваше.

Слагай колкото капани искаш, психопат такъв — помислих си аз, потънала в сянката на огромната кула — мрачна и страховита. — Препречвай ни пътя, хвърли армията си срещу нас, прави каквото щеш. Аз пак ще дойда. И когато те открия, един от нас ще умре.

Изминахме последната част от пътя под вода. Чакала ни поведе надолу, докато не стигнахме напукания асфалт на потопения град. Промушвахме се между коли и купчини отломки заедно с рибите. В основата на кулата имаше стълбище, а на върха му — отворени врати. И все пак Чакала не мина оттам, а заобиколи отзад и се плъзна през един строшен прозорец на нещо като офис. Останки от бюро се бяха разпаднали на пода и из стаята се стрелкаха сребристи риби. Последвахме Чакала през вратата към дълъг, непрогледно тъмен коридор. Задръстваха го парчета от стените, метални греди го препречваха косо и ни принуждаваха да се провираме между тях и да ги отместваме встрани. Когато завих зад ъгъла, едва не налетях на подут, полуизяден труп, който се носеше във водата. Добре, че не се налагаше да дишам, защото изръмжах, отдръпнах се рязко и реката изпълни носа и устата ми, а трупят се понесе покрай мен. Чакала се обърна и не ми трябваше да чувам гласа му, за да знам, че ми се присмива.

Най-сетне той отвори олющена метална врата със скърцане, което отекна във водата и разгони рибите. През пролуката видях наводнено стълбище, което се издигаше в мрака.

Последвахме Чакала през вратата и после по стълбището, докато не излязохме от водата и продължихме нагоре, плътно до стената. Чакала се ухили, щом се появих мокра от реката, от косата и палтото ми се стичаше вода.

— Какво? — попитах тихо, но гласът ми отекна странно по стълбището. Канин изникна зад мен, безшумен дори във водата. Усмивката на Чакала стана още по-широка и той поклати глава.

— Нищо. Не си давила котка, нали, сестро?

— Къде сме? — попита Канин, преди да отговоря. В гласа му се усещаше предупреждение да не се разсейваме. Сега бяхме на територията на Сарен и той ни очакваше. Кралят на бандитите отметна косата си назад и погледна нагоре по стълбите.

— Трети етаж, задното стълбище — отвърна той. — Никой не го използва, защото няколко от горните етажи са срутени и от тази страна стълбите са блокирани. Но има второ стълбище, до което можем да стигнем на деветия етаж, то стига чак догоре. — Кръстоса ръце и пак се ухили. — Вероятно всички очакват да се качим с асансьора, а моите любимци сигурно ще решат да ме изненадат и ще отрежат въжетата, щом наближим върха. А повярвайте ми, падането от последния етаж, не е приятно преживяване — добави той и ме изгледа с присвити очи.

Отново си спомних за схватката ни горе, как ме прободех с кола в корема и силната болка. После висях от строшения прозорец високо над Чикаго, отчаяно вкопчена в перваза, а силите постепенно ме напускат. Вдигам глава, а там — Чакала, готов да ме довърши, но Джебедея Крос се удря в него и двамата политат навън.

— Винаги съм се чудила как оцеля — казах аз и усмивката ми стана още по-широка. — Ти си като плъх, невъзможен за убиване — каквото и да го правиш, все се завръща.

— Едно от най-прекрасните ми качества, сестро. — Чакала отпусна ръце. — Един ден ще го оцениш, повярвай ми. А сега... — Той пак се вгледа в стълбището и в очите му се появи опасен пламък. — Какво ще кажете да намерим Сарен и да му видим сметката?

Тук бях вече съгласна с него. Моят враг бе близо, а аз никога не бях желала нечия смърт толкова силно.

— Да вървим — каза Чакала.

Поехме по стълбите, Чакала напред, Канин тихо след мен. Около нас всичко проскърцваше и стенеше, звуците отекваха по тесния коридор и ме караха да настръхвам. Не обичах тесни затворени пространства без изход, особено когато са стари, порутени стълбища, които могат да се срутят всеки момент. Концентрирах се върху крачките си и превърнах гнева и яростта в изгаряща решимост. Защото ако концентрирах омразата си, почти можех да забравя факта, че Сарен още ме ужасяваше, че има цяла армия от убийци и че сблъсъкът с него щеше да е най-трудното нещо в живота ми. Да забравя, че той все още е по-силен от мен и дори с помощта на Канин и Чакала може и да не успее да го победи. Особено след като ни очакваше.

Но това нямаше значение. Не знаех как възнамерява да разпространи ужасния си вирус, но знаех, че е напълно способен да унищожи всичко, без да му мигне окото. Нямаше да позволя това.

Каквото и да ми струваше, каквито и гадни изненади да ни беше подготвил, трябваше да убием Сарен тази нощ.

Стълбите се виеха покрай стените на сградата, все по-високо и по-високо, преди да свършат до купчина от камък, метални греди и изкривени тръби. Чакала спря на последната площадка и посочи една олющена двойна метална врата в бетона.

— Оттук се стига до другото стълбище. Трябва да прекосим етажа и след това ще се качим чак догоре. При Сарен.

Кимнах, но тогава забелязах нещо и застинах. Изпод вратата се просмукваше позната миризма.

Канин и Чакала също спряха.

— Кръв — каза Канин. — Много кръв. Нещо ни очаква зад тази врата. Изглежда, са твоите хора.

— Аха — въздъхна Чакала. — Моите хора не са чак такива тъпаци. Те знаят, че миризмата на кръв е отличен начин да попречиш на един вампир да те надуши. Няма да разберем къде точно са. Ако цялата армия ни очаква, ще стане мазало. — Той се озърна към мен и зъбите му просветнаха в мрака. — Готова ли си, сестричке? Вече няма връщане назад.

Извадих катаната с тихо скриптене от ножницата.

— Готова съм — усмихнах се мрачно. Чакала се ухили, бутна вратата и тя се отвори със скърцане.

Студен вятър разроши косата ми и нахлу на стълбището. Зад вратата имаше огромно помещение с нисък таван и изпотрошени прозорци. Ниски преградни стени създаваха лабиринт от кутийки и тесни пътечки, идеални за криене или засада. Отломки, греди и гнили бюра бяха пръснати навсякъде. Цареше тишина, сякаш стаята беше стаила дъх.

Освен това всичко беше в кръв. Тя бе размазана по стените и тавана — плисната по преградите на малките кутийки. Част от нея не беше човешка; усещах дъх на животинска кръв — кучета, котки, плъхове, гадна, замърсена кръв. Но останалата определено беше човешка и Гладът пак се разгоря.

— Така — обади се Чакала, докато оглеждаше стаята, — изобщо не прилича на капан, нали? Само това ли е измислил Сарен? Малко съм разочарован. — Вдигна глава и изрева: — Хей, слуги! Татко се върна и е малко ядосан! Но тъй като съм готин, ще ви дам избор.

Можете да улесните нещата и да си пръснете главите веднага, или аз ще ги въртя бавно-бавно, докато не се откъснат от вратлетата ви. Вие сте на ход!

За миг се възцари тишина. Нищо не помръдваше зад вратата, макар че се ослушвах усилено и ми се струваше, че чувам как няколко сърца забързаха ритъма си. Долових миризмата на страх.

После нещо съвсем мъничко, зелено и овално полетя във въздуха към нас, хвърлено иззад едно от преобърнатите бюра. Чакала се ухили.

— Грешен отговор.

Скочи покрай мен, грабна зеленото нещо, преди да е ударило земята, и с шеметна бързина го запрати назад към стаята.

Чу се приглушено:

— Мамка му!

И нещо експлодира в облак от огън и дим, а две тела излетяха разкъсани. Чакала изрева като разярено животно, когато неколцина мъже изскочиха иззад бюрата и ниските стени и откриха огън по нас.

Аз се скрих зад едно бюро, докато куршумите се забиваха в пода и чертаеха пунктирани линии по стените зад мен. Стиснах катаната и надникнах да видя откъде идва стрелбата. Не забелязах никъде Канин, но Чакала изскочи от една кутийка с рев и оголени зъби. Няколко куршума се забиха в него и излетяха от гърба му, но той не забави крачка. Хвърли се зад бюрото, сграбчи един от бандитите за яката, отлепи го от земята и после разби главата му в дървото. Кръв рухна от носа и устата на мъжа, Чакала го захвърли и се спусна към следващия.

Бандитите вече крещяха и стреляха като обезумели, пръскаха стъкла и избиваха парчета от мазилката. Видях как двама изникват иззад една колона и се прицелват в гърба на Чакала. Изревах и се втурнах към тях от скривалището си. Те ме видяха в последния момент, обърнаха се и продължиха да стрелят. Почувствах как нещо се заби в рамото ми и изпрати гняв и огнена болка през мен. Изръмжах и посякох през средата единия от стрелците. Щом се свлече, обезглавих онзи зад него. Тялото му се катурна напред, аз го прескочих и се хвърлих към група мъже в ъгъла.

Демонът в мен виеше, жаждата за кръв пееше във вените ми, когато се спуснах върху тях с катаната. Те се извърнаха към мен пребледнели и с насочени оръжия. И тогава всичко се разтвори в писъци, стрелба и кръв. Уцелиха ме няколко пъти, но аз почти не

усещах остриите жила на болката, бях отдадена на гнева, омразата и мъката. Бандитите падаха пред мен, посечени от мечи ми, а кръвта им изпълваше сетивата ми. Гладът вилнееше, водеше ме до лудост при всяко убийство, при всеки куршум, който ме разкъсваше. Но аз държах демона под контрол, отказвах да му се поддам отново, въпреки че като избиех тези хора, щях да се приближа до Сарен. Щях да отмъстя за смъртта на Зийк, но по моя начин.

Докато си пробивах път към центъра на стаята, посякох трима от бандитите и внезапно чух бързо и плашещо пиукане. Инстинктивно отскочих назад точно когато колоната пред мен експлодира, пръсна отломки навсякъде и двама от мъжете паднаха. Аз полетях, съборих една стеничка и се стоварих на бюрото зад нея. Смъкнах се на пода и останах там зашеметена. Палтото ми беше на парцали и аз усещах как нещо започва да струи от тялото ми секунда преди болката да връхлети. Стиснах зъби, за да спра вика. Катаната лежеше на няколко крачки от ръката ми и проблясваше при всяко лумване на пламъците около мен.

Чу се още едно ужасяващо пиукане, втора експлозия разтърси стаята, изпълни въздуха с писъци и миризмата на дим. Потрепнах и опитах да се надигна. Отърсих се от отломките и избутах една дървена греда, която беше паднала върху гърдите ми. Над мен се спусна сянка — един мъж ме гледаше с обезумели очи, насочил дулото на пушка към лицето ми.

Аз се извъртях настрани и успях да изблъскам дулото точно когато то изгърмя, проглуши ме и накара сърцето ми да зазвъни. Огън блъвна от края му и аз усетих жегата съвсем близо до лицето си. Демонът ми се сви с писък. Изръмжах, дръпнах мъжа надолу, изтръгнах пушката от ръцете му и забих зъби в гърлото му. Гореща кръв изпълни устата ми, облекчи болката и започна да лекува раните — разкъсаната плът се събираше отново. Продължих да се храня от треперещото отпуснато тяло, а после го оставих да падне безжизнено на пода.

Избърсах уста, грабнах катаната, изправих се и се огледах за враговете си.

Хаосът в стаята вече утихваше. Навсякъде лежаха разкъсани, посечени, пръснати на парчета тела. Виждах останената от мен диря в касапницата, тя водеше до взривената колона и до двамата мъртви

мъже до нея. Дим висеше във въздуха, както и вонята на експлозивни и изгорена плът.

Чакала изникна отнякъде целият в кръв. Огледа се и кимна доволно. Канин също се появи сякаш от нищото и мина по телата към центъра на стаята.

— А така. — Чакала изрита едно тяло от пътя си и продължи ухилен напред. — Вече се чувствам по-добре. Нищо не може да се сравни с удоволствието да изколиш няколко мръсни предатели. Къде ли са останалите гадове?

Примигнах към него.

— Още ли има?

Той се ухили.

— Това не е дори половината ми армия, сестро. Когато ти казах, че са адски много, не преувеличавах. Предполагам, че това беше само комитетът по посрещането, а останалите са някъде между този етаж и Сарен.

— Тогава трябва да продължим — каза Канин. — Освен ако няма друг път нагоре.

— Не и ако не искате да се катерим по шахтата на асансьора — каза Чакала и тръгна през мъртвите тела, като се провираше покрай отломки и под греди. Миризмата на кръв вече се беше смесила с вонята на дим и овъглена плът. Най-сетне стигнахме до метална врата в другия край.

— Дамите са с предимство — усмихна се Чакала и отвори вратата към стълбището.

Пристъпих смръщена напред и спрях. Точно пред мен на отсрещната стена някой беше написал съобщение. С кръв. Под него имаше влажна купчина от... нещо... беше приковано с нож за стената. Пристъпих по-близо, вгледах се в горния ред и кръвта ми изстина.

„Малко птиче“, пишеше там, стомахът ми се обърна от омраза и отвращение. Само една откачалка ме наричаше така. Видях обезобразеното му лице и чух ужасния дрезгав глас, докато ми се усмихваше и шепнеше безумните си планове: „Попей ми, малко птиче — каза ми той веднъж, държеше нож и се хилеше. — Попей ми и нека е прекрасна песента ти.“

Потреперих и се принудих да дочета съобщението: „Това е твое — кървавото послание продължаваше, буквите се бяха слели. — Или

поне ми се струва, че Йезекил би искал да го имаш.“

Сковах се от ужас. Не се сдържах и погледнах под буквите. Най-сетне разбрах какво е това.

Човешко сърце.

Зад мен Чакала изпсува, а Канин ме извика. Едва ги чувах. Не разбирах думите. Не виждах нищо, освен ужасния сувенир, оставен от Сарен. Сякаш бе влязъл в ума ми и беше разбрал какво ме плаши повече от всичко. Измъкнал го е оттам. Очите ми пламнаха и в тях се събраха горещи сълзи, но не от тъга или мъка. Това бяха сълзи от ослепяващ, неконтролируем гняв.

Причерня ми. Озъбих се и нададох задавен вик — полурев, полуписък, който отекна по стълбището. Стиснах катаната и без да обръщам внимание на виковете на Канин да спра, хукнах нагоре, пришпорвана от една-единствена мисъл. Да намеря Сарен и да го нарежа, парче по парче. Да забия юмрук в гърдите му и да изтръгна извратеното му зло сърце пред очите му.

Чух, че Канин и Чакала хукнаха след мен. Но докато тичах по стълбите отзад отекна остро, зловещо пиукане и косата на тила ми настръхна. Обърнах се точно когато гръмна експлозия и цялото стълбище се разтресе. Камъни, прах и отломки се посипаха отгоре ми, аз залитнах настрани и прикрих лицето си. Когато димът се уталожи, видях, че стълбището зад мен е срутено и стена от бетон, камъни и стоманени греди блокира пътя надолу.

— Канин! — Задърпах една огромна метална греда. Бях силна, но тя беше огромна и наполовина заровена под тонове бетон; изстена, но не помръдна. — Канин! Чакал! Къде сте? Чувате ли ме?

Някъде отдолу долетя познат раздразнен глас, приглушен от отломките.

— Добре сме, Алисън — извика Канин над пороя от ругатни, които сипеше Чакала, и аз свлякох от облекчение. Но в този миг изгърмя изстрел, последван от далечен вик, и по стените долу засвяткаха куршуми. Чакала изръмжа.

— Мамка му! Ето ги и останалите. Тъкмо се чудех къде се спотайват.

— Алисън! — извика Канин. — Изчакай ни! Ще намерим друг път нагоре! Не се изправяй сама пред Сарен. Разбра ли?

Още един вик отекна някъде долу, куршуми рикошираха от стените.

— Трябва да се размърдаме, старче — измуча Чакала и гласът му изкънтя в стълбището. — Веднага!

— Канин! — извиках аз, но не получих отговор. Те вече се бяха върнали в стаята. Няколко секунди слушах писъците, изстрелите и рева на разярените вампири, после всичко затихна, защото схватката се пренесе навън. Или Чакала и Канин бяха избягали, преследвани от армията.

Останала сама на стълбището, аз се изправих, отдръпнах се от срутуването и се загледах нагоре. Той беше някъде там. Чакаше ме. Всичко, което беше сторил досега — капанът, ужасното съобщение... сърцето на Зийк — имаше за цел да ни раздели. Той не се интересуваше от Канин и Чакала. Той искаше мен.

Добре, копеле — помислих си и стиснах меча. Студена решимост изпълни сърцето ми. — *Искаш мен, така ли? Ето, идвам.*

Не срещнах никого по пътя към върха, вероятно защото всички бандити бяха заети с Чакала и Канин. Отчаяно се надявах те двамата да са добре, макар че нямаше смисъл да се тревожа; сега не можех да им помогна.

Дългото извито стълбище продължаваше мрачно и пусто, но никога тихо. Стълбите проскърцваха под мен, от време на време дрезгав стон отекваше в шахтата и аз настръхвах. Опитвах да не си представям как всичко ще се срути отгоре ми и се концентрирах върху изкачването.

Когато наближих върха, отново усетих миризма на кръв — слаба и едва доловима. Продължих по-предпазливо. Стигнах следващата площадка, спрях и потиснах вълната от страх, която пълзеше по гръбнака ми. Над мен нещо просветваше и хвърляше криви сенки по стената и по изписано с кръв съобщение.

Почти стигна, малко птиче.

Преглътнах с мъка. Почти стигнах, вярно. И сега ти ще си платиш за онова, което му причини. Гледай ме, Зийк. Ще изпратя убиеца ти в ада.

Стиснах катаната и изкачих и последните стъпала до горната площадка. Отворих вратата и пристъпих прага.

Посрещна ме дълъг коридор с прозорци по едната стена, повечето строшени. Далече долу Старо Чикаго се гушеше в мрака и тъмната вода, а отвъд — луната блещукаше по повърхността на огромното езеро Мичиган, което стигаше чак до хоризонта.

Тръгнах към вратата в края на коридора. Имах чувството, че съм била тук и преди. Когато подминах друг коридор, се озърнах към него и видях тъмната асансьорна шахта, и всичко си дойде на мястото. Да, била съм тук, на този етаж, когато се опитвах да спася Джеб. Тогава се качих с асансьора. И сега знаех къде трябва да отида. Зад вратата в дъното на коридора беше лабораторията, в която умря Джебедея Крос. Там срещнах за първи път Чакала.

А сега там ме чакаше Сарен.

Не спрях да помисля. Продължих. Не ме интересувахе към какво — капан или смъртта ми. Стисках катаната, стигнах до вратата и я изритах под дръжката. Тя се отвори с трясък и едва не излетя от пантите си. Влязох в стаята.

Лабораторията тънеше в мрак и тишина. Спрях на прага и се послушах. Предишния път тя беше ярко осветена, без сенки или тъмни ъгълчета, в които да се скриеш. Вдигнах меча и пристъпих вътре. Търсех своя враг.

— Сарен — извиках. Вървах предпазливо, готова за капани и експлозии, или за куршумите на орда бандити. Но стаята остана тиха. Спомнях си това място, помнех бюрото и стария компютър в ъгъла, почти непокътнати, макар че екранът сега беше изключен. Имаше и лабораторна маса, покрита със строшени стъкленици — там ме беше проснал Чакала, за да забие кола в корема ми. Зад нея бе стената със строшените прозорци, през които моят брат беше полетял уж към смъртта си. Отломките още блещукаха в мрака — остри и смъртоносни.

Поспях. До стената в дъното видях стол, очертаваше се на фона на един здрав прозорец и нощното небе отзад. По пода личаха петна от стара кръв, а след миг ме достигна и миризмата. Приблжих се внимателно, очаквах да видя поредната творба на Сарен, но се сковах.

На стола седеше приведено напред тяло, с клюмнала глава и вързани зад облегалката ръце. Беше неподвижно, твърде неподвижно,

за да е живо. Бандит вероятно? Приблжих се да огледам трупа. Лунна светлина струеше през прозореца, хвърляше сянка на пода, очертаваше слабото тяло и караше светлата му коса да блещука.

Господи...

Катаната падна от изтръпналите ми пръсти и издрънча. Не можех да помръдна. Явно разсъдъкът ме напускаше; виждах невъзможни неща. Защото знаех, че не може да е истина, не може. Той беше мъртъв, бях го чула как умира.

Пристъпих замаяна напред, спрях и стиснах юмруци. *Не* — казах си яростно. — *Не вярвай, Алисън. Сарен точно това иска.* Това беше номер. За да ме съсипе. Като сърцето на стълбите. Сарен си играеше с мен и ако сега посегнех към тялото, то щеше да се взриви или да задейства капан, да скочи и да се опита да ме убие. Това не беше той. Или пък беше и аз щях да се натъкна на полуизгнил труп със зейнала в гърдите рана — там, откъдето е изтръгнато сърцето.

— Не е той — казах твърдо. Затворих очи и сведох глава, за да потисна чувствата. Наложих си да повярвам в думите си. Нямаше да стане. Нямаше да доставя на Сарен удоволствието да ме пречупи. Зийк беше мъртъв. Това още ме убиваше, разкъсваше ме, но знаех, че го няма.

— Не е той — повторих и студ обви сърцето ми. Наведох се, взех си меча и го вдигнах с ледена решимост, нарочно извърната от тялото на стола. — Не се крий — казах на мрака. — Няма да се хвана. Излез, проклет психопат. Приключих с игричките.

— Алисън?

Стомахът ми се сви и за миг светът застина. Сарен можеше да е направил всичко с тялото — дори да сложил друг човек, който прилича на онзи, когото копнеех да видя отново. Но не можеше да подправи глас. Особено толкова познат глас, който звучеше във всяка моя мисъл от седмици. Глас, който не вярвах, че ще чуя отново.

Обърнах се бавно. Тялото на стола не беше помръднало — още висеше напред със сведена глава. Но после се разшава, вдигна глава... и аз усетих как земята се разпада, защото познатите пронизващи сини очи срещнаха моите.

— Здравсти, вампирско момиче — прошепна Зийк леко задавено. — Знаех... че ще дойдеш за мен.

Не... може да бъде.

Взирах се в него и не можех да проумея какво става, не смеех да повярвам. Това беше капан. Сарен още си играеше с мен и след миг всичко щеше да изчезне. Не смеех да повярвам, не смеех да се надявам. Сърцето ми едва започваше да се изцелява, след като беше така жестоко разбито; ако допуснех надежда, а тя бъде смазана отново, не знаех дали ще се възстановя.

— Али? — чу се човешки глас, натежал от болка и изтощение. Струйка съсирена кръв се виеше от ъгълчето на устата му, под очите му личаха черни кръгове. Той изглеждаше пребит, окървавен, болеше го, но беше жив. Закашля се и раменете му потрепнаха. Вгледа се умолително в мен: — Какво има?

Поклатих глава, опитах да не обръщам внимание на сърцето, което подскочи в гърдите ми, сякаш оживяло отново. Целият свят замря около нас; времето спря в този невъзможен миг, в който нищо не беше истина.

— Това не си ти — казах на момчето на стола, но знаех, че звуча като откачена. — Не може да си тук. Чух как умираш.

— Знам — прошепна той и задържа погледа ми. Не помръднах, не можех, не вярвах, копнеех да докаже, че греша. Момчето въздъхна. — Знам... как изглежда. Но това не е капан, не е номер. За мен няма закачена бомба, кълна се. — Усмихна се едва — печална, позната усмивка, от която гърлото ми се сви. — Аз съм. Наистина съм аз, Алисън.

Внезапно коленете ми се разтрепериха и не можах да издържа повече. Прекосих като в транс стаята и коленичих пред стола. Стъкла се забиха през дрехите ми, но аз не ги усещах. Искях да го пипна и да се уверя, че е истински, а не просто илюзия. Треперещата ми ръка посегна към лицето му и докосна бузата. Той ме гледаше, сините му очи не се откъсваха от моите. Тръпка мина през мен, щом усетих кожата му. Бледата, студена, покрита със съсирена кръв кожа на лицето му. Дрехите му бяха разкъсани. Но все пак беше той.

Беше Зийк.

— Видя ли? — усмихна се той. — Аз съм.

Преглътнах стенание и светът отново се задвижи.

— Ти си жив — прокарах пръсти по бузата му. Той затвори очи и извърна лице към допира ми. Сърцето ми подскочи и кръвта ми запя, както пееше единствено за него. — Но как?

Зийк се усмихна, наведе се напред, потрепери и раменете му се напрегнаха.

— Ще ти обясня... по-късно — каза задъхано и пак вдигна очи. — Сега... нека просто се махнем отук. Можеш ли да ме освободиш?

Все още замаяна, аз се изправих и заобиколих стола. Започнах да режа въжетата. Дълбоко в себе си знаех, че греша. Беше твърде лесно, твърде хубаво, за да е истина. Сарен не би ми позволил да се изкача дотук, да освободя Зийк и да си тръгна. Но ръцете ми продължиха да се движат сякаш сами, а аз само се вирах в момчето, което смятах за мъртво. По раменете и по гърба му ризата беше вкоравена от кръв, но не виждах никакви рани. Зийк чакаше търпеливо със сведена глава, докато режах въжетата на китките ръцете и кръста му.

— Къде са Канин и Чакала? — попита той, щом въжетата започнаха да падат.

— Не знам. Казаха, че ще намерят път нагоре. — Надявах се да са добре. Откъснах очи от Зийк и огледах отново стаята, последен опит да бъда предпазлива. — Къде е Сарен?

— Не е тук — отвърна неомощно Зийк. — Не знам... къде е сега. Може да е тръгнал за Едем...

Последните въжета паднаха, той се катурна напред и едва не се строполи от стола. Хванах го през кръста и го вдигнах.

Видях познатото лице и косата, която падаше по челото му. Очите ни се срещнаха и той се усмихна леко, изтощен, измъчен от болка, но изпълнен с надежда. Гърлото ми пак се сви, изхлипах, притиснах се към него и зарових лице в гърдите му. Той прошепна името ми, аз затворих очи. Усещах го — истински, до мен. Последния път, когато го видях, когато го прегръщах така, бяхме в Ню Ковингтън. Там, в безопасността на кулата на Принц Салазар, аз целунах Зийк и му обещах да ида с него в Едем. Но после Сарен се завърна и го отвлече. И бях принудена да слушам ужасното мъчение. Писъците и стенанията на Зийк, молбите му към Сарен да го убие, преди желанието му най-сетне да бъде изпълнено.

Или поне аз така си помислих.

— Не мога да повярвам, че си тук — прошепнах, едната му ръка се плъзна по мен, а другата посегна зад гърба му. — Помислих си, че Сарен те е убил.

— Уби ме.

Гласът му прозвуча странно — студен и равен. Отдръпнах се объркана, но ръката му се стегна като стоманена на кръста ми. Той беше много по-силен от преди. Опрях длани на гърдите му и опитах да го отблъсна, но спрях ужасена...

Зийк... нямаше пулс.

Сковах се и вдигнах очи към лицето му. Видях отражението си в очите му, в познатия, но твърде искрящ поглед — поглед на хищник. Зийк се усмихна.

— Той ми поръча да ти кажа „Здрасти“ — прошепна и зъбите му просветнаха до шията ми.

А после заби острие в гърдите ми.

ЧАСТ II ИЗГУБЕН

ГЛАВА 7

Ахнах беззвучно, отскочих от Зийк и вдигнах ръка към гърдите си. Той ме гледаше безстрастно, със студени сини очи, на лицето му още играеше намек за усмивка. Между гърдите ми стърчеше дръжка. Хванах я и през мен премина вълна на агония. Стиснах зъби, събрах сили и дръпнах. Ножът се плъзна през гърдите ми и аз изпищях, когато излезе.

Стисках разтреперана дръжката с изтръпналите си пръсти и вдигнах очи към момчето, което витаеше в мислите ми всеки ден, откакто напуснах Ню Ковингтън. Момчето, което беше видяло момичето под чудовището и демона и не се уплаши да го обича. Момчето, което някога ме молеше да не го Превръщам, караше да обещава, че ще го оставя да умре. Ще му позволя да умре... като човек.

— Какво има, вампирско момиче? — прошепна Зийк и пристъпи напред. Усмихна се, зъбите му проблеснаха в мрака, гласът му беше студен и подигравателен: — Не се ли радваш да ме видиш?

— 3-зийк. — Отстъпих от него, едва се държах на крака. Болка пламна в гърдите ми и не можех да се движа, макар че чувствах как раната вече се затваря. Ножът падна на пода с трясък и пръсна алени капки по строшените стъкла. — Какво... се е случило с теб?

— Умрях — каза той така, че цялата настръхнах. Безизразно, сякаш обсъждаше времето. — Умрях и Сарен ме върна обратно. — Устните му се изкривиха в жестока усмивка. — Защо, Али? Ти какво мислиш, че се е случило?

Бях твърде ужасена, за да отговоря. Това... това не можеше да бъде. Това не можеше да е Зийк.

— Не — прошепнах и отстъпих още от него. — Зийк, не ме ли помниш? — Той ме изгледа снизходително, все едно се държах като глупачка. Аз отчаяно търсех начин да оправя това, някак да го върна. — Помниш ли ни...? Мен, Канин и Чакала, как се бихме със Сарен, опитвахме се да спрем новия вирус? Помниш ли, когато беше още човек?

— Помня болка — каза тихо Зийк. — Помня кръв, болка и мрак. А после... нищо. — Примигна, сякаш се отърси от транса, усмихна се отново и се обърна към мен. — Но всички сме били хора, нали? Няма защо да помня онзи живот, защото онзи човек вече е мъртъв.

— Не — задавих се аз и разтърсих глава. — Не, Зийк, не може да го мислиш.

Зийк отиде до една лавица и извади познато острие, неговото мачете. Вгледа се в него. Сбърчи леко чело, сякаш си припомняше.

— Аз пях за Сарен — прошепна той и всичко в мен изстина. — Пях ли пях, докато не умрях. А Сарен ми даде нова цел, нова песен. Но реквиемът не е свършил.

Извърна глава и ме погледна така, че изтръпнах — погледна ме толкова познато. Ужас ме прониза, защото Сарен се взираше в мен през очите на Зийк.

— Това е твоята мелодия, вампирско момиче — каза напевно Зийк. — Тази нощ е последното ти представление. — Усмихна се. — Пей за мен, Али — изгука той с глас, който ми беше твърде познат. — Пей за нас и нека песента ти е великолепна.

Отдръпнах се от него, когато пристъпи напред с демонична усмивка и светнали очи. Катаната още лежеше на пода до стола, а част от мен знаеше, че трябва да я грабна. Друга част обаче изгаряше от болка и всичко ми се струваше нереално. Умът ми пищеше в отрицание, тялото ми отчаяно опитваше да се изцели и аз можех само да се отдръпвам от съществото, което приличаше на Зийк.

— Зийк, моля те. — Продължих да отстъпвам. Още ме болеше, но раната се затваряше и можех да се движа, без да припадна. Болката обаче беше нищо в сравнение с агонията, която ме сграбчваше при вида на Зийк. От празния му поглед ми идеше да вия, но аз преглътнах отчаянието и опитах да говоря спокойно: — Не искам... да се бия с теб. Не и след всичко. Не и след...

Прониза ме болка, когато се препънах в една разхлабена дъска и едва не паднах. Притисках ръка към гърдите си, стисках зъби и не откъсвах очи от вампира, който бавно настъпваше към мен. Зла усмивка прекоси лицето му. Сега бях по-слаба от него, болеше ме и вампирските инстинкти го караха да ме нападне, да се възползва от преимуществото над ранения враг. Спомних си Зийк: смел, решителен, състрадателен. Момчето, което не се беше уплашило от това, че съм

вампири, и предложи сърцето си на едно чудовище, защото виждаше човека в него. Единственото живо същество, пред което се открих, защото му вярвах. Защото знаех, че никога няма да ме нарани.

И ето го сега — прекършен някъде дълбоко. Това ме съсипваше, душата ми сякаш се пръсна като огледало и парчетата ме режиха отвътре. Взирах се в лицето на момчето, което познавах, и за първи път пожелах смъртта. Пожелах да съм мъртва, а спомените ми за него да останат непокътнати — за да не го запомня такъв. Чудовище, в каквото се заричаше, че няма да се превърне.

— Зийк, моля те, не го прави — прошепнах и усетих как нещо се плъзга по бузата ми. — Ами Кейлъб, Бетани и Джеб? Ами Едем?

Зийк поклати глава.

— Твърде късно е, Алисън — прошепна в отговор и ме заварди в ъгъла. Гърбът ми се притисна в металната рамка на счупения прозорец и студеният нощен въздух развя косата ми. Зийк ме гледаше безстрастно. — От този живот помня само болка — каза той почти в унес. — Аз пях, умрях и Сарен ме върна. — Вдигна мачетето, острието и зъбите му просветнаха в сенките. — А сега ще те унищожа, Али, защото той иска така. Той иска да видиш как изтръгвам сърцето от гърдите ти и го размазвам в юмрука си. Каза, че щяло да е поетично иронично, каквото и да означава това. Така че, виж ме добре, вампирско момиче, преди да те убия. — Той спря и злата усмивка на Сарен отново прекоси лицето му, очите му бяха пусти. — Или трябваше да кажа... малко птиче?

Това ме изтръгна от транса. Хвърлих се настрана, когато острието профуча и се заби в стената зад мен. Паднах на пода, претърколих се и скочих пред него. Едва избегнах следващия му удар — Зийк се хвърли озъбен към мен и замахна яростно. Мачетето мина на сантиметри от главата ми и поряза леко бузата ми. Сега Зийк притежаваше вампирска бързина и сила, в добавка към предишните му бойни умения. Трябваше да го спра. Когато замахна отново към врата ми, аз вдигнах ръка, стиснах китката му и го задържах.

— Зийк, спри...

Свободната му ръка се стрелна и ме стисна за гърлото. Аз изръмжах, сграбчих я и опитах да я отблъсна. Озъбен, Зийк се извърна и ме блъсна в стената. Главата му се удари в бетона с трясък, пред очите ми блеснаха звезди и всичко се размаза.

Зийк ме издърпа от стената, завъртя се и ме блъсна в плота. Изви ме назад и опря мачетето в гърлото ми. Ужасена, аз стиснах дръжката, за да не ми отреже главата. Той се ухили и се отпусна върху мен, острието приближаваше шията ми.

— Погледни ме, Алисън — прошепна, когато мачетето бе на сантиметър от кожата ми. И въпреки волята си аз срещнах стъклените сини очи. Зийк се усмихна. — Точно така, вампирско момиче. Гледай как те убивам. Искam лицето ми да е последното, което ще видиш, преди да те изпратя в ада.

Острието докосна шията ми и потъна в нея, потече кръв. Аз изсъсках отчаяно, свих коляно и го изритах силно между краката. Той изрева и се сви, а аз грабнах първото, което докопах — назъбена отломка от тавана — и го ударих странично по главата.

Мачетето изчезна от шията ми, защото Зийк се запрепъва назад с окървавено слепоочие. Свлече се на коляно и притисна ръка към лицето си. Аз се закашлях, изтичах до стола, сграбчих катаната от пода и се извърнах бързо към Зийк.

Той тъкмо се изправяше. Още притискаше главата си и между пръстите му струеше кръв. Препъна се и се задържа за лавицата. Стъкленици и инструменти се стовариха на плочките, защото Зийк посягаше към нещо в дъното на рафта. Мачетето лежеше до краката му.

Стисках меча и се вирах ужасена в него. Усещах кръвта, която се стичаше от раната на врата ми. Гърдите ми още пулсираха и разливаха болка из мен, но всичко останало беше изтръпнало. Какво да правя сега? Не исках да се бия с него, но ако отново ме нападнеше, нямаше да имам избор. Зийк не се шегуваше. Още няколко сантиметра и главата ми щеше да лежи на пода в краката му.

Очите ми горяха от сълзите на отчаянието. Това не можеше да бъде. Не можеше да е истина, но пулсиращата болка в гърдите ми казваше друго. Смътно осъзнах, че Сарен сигурно го е планирал от самото начало; жесток, най-жестокият номер — да върне Зийк, но не същият.

Зийк още се облягаше на лавицата с гръб към мен. Беше свел глава и едната страна на лицето му беше окървавена, макар че раната вече заздравяваше. Но той не помръдваше, нито взе мачетето. Усетих как слаба нишка надежда се надигна от отчаянието.

— Зийк...

— Махни се от мен, Алисън. — Стомахът ми се сви от дрезгавия му глас. Това беше гласът на Зийк, на Зийк, задавен и накъсан, но неговият глас. — Махай се оттук — прошепна той и се сгърби. — Върви. Намери Канин и Чакал и се махайте. Остави ме.

— Не. — Заля ме облекчение. Свалих оръжието и пристъпих към него. — Не, Зийк, идваш с нас. Няма да те изоставя. — Няма да те изгубя отново.

Раменете му трепереха. Аз пристъпих към него, исках да го изведа от това прокълнато място, за да можем да забравим. Чух някакви хлипове и си помислих, че плаче... но после осъзнах, че се смее.

Обърна се, вдигна ръка и смъртоносната дъга на арбалета се насочи към гърдите ми.

— Много си лесна — прошепна той.

Рязко изщракване и нещо се заби в гърдите ми — гореща, ослепяваща болка. То проби дупка в мен, нажежен до бяло пламък, от който крайниците ми се сковаха и викът застина в гърлото ми. Усетих как пропадам и за миг светът потъна в мрак.

Щом зрението ми се върна, осъзнах, че лежа по гръб и не мога да помръдна. Смътно си спомнях какво се случи, но ми се струваше нереално — макар че болката продължаваше да се разлива от гърдите ми.

Бях... простреляна. Беше ми трудно дори да мисля, отчаяно опитвах да остана в съзнание. Трябва... да извадя кола. Трябва да го извадя.

Крайниците ми тежаха като каменни, но аз вдигнах ръка и я прокарах по ребрата си до мястото, където гореше пламъкът. Пръстите ми докоснаха тънка дървена стрела. Само няколко сантиметра от нея стърчаха от гърдите ми. Останалото беше вътре — разкъсваше ме. Стиснах я немощно в отчаян опит да я извадя, но пръстите ми бяха сковани и безчувствени.

Сянка падна над мен. Видях Зийк. Не различавах добре чертите му; лицето му се размазваше пред очите ми и стаята като че ли се свиваше и изчезваше в края на дълъг тунел. Примигнах с мъка, за да проясня зрението си, но мракът се завърна, витаеше по границата на полезрението ми.

— Не заспивай още, вампирско момиче — прошепна Зийк и аз чух стържене на метал, когато взе меча ми и го вдигна пред себе си. — Още не сме стигнали до най-важното. — Той огледа катаната оценяващо, завъртя я като познавач и внезапно върхът ѝ надвисна над гърлото ми. — Имаш ли последни думи, Али?

— Защо? — прошепнах, стиснала зъби заради болката и вкочаняването на тялото ми. Примигнах, за да прогоня сълзите. Взирах се в лицето му и търсех някаква следа от момчето, което познавах, но то остана студено. — Защо... правиш това, Зийк?

Жестоката му усмивка не се промени.

— Аз умрях — повтори той, сякаш това беше достатъчно. — И Сарен ми помогна да забравя. Забравих болката на това да си смъртен. Човекът, когото ти познаваше... е мъртъв. Няма го. — Пристъпи напред и вдигна катаната над главата си. Очите му светеха от триумф и лудост. Едва го виждах с помътеното си зрение, но гласът му изкънтя отново студен и безмилостен: — А сега ти ще идеш при него.

— Шефе!

Чу се внезапен оглушителен трясък. Вратата зад Зийк се отвори и един мъж нахлу в стаята — смърдеше на кръв и дим. Зийк свали меча и се обърна към него.

— Те идват! — извика мъжът в паника, дишаше тежко.

— Кръвопийците... Чакала и другият... не можахме да ги спрем. Те идват на...

Зийк го сграбчи за гърлото и го вдигна от земята.

— Трябваше да ги убие — рече спокойно, а мъжът започна да се дави. — Само това трябваше да направите. Да не ми казваш, че триста души не могат да унищожат двама вампири? За какво изобщо ви бива?

— И аз това казвам!

Едно тяло полетя във въздуха сред кървави пръски, удари се в стената и се свлече неподвижно на пода. Зийк пусна бандита, извъртя се и присви очи към високия мъж, който влезе в стаята.

— Много трудно се намират свестни помощници напоследък, нали?

Мракът отново ме погълна. Опитах да се откъсна от него, но само се задържах на ръба на безсъзнанието. Чувах всичко приглушено и неясно. Стрелата още ме изгаряше, раната пулсираше и аз исках само

да избягам от болката. Но се принудих да остана с отворени очи и да гледам през мъглата как Чакала прекосява стаята, светналите му очи не се откъсваха от Зийк. Кралят на бандитите беше покрит с кръв, дрехите му бяха обгорени и разпокъсани, а едното му око беше почерняло и притворено, сякаш нещо се беше взривило в лицето му. След него, под съпровода на викове и стрелба, вървеше Канин.

— Я виж ти — каза Чакала ухилен и тръгна към Зийк, който отстъпи от мен и се обърна към него. Гласът на Чакала беше напрегнат, беше оголил зъби от болка и се движеше сковано. — Каква изненада! Нашата малка торба с кръв се е завърнала от мъртвите и е новият крал на Чикаго.

Тунелът пред очите ми се сви още повече. Едва виждах Чакала и Зийк, застанали един срещу друг в средата на стаята. Зийк вероятно каза нещо в отговор, но беше с гръб към мен и не го чух. Сега звуците като че ли идваха някъде много отдалече. После почувствах присъствие до себе си, някой ме вдигна от земята и ме притисна към гърдите си.

— Канин — прошепнах, но може би твърде тихо, защото не последва отговор. Чух стрелба, куршуми пръскаха стъкла, дупчеха стените и пода. Бандитите нахлуха в стаята. Канин потрепна и ме притисна по-близо до себе си, за да ме защити с тялото си. Усетих как се разтърси, когато няколко куршума се забиха в него, но не побягна. Извъртя се, прикри се зад една лавица и надникна към стаята.

— Джеймс!

Видях Чакала да се свива зад един плот, куршумите просветваха около него. Златните му очи се извърнаха към нас и той оголи зъби.

— Хайде, старче. Изведи я оттук! Аз ще ги задържа няколко секунди...

Стрела профуча отнякъде, проби рафтовете и улучи Чакала точно под ключицата. Той падна назад с приглушен стон, а Зийк свали арбалета и спокойно тръгна напред, стиснал моя меч.

Не! Искях да извикам, но бандитите отприщиха нов порой от куршуми. Усетих, че Канин се обръща и вече не виждах стаята, Чакала, хората и Зийк.

Канин, не! Не можем да го изоставим. Но нямах глас, а Канин не забави крачка. Куршумите свистяха покрай нас, докато той тичаше към стената със счупените прозорци и нищото.

Чу се трясък, после за няколко мига се чувствах безтегловна.
След това започнахме да падаме.

ГЛАВА 8

Когато отворих очи, светът бе притихнал. Гласовете бяха изчезнали заедно с изстрелите, писъците и воя от болка. Беше тъмно, аз лежах по гръб на твърд бетон и се взирах в нисък гол таван. Нямаше прозорци и отникъде не влизаше светлина.

Помръднах и веднага се смръщих от тъпата болка в гърдите, която се разпростря в цялото ми тяло. Стиснах зъби и опитах да се изправа. Накрая се свлякох пак до стената, докато болката утихне.

Какво... стана? Чувствах се бавна и тежка, мислите ми се лутаха лениво. Нещо мрачно и ужасно се спотайваше в ума ми и не смеех да го погледна. Къде бях? Не помнех как съм се озовала тук.

— Алисън.

Гласът на Канин отекна някъде съвсем близо, нежен от облекчение. Сянка се стопи от стената и се превърна в Господаря вампир, който стана от мястото си в ъгъла. Главата му почти докосваше тавана, когато наближи и приклекна до мен. Тъмните му очи ме гледаха напрегнато.

Примигнах. Лицето му беше мрачно и набраздено от тревога. Онзи зловещ спомен се размърда отново на ръба на съзнанието ми, но се изплъзна, преди да успея да го уловя.

— Канин — прошепнах със странно дрезгав глас. — Къде сме? Какво стана? Аз... — Потрепнах от болката в гърдите. Канин сложи длан на ръката ми.

— Спокойно. Не бива да се движиш все още. Трябва да минат час-два след събуждането, защото тялото ти трябва да се излекува напълно. Ето, това ще ти помогне. Опитай се да пиеш бавно. — Подаде ми напукана чаша, пълна с нещо гъсто и топло. Гладът се надигна с рев. Пресуших я. Не знаех откъде се е сдобил с кръвта и не ме интересуваше. Топлината потече по вените ми. Болката малко отслабна, но не съвсем.

— Какво ми има? — попитах и се наместих до стената. Веднага усетих бодещ в гърдите и стиснах зъби, почти гневна на болката. — Защо не съм се излекувала досега?

— Алисън. — Канин извърна към мен тъмните си, пълни с болка очи. — Минаха два дни. Ти беше изпаднала в хибернация. — Замълча, чакаше да осъзная тежестта на думите му, преди да продължи: — Опитвах се да те извадя от нея, но не бях сигурен, че ще успея. Невероятен късмет е толкова млад вампир като теб да се събуди, след като е бил пронизан право в сърцето.

— Пронизан? — Колебливо докоснах гърдите си там, откъдето извираше болката. Не напилах никаква рана. — Какво стана? Не помня...

— В кулата на Чакала — каза тихо Канин. — Отидохме там да намерим Сарен.

Кулата на Чакала. Фрагменти от онази нощ се завърнаха. Пустите проходи. Плуваме под водата, за да стигнем до сградата. После бяхме нападнати и се разделихме. Дългото стълбище, което ме отведе до последния етаж...

Ръката ми политна към устата, когато най-мрачното късче от онази нощ изникна от подсъзнанието ми.

Зийк — прошепнах. — Той е... той е вампир. Сарен го е Превърнал. Аз...

И той се опита да ме убие. Почти успя. Господи, какво е станало с него? Защо се е обърнал срещу нас? Сякаш е напълно различен човек.

— Съжалявам, Алисън — каза мрачно Канин. — Подцених Сарен. Не очаквах да Превърне Йезекил така. — Въздъхна и затвори за миг очи. — Трябваше да го очаквам.

Бях смазана от нещастие и от спомена как се бих със Зийк, който вървеше към мен безмилостно, с непоклатим поглед. Затова не успях да схвана веднага думите на Канин.

— Какво искаш да кажеш? — задавих се аз. — Че Сарен е възнамерявал да Превърне Зийк?

— Да — каза той бавно, — но не е само това. Сарен не просто го е Превърнал, както аз направих с теб. Той е стигнал по-далеч. Направил го е отрок.

— Не знам какво значи това, Канин.

— Когато вампир, но само Господар вампир, създаде потомство по свой собствен образ. Той изтрива паметта му, разрушава всички спомени от предишния живот и оформя новата му личност по свое

желание. Понякога упражнява мисловен натиск върху отрока — като по-силна версия на кръвната връзка между нас, — за да се увери, че следва желанията му. В древни времена много стари Господари са създавали своите потомци така, за да са сигурни, че отроците им няма да ги предадат или да се обърнат срещу тях. Но това е толкова насилствена и варварска практика, че повечето вампири я отхвърлят и се използва в крайно редки случаи.

— Значи това наистина не е Зийк? — Вкопчих се в единствения лъч надежда, който успях да открия в тази ужасна ситуация. — Не го е направил по свое желание?

— И да, и не — въздъхна Канин. — Зависи от психическото му състояние и от силата на принудата. Може спомените на Йезекил да са потиснати и той да се бори с принудата. Може някъде дълбоко в себе си да е запазил понятие за собственото си аз. Или... — Канин замълча и продължи мрачно: — Или Сарен е унищожил съзнанието му напълно, довел го е до лудост и го е превърнал във вампира, който ти видя в кулата. Ако е така, няма да стигнеш до него, защото нищо не е останало от момчето, което познаваш.

Стиснах очи, за да спра глупавите кървави сълзи, които се спуснаха под клепачите ми.

— Но... все пак може да има шанс, нали? — прошепнах и отворих очи. Канин ме гледаше със съжаление и без особена надежда. Въпреки това отказвах да повярвам, че Зийк си е отишъл. — Няма да го изоставя така, Канин — казах упорито. — Не и сега, когато знам, че е жив...

— Какво можеш да направиш, дори да стигнеш до него? — попита нежно Господарят вампир. — Йезекил никога не е искал да бъде вампир. Би предпочел да умре. Дори умът му да беше още непокътнат и ти да успееш да пречупиш принудата, какво? Мислиш ли, че би живял като един от нас, да се храни с хора? Това ще го унищожи, Алисън. Той не би могъл да живее така. — Гласът му пак затихна. Мразех го за тези думи, но знаех, че е прав. — Ако наистина се изправиш отново срещу него, мисля, че знаеш какво трябва да направиш.

Извърнах се от своя създател и станах, не можех да го погледна. Отчаянието ме смазваше, тежко и задушавашо, и аз притиснах чело в каменната стена, за да овладее ужасния гняв и мъката. По дяволите!

Какво искаше Канин от мен? Нали следвах неговите правила. Нали се опитвах да намеря баланса между човека и чудовището. Сторих всичко, за да се боря с демона, да не се поддам, да запазя някакво подобие на човечност.

Дори мисълта за това беше непоносима, адски болеше, а срещу нея имах само разбито сърце.

Бях обещала на Зийк, че ще продължа да се боря с чудовището. И щях. Но сега Канин искаше да убия единственото, което ме поддържаше човек, единственото, което някога, истински съм искала за себе си.

Но дори през гнева и мъката един упорит глас в мен крещеше в протест и знаех, че е прав. Зийк никога не бе искал да става вампир. И колкото и шокиращо и объркващо да беше собственото ми Превръщане, не можех да си представя какво е да знаеш, че Сарен ти е създател. Спомних си първите няколко дни с Канин, внимателните му, търпеливи уроци, когато ме учеше как да бъда вампир, и все пак беше ужасно, въпреки че сама избрах да бъда Превърнатата. Не знаех какво е сторил Сарен на Зийк, какво го е накарал да направи. Може би Сарен наистина беше извратил необратимо ума му и Зийк, когото познавах, вече го нямаше, заменен от студения, безмилостен убиец, когото видях в кулата. Отрок на Сарен по негов образ и подобие.

А тогава Зийк наистина беше загубен... и беше по-добре да умре. Спомних си за всичко, което трябваше да науча, за да живея като вампир: храненето, жаждата за кръв, постоянната борба с Глада. Беше трудно и неведнъж се бях съмнявала в решението си да се превърна в чудовище, защото знаех, че ще се боря с избора си цяла вечност. Опитах да си представя Зийк — нежния, състрадателния, безкористния Зийк — принуден да напада хората... и не можах. Както винаги Канин беше прав. Най-милостиво бе да го убия сега. Той би искал това.

Но не знаех как ще го направя.

Изтръпнала, аз се озърнах за меча, защото усещах празната ножница на гърба си. Не го намерих веднага и се паникьосах... но после си спомних. Той беше останал там, когато Канин скочи с мен през прозореца. Оръжието ми още беше на последния етаж на кулата... при Зийк.

И тогава си спомних още нещо.

— Къде е Чакала? — прошепнах и се извъртях към Канин. Той се изправи с отпуснати рамене. Последното, което помнех, преди да припадна в ръцете на Канин, беше как Чакала пада със стрела в гърдите и Зийк тръгва към него. Канин ме погледна с огромно съжаление.

— Той не е тук, Алисън. Не успя да се спаси от града.

Не. — Стиснах юмруци, не исках да повярвам. — Не и Чакала. Не може да е мъртъв; той винаги оцелява.

Импулсивно го потърсих чрез кръвната връзка. Внезапно се ужасих, защото не почувствах нищо, а това беше твърдо доказателство, че моят вбесяващ, загадъчен кръвен брат вече не е на този свят. Накрая нещо все пак бе успяло да го убие.

Но усетих слабо пулсиране и затворих очи с облекчение. То беше едва доловимо и накъсано, като ритъм на умиращо сърце на птиче, но го имаше. Последвах го отчаяно, имах нужда да изляза под открито небе, да се измъкна от тази задушна гробница. Стъпалата бяха затрупани от отломки и камъни, но една дупка в пода водеше към стара ръждива тръба, която стигаше до отточна канавка. Изпълзях през нея, озовах се на брега на езерото и студената вода плисна върху ботушите ми.

От мястото си не виждах стария град на Чакала, но усещах слабо притегляне някъде отвъд развълнуваните води.

Фарове внезапно разкъсаха мрака и аз се свих назад, когато два мотора изникнаха от сенките, един след друг, и поеха по брега на езерото. Изчезнаха по друга улица, ревът на машините затихна в нощта, но аз знаех какво търсят.

— Минават през няколко часа, търсят по брега — каза Канин, когато излезе от тръбата. — В града има още, проверяват сгради и празни къщи. Търсят нас. За щастие още не са открили това място, но знаят, че сме в града.

— Откъде? — попитах аз.

— Защото не всички се завръщат — отвърна Канин мрачно и ме погледна. — Ти беше зле ранена, Алисън. Трябваше ти много кръв, за да излезеш от хибернацията. Най-добре беше да се укрием до езерото, за да изхвърлям в него телата. Но те забелязаха, че броят им бавно намалява, и сега обикалят града на групи поне по трима. — Устните му

изтъняха в безрадостна усмивка. — Явно Йезекил няма намерение да ни остави да си идем.

Зийк. Откъснах с мъка мислите си от него и опитах да потисна ужаса от онова, което ме очакваше. То щеше да се случи при следващата ни среща. Но сега нямаше да мисля за него, защото щях да се разпадна.

— Чакала е някъде там — прошепнах и Канин кимна.

— Да, жив е. И аз го усещам. Но не се е движил от два дни и се страхувам къде може да се озовал. Мисля, че е някъде дълбоко в потопения град и не може да се движи и да се храни. — Присви очи в посоката, в която бяха отминали моторите. — Изглежда, още не са го намерили, но той не може да се крие вечно. Освен това остава проблемът със Сарен. — Погледът му стана далечен, изпълнен с тревога. — Вероятно го е планирал още от началото: да ни забави, за да спечели преднина. Сигурно сега е много близо до Едем, ако вече не е пристигнал.

Прехапах устна.

— Ние... ние ще се върнем за него, нали? — попитах и Канин ме погледна с безизразно лице. — Не можем да го оставим там, Канин. Знам, че е гадняр и вероятно би ни зарязал в такава ситуация, но... — замълчах и направих безсилен жест, не можех да обясня. Чувствах се празна и провалена, смазана от отчаяние и от мисълта за онова, което трябва да направя: да унищожа злото създание, в което Зийк се беше превърнал. Толкова бях изморена. Не исках да изгубя още някого, не и Чакала. Той беше жесток, вбесяващ, егоистичен и би ни продал, без да се замисли, но ми беше брат, единственият ми близък, освен Канин. — Аз ще се върна за него — прошепнах и опитах да успокоя гласа си под неотклонния поглед на моя създател. — Не е нужно да идваш. Ти тръгвай към Едем. Намери Сарен и спри чумата. Това беше твоята цел от самото начало. Разбирам. — Преглътнах с усилие, защото той още ме гледаше, без да мига. — Но аз ще се върна за Чакала. — И за Зийк.

Канин наклони глава към мен и попита:

— Струва ли си? — Аз се намръщих. — Два живота срещу целия свят? Наистина ли искаш да жертваш всичко, за да спасиш единия и да унищожиш другия?

— Какво искаш да...

— Отговори ми, Алисън — продължи тихо, но безмилостно Канин. — Искам да разбереш точно какво означава решението ти. Ако се върнем в града заради Чакала и Йезекил, Сарен ще стигне до Едем, ще изпълни плана си и ще пусне вирус, който ще унищожи всичко. А тогава всичко, което направим тук, ще е безсмислено. Разбираш ли?

Примигнах объркана.

— „Направим“?

Канин въздъхна.

— Не мога да победя Сарен сам — каза той съвсем делово. — За да имаме някакъв шанс да го спрем, трябва да сме заедно. Но и да не беше това, не искам един от нас да остане тук, дори такъв като него. Аз го създадох. Аз съм отговорен за живота му. Затова няма ти да ходиш в града за Джеймс, Алисън. Аз ще ида.

Бях смаяна. Той се взираше в мен.

— Просто искам да разбереш какви ще са последиците. Ако ни убият, няма да спрем Сарен и всички ще умрат. Ще стане като преди шейсет години. Ти не помниш времето Преди, но когато вирусът на Червените дробове беше в разгара си, целият свят потъна в лудост и хаос. А щом се появиха Бесните, настана адът. — Канин замълча и се вгледа смръщен в града пред нас. — Това е... това е огромно бреме, Алисън — участта на цял един свят. Искам да си съвсем сигурна, преди да продължим. Струва ли си? Той струва ли си?

Думите му ме смразиха, но аз вече знаех какъв е отговорът ми. Той беше егоистичен и неразумен, бях сигурна, че е погрешният избор. Но вдигнах глава към безстрастното лице на Канин и прошепнах:

— Да.

— Готова си да оставиш другите да умрат заради това. Да позволиш на Сарен да победи.

— Той няма да победи. Сигурна съм, че ти и Чакала ще го настигнете навреме. Но... аз трябва да направя това, Канин. — Обърнах се към тъмното езеро, усещах слабото мъждукане на живота на Чакала и грозното, страховито решение, което ме чакаше при Зийк. — Няма да оставя Зийк така. Той страда, дори да не го осъзнава. Ти би направил същото за мен.

— И как ще го победиш? — попита тихо Канин. — Нямах оръжие.

— Не знам. — Усетих острата болка от това напомняне. Мечът ми липсваше; без познатата му тежест на гърба ми се чувствах странно гола и непълна. — Все ще намеря нещо. Тръба, счупена бутилка. Някаква пръчка, няма значение.

Канин въздъхна и се приближи. Хвана ме за китката и сложи в дланта ми тънкия, остър като бръснач кинжал. Примигнах, когато сви пръстите ми над лекото и смъртоносно острие. Вдигнах поглед.

— Канин, не мога...

— Вземи го, Алисън. — Той отдръпна ръката си и кинжалът в ножницата остана под пръстите ми. — Трябва да се защитаващ с нещо, защото няма да дойда с теб. А щом настояваш да се изправиш пред Йезекил сама, не мога да те изпратя с голи ръце.

Преглътнах буцата в гърлото си.

— Ще се върна, Канин. Заклевам се.

Той вдигна ръка.

— Чуй ме, Алисън. Преди да направиш още една стъпка, искам да си съвсем сигурна какво ще сториш. — Той ме погледна, очите и лицето му бяха мрачни. — Ние направихме точно както Сарен искаше, той е планирал всичко. Ти не откри Йезекил случайно. Той го е оставил там, за да ни спре — със заповед да ни убие и да ни попречи да стигнем до Едем. Но Сарен го е оставил най-вече заради теб, Алисън. И Йезекил е най-опасното му творение, защото той те познава много добре. — Канин присви очи. — Каквото и да ти казва, каквото и ти самата да си казваш, помни, че онзи човек вече го няма. Създанието, което Сарен е оставил след себе си, е само извратено подобие на Йезекил Крос.

Прехапах устни, за да спра паренето в очите си, и опитах да заговоря.

— Знам — почти изръмжах. — Знам, че вече го няма. Защо ми го казваш сега?

— Защото искам очите ти да са напълно отворени — отвърна моят създател. — Трябва да знаеш накъде си тръгнала. Не позволявай чувствата ти към Йезекил да замъгляват преценката ти. Той ще се опита да те убие, Алисън. И ще успее, ако не си напълно готова да сложиш край на живота му. — Погледът му стана по-остър, пронизваше ме. — Абсолютно сигурна ли си, че си способна на това?

Не — помислих си отчаяно. — Но няма да го изоставя... така.

— Да. — Гласът ми беше почти спокоен.

Господарят вампир ме гледа още миг, после кимна.

— Тогава тук ще се разделим. — Обърна се към езерото. Студен вятър съскаше над водата, дърпаше косата и дрехите ми, докато погледът на Канин се плъзгаше по безкрая на езерото. — Не съм сигурен къде е Чакала, знам само, че кръвната връзка ще ме заведе при него. Нямам представа в какво състояние ще бъде, когато го открия, дали ще е в хибернация, сериозно ранен или обезумял за кръв. Ще ми отнеме известно време да го намеря и още повече, за да му помогна. С теб може да се разделим за доста дълго.

Не исках да се разделяме, но няхах избор. Той трябваше да намери Чакала, а аз — да се изправя пред Зийк. Така, ако аз загинах — ако Зийк ме убиеше, — поне те щяха да имат шанс да спрат Сарен. Но сега дори това ми се струваше малко вероятно. Времето ни изтичаше; Сарен сигурно вече беше стигнал в Едем и бе унищожил единствената надежда за бъдещето на света. Вероятно бяхме закъснели.

— А ти къде ще идеш сега? — попита ме Канин.

Свих рамене.

— Ще се върна в града. Освен ако не смяташ, че Зийк обикаля с патрулите?

— Не. Доколкото познавам мисленето на Сарен, Йезекил ще чака да идеш при него. Вероятно на място, което е значимо за вас. Не знам къде може да е, но... — Сбърчи чело. — Сигурен съм, че ти ще го намериш съвсем скоро.

— Е, добре тогава. — Въздъхнах и отстъпих крачка назад. Трябваше да тръгвам. — Предполагам... че ще се видим отново, когато всичко приключи. — По един или друг начин.

— Алисън.

Канин още ме гледаше, когато се обърнах, изражението му бе неразгадаемо.

— Когато се справиш с Йезекил — каза той, — чакай ни на източния път от града. Ако не дойдем до утре вечер, продължавай към Едем без нас. — Нещо премина през очите му, помен от емоция, но изчезна. — Пази се.

Кимнах.

— Ти също, Канин.

Той се обърна и навлезе в черните води на езерото, без да поглежда назад. Взирах се в него, докато не изчезна под повърхността, после тръгнах по брега към улицата и наводнения град. Отново към Старо Чикаго и Зийк.

Докато се промъквах из тихия, порутен град, сред каньони от бетон и ръждива стомана, усетих, че болката в гърдите съвсем отшумява — поне физическата. Тялото ми най-сетне се беше излекувало напълно; кръвта, която Канин ми бе дал, възстановяваше щетите, нанесени от дървения кол, който моето изгубено момче заби в сърцето ми.

Стомахът ми се сви, този път не от Глад. Аз... наистина щях да го направя. Щях да убия Зийк. Защото някакъв болен, откачен вампир го беше Превърнал в чудовище. Беше изличил съзнанието му, разрушил всички спомени и го беше превърнал в нещо, което вече не познавах.

Ще те унищожа, Али, защото той го иска. Той иска да види как изтръгвам сърцето ти и го смачкам в юмрука си. Каза, че ще е поетично иронично, каквото и да означава това.

— Проклет да си, Сарен — изревах аз и глупавите сълзи отново избиха в очите ми. — Ако оцелея след това, нищо няма да ме спре — ще те намеря и ще те разкъсам. Дори светът да се разпада около нас, ще се погрижа първо да видя твоя край. Кълна се.

Но така не прогоних болката от онова, което трябваше да сторя.

Хвърлих поглед към върховете на порутените небостъргачи, уродливи скелети на фона на зловещото тъмносиньо небе. Нощта отиваше към края си. Може би имах още час-два, за да се промъкна в наводнения град, да намеря Зийк и да го убия. Но не можех да се върна. По това време на следващата нощ или щях да съм на път за Едем, да се надяваме с Канин и Чакала, или щях да съм купчина пепел, разпилявана от вятъра.

На брега на реката спрях и се вгледах към града. Явно капаните и бомбите, заложили от Зийк, бяха махнати, защото градът вече не беше празен. Факлите и фенерите пак светеха и озаряваха в оранжево мрака, хора се движеха без страх по платформите, проходите и мостчетата, макар че не бяха много. Всъщност видях само неколцина — на малки

групи или по двойки. Имаше и такива, които прекосяваха мостовете сами. Зачудих се дали останалите обикалят града в търсене на трима вампири. Или пък бяха при Зийк и аз вървах към поредния капан.

Плъзнах се във водата и поех натам, откъдето Чакала ни беше превел. Стигнах до основата на кулата, но не тръгнах по наводненото стълбище, а влязох през входните врати и се озовах във фойето.

То беше празно. Нямаше пазачи нито в сенките, нито по коридорите горе. Странно, но никой не ме чакаше. Е, нямах нищо против. Тихо продължих до отсрещната стена, точно както първия път, когато се озовах тук. Асансьорът беше там — кашляше и хвърляше искри в ъгъла на залата. Не си направих труда да се занимавам с лоста и съмнителната машинария. Качих се върху паянтовата кабина, хванах се за кабела и се заиздърпвах нагоре, докато не стигнах чак до върха.

Там беше тихо, макар че опустошението от скорошния сблъсък ясно личеше. Куршумите бяха надупчили стените, пода и бяха пръснали стъклата на прозорците. Навсякъде имаше съсирена кръв, тя бе пръснала дори по тавана — доказателство, че двамата вампири си бяха пробили път до мен с истинска касапница. Преглътнах с усилие и стиснах кинжала на Канин под палтото си. Те бяха жертвали твърде много, за да ме измъкнат. А аз можех поне да унищожа злото, което Сарен бе оставил след себе си.

Вратата на лабораторията зееше и проскърцваше на пантите си. Пред не нея стояха пазачи, нито Зийк с ужасната си усмивка. Но от дървената каса стърчеше нещо, което проблясваше на слабата светлина от разбитите прозорци.

Моят меч.

Предпазливо тръгнах напред и едва се сдържах да не го издърпам от стената. Не надушвах хора наоколо, а на пода под меча не виждах нищо, което да подсказва за капан. Всичко изглеждаше наред, освен малката хартийка, сгъната и закачена на самото острие.

Внимателно, готова да отскоча, аз сграбчих дръжката и издърпах меча от касата.

Той излезе лесно. Отстъпих и зачаках. Нищо не се случи. Сведох поглед, откачих хартията от острието и я отворих.

Аз съм в Ямата — пишеше там и аз изстинах. — Ела.

Хартията запърха от ръката ми и полетя надолу по коридора. Аз затворих очи и стиснах здраво меча. Добре. Зийк, преглътнах буцата в

гърлото си. Отворих очи и се вгледах през разбитите прозорци към една по-малка, почерняла сграда на няколко пресечки зад ъгъла. Разбира се, че ще иде там, точно както Канин беше казал. Място, значимо и за двамата. Всичко ми е ясно. Да приключваме.

Този път не плувах през града. Не си направих труда да се крия. Зийк знаеше, че идвам; очакваше ме. Тръгнах по рампата, после по мостовете и поех право към Ямата. Мечът беше в ножницата на гърба ми, а лицето ми бе застинало в изражение — не ми излизай на пътя.

И никой не излезе. Хората само ме поглеждаха и бързо отстъпваха или се опитваха да избягат. Вероятно Зийк им беше казал, че идвам. Или остатъкът от армията му търсеше Канин и Чакала. Така или иначе никой не ме предизвика по разнебитените мостови и проходи. Мъже и жени ме гледаха от сенките и смърдяха на страх. На страх и на топла кръв, която дразнеше Глада, подтикваше ме да напада, да обагрят платформите в червено и да се нахраня, преди да се изправа пред врага си. Но аз твърдо го отблъснах. Бях дошла само за един, макар че ако някой се опита да ми попречи, нямаше да има време дори да съжали.

Ямата се извиси над мен в края на един от проходите — старият театър, в който със Зийк за първи път видяхме Чакала преди няколко месеца. Тогава сградата беше порутена, но величествена, а червеният неонов надпис „ЧИ АГО“ светеше в нощта. Тогава ние спасихме хората от нашата група и подпалихме Ямата. Сега старата сграда беше черна и овъглена, с наполовина срутен покрив и щръкнали към небето метални греди, като скелет на древен звяр. Знакът „ЧИ АГО“ не светеше и никога нямаше да светне отново.

Промуших се през прозореца над потопената входна врата и... влязох в Ямата.

Там цареше пълен хаос. Овъглени греди, отломки и висящи жици изпълваха почернялото фоайе. Галериите, които заобикаляха залата, се бяха срутили и стърчаха от водата под странни ъгли. Тръгнах по потопените колони, купчини тухлите и разпилените керемиди, търсех начин да стигна до голямата зала. Стълбищата към горните нива бяха разрушени или напълно блокирани, затова поех покрай стената, докато не открих място, откъдето да се изкача. Промуших се под паднала греда и минах през една разбита врата. Огледах се с мрачно изумление.

Едва разпознах мястото. Преди то представляваше огромна кръгла зала със сгъваеми седалки и пътечки, в която се бяха събрали бандитите. Стоях на балкона, макар че голяма част от него се беше срутила под водата, а столовете лежаха разкривени и стопени под повърхността ѝ. В предната част на залата беше плаващата сцена, някога скрита зад огромна червена завеса — там видях за първи път моя брат по кръв. Чакала стоеше на нея и обещавахе на своите бандити, че ще намери начин да ги направи безсмъртни.

Сега всичко беше съсипано. Сцената и завесата бяха изгорели напълно, а някога величественият таван чернееше. От мястото си виждах, че редиците седалки са се превърнали в черни метални рамки. Част от покрива се беше срутил и бе създал огромен кратер в центъра на залата. Водата се плискаше лениво над неравния под. Далече горе, над назъбените греди и срутени етажи, виждах небето. Слабо синьо сияние се процеждаше през дупката и създаваше мътно петно светлина в центъра на залата. Потреперих. Зората наближаваше. Трябваше да свършвам по-скоро.

Извадих меча и пристъпих на балкона. Минах по пътеката пред почернелите седалки и слязох на долното ниво. Водата блисна в ботушите ми и намокри края на палтото ми, докато прекосях залата и влизах все по-надълбоко. Щом стигнах до кръгчето светлина в центъра ѝ, вече бях нагазила до колене.

Спрях и се огледах в мрака, търсех го. Беше тихо, чуваше се само ритмичният блисък на вълните и тихите стонове на сградата над мен. Нищо не помръдваше в сенките. Но аз знаех, че той е тук. Усещах, че ме наблюдава.

— Тук съм, Зийк — казах тихо. Надявах се да не усети агонията, която разкъсваше сърцето ми. — Хайде да приключваме.

Зад мен се чу тихо шумолене и аз се обърнах точно когато Зийк се спусна някъде отгоре и се приземи с блисък. Беше вдигнал мачетето, а безизразното му лице сияеше на слабата светлина. Срещна погледа ми, усмихна се и аз видях просветването на зъбите му, когато пристъпи към мен.

Отдръпнах се и вдигнах катаната. Зийк се изсмя, а аз изтръпнах.

— Твърде си лесна, вампирско момиче — каза той. Поклати глава с подигравателно съжаление. — Не биваше да се връщаш. Трябваше да напуснеш града, да тръгнеш след Сарен и да ме оставиш

тук. Но ти не можеш да го направиш, нали, Али? Защото не можеш да понесеш мисълта, че ще ме изоставиш такъв.

Преглътнах с мъка и стиснах здраво дръжката на меча.

— Не искам да го правя, Зийк.

Той наклони глава ухилен.

— Тогава ме остави да те убия. Ще е по-лесно и за двамата.

— Няма да стане.

— Защо? — Усмивката му угасна и той стана сериозен. — Струва ми се, че това е най-малкото, което можеш да направиш, Али. Все пак аз съм мъртъв... заради теб.

Сякаш ме удари с юмрук. Отстъпих от него, лед се разля по вените ми и гласът ми излезе задавен:

— Това... не е вярно — възразих немощно. — Не го мислиш, Зийк.

— Така ли? — Той пак се изсмя. — Защо да не го мисля. Всичко, което се случи — от Ню Ковингтън, през Едем, до тук — е по твоя вина. Джебедея е мъртъв, защото ти не го спаси. Канин беше измъчван и едва не умря, защото ти трябваше да се увериш, че Лепката е добре, а той предаде и двама ви на Принца. Всички в Едем ще умрат, защото ти позволи на Сарен да се измъкне. — Очите му блестяха от омраза. — И аз... аз съм мъртъв, защото ти се появи в живота ми и бях достатъчно глупав да се влюбя в едно чудовище. Ти ме уби, Али. Не Сарен. Сега съм вампир заради теб.

Всяка дума, всяко обвинение се забиваше в мен като нож и ме разкъсваше. Но последното едва не ме повали на колене. Сълзи замъглиха очите ми, извърнах се от Зийк и се облегнах на пропаднала част от покрива. Аз бях виновна. Чакала беше прав. Аз бях виновна за смъртта на Зийк, за всичко.

— Трябваше да умреш — продължи той със студен, безмилостен глас и пристъпи наред. Погледнах го, примигвайки от сълзите, и видях обвинителния му поглед. — Ако беше отказала предложението на Канин, ако просто беше умряла като човек, вместо да се превърнеш в чудовище, нищо от това нямаше да се случи. — Той вдигна мачетето си и светлината позлати смъртоносното острие. Насочи го към мен и присви очи. — Дължиш ми го, вампирско момиче. Нека сложа край тази нощ. Няма да има повече болка, няма да има мъка, нито

безсмислени кървави убийства. Обещавам ти, че няма да усетиш нищо. И ще отървеш света от себе си.

Примигнах, потресена от парализиращата ме нерешителност, пак чух гласа на Зийк и думите, които ми бе казал не много отдавна, преди да умре и да се превърне в това извратено чудовище:

Ти не си зла. Никой, който се бори толкова упорито да постъпи правилно, не може да е зъл.

Отстъпих назад. Това не беше Зийк. Зийк, моят Зийк, беше мъртъв. Сега виждах един вампир, който бе създаден от най-страшния ми враг и знаеше какво точно да каже, за да ме съсипе и да ме накара да се усъмня във всичко. Той познаваше тайните ми страхове и най-лошите ми кошмари. Разликата беше там, че истинският Зийк никога не би ги използвал срещу мен.

— Не. — Вдигнах предизвикателно меча. — Признавам, че направих грешки, но това е минало и аз не мога да се върна и да го променя. А дори... дори да казваш истината и да съм виновна за смъртта ти... не съжалявам за онова, което се случи между нас. — Той се взираше безизразно в мен, аз се изправих и избърсах сълзите. — Дадох обещание, че ще продължа да се боря и ще го правя, докогато е нужно. Никой няма право да решава що за чудовище съм, освен мен. — Спомних си клетвата, която дадох в онзи малък дрешник, и решимостта ми се засили. — И няма да коленича и да умра. Не и пред теб, пред никого.

Зийк се усмихна. Но не както преди; тази усмивка беше жестока и кръвожадна, зъбите му се издължиха.

— Добре тогава — рече той и завъртя мачетето в елегантна дъга. — Искаш да стане по трудния начин. Хубаво. Всъщност на това се надявах. И скочи към мен.

ГЛАВА 9

Наведох се и вдигнах катаната, за да посрещна удара му. Остриетата се сблъскаха със стържене, което плъзна по гръбнака ми. Ударът още вибрираше в ръцете ми, когато отблъснах и втория замах на Зийк, този път към врата ми. Щеше да ми отсече главата, ако не бях реагирала. Направих крачка назад и блокирах удар към лицето ми. Виждах жадния поглед на Зийк между остриетата. Той нападнаше свиреп, смъртоносно; и ако не се стегнех, щеше да ме убие.

Изръмжах, вбесена от несправедливостта на всичко това, и се хвърлих напред. Вложих цялата си омраза и мъка в един удар. Катаната срещна мачетето на Зийк, отби го и се заби дълбоко в рамото му. Той изсъска от болка, залитна назад и аз отново налетях, замахнах към врата му.

Той се наведе, мачетето се стрелна към лицето ми и Зийк отскочи назад. Стигна до стената и стисна една почерняла разкривена седалка, която стърчеше от водата и отломките. Изръмжа, изтръгна я и я запрати към мен.

Аз почти се проснах на пода и столът се стовари с оглушителен трясък в купчина отломки зад гърба ми. Парчета камък се посипаха отгоре ми, но аз станах и едва успях да вдигна катаната, за да отбия удара на Зийк. Не видях обаче камъка в юмрука му, докато не ме халоса с него по слепоочието и аз се строполих.

Болка се взриви в главата ми, когато плъоснах във водата, и веднага се претърколих по гръб, защото мачетето се стовари със свистене точно до мен. Усетих как нещо потече по лицето ми, изритах отчаяно, уцелих Зийк в коляното и той се свлече. И двамата се изправихме със залитане, мокри и окървавени. Вдигнахме оръжията си и започнахме да обикаляме един срещу друг.

Примигнах, за да прочистя кръвта от очите си, опитвах се да потисна Глада, който се беше надигнал и гореше като огън във вените ми. Не можех да изгубя контрол сега. Зийк газеше във водата срещу мен, вдигнал мачетето, но изгубил кръвожадната усмивка. Зъбите му се бяха издължили, гледаше ме студено и безизразно, докато

пристъпваше в кръг — като истински хищник. Стомахът ми се сви. Човекът Зийк, въпреки цялата му решителност, смелост и упоритост в битка, не беше убиец.

— Хайде, вампирско момиче — подразни ме той с нисък, ръмжащ глас. — Не ми казвай, че само толкова можеш.

Изсъсках, хвърлих се напред и замахнах към главата му. Той отскочи назад. При втория ми удар се стрелна и ме удари с юмрук в слепоочието. Аз залитнах и се извъртях, но катаната изсвистя и остави рана на корема и гърдите му. Зийк изръмжа и отстъпи назад. По ризата му изби кръв, а той посегна към нещо малко на гърба си. Разбрах какво ще направи и се опитах да го поваля, преди да го е извадил, но не бях достатъчно бърза. Зийк измъкна пистолет от колана си и изстреля шест куршума право в мен, от упор. Кръв експлодира от гърдите ми, кръв и болка. Аз изпищях и политнах назад от силата на изстрелите.

Паднах на коляно във водата и притиснах ръка към гърдите си. Усещах как кръвта тече между пръстите ми. Раните бавно започнаха да се затварят, но Гладът се развихри с рев. Стиснах зъби и вдигнах меч, за да посрещна пак мачетето, което летеше към врата ми. То изби катаната от ръката ми, веднага се спусна отново и аз се хвърлих настрани. Приземих се във водата, станах и инстинктивно вдигнах ръка, за да блокирам поредния удар към врата ми. Ударих Зийк по лакътя толкова силно, че нещо изпука и той изрева. Изрита ме в гърдите и аз политнах назад.

Пак се проснах по гръб във водата, главата ми се удари в една паднала греда. Отворих замаяна очи и видях, че Зийк стиска мачетето с другата ръка и замахва отново. Извъртях се, то потъна дълбоко в колоната зад мен и за миг Зийк остана незащитен.

Изправих се на колене, плъзнах се под него и измъкнах кинжала на Канин от палтото си. После забих тънкото острие право в сърцето на Зийк и то щръкна от гърба му.

Зийк се скова и зина от шок и болка. Вгледах се за миг в очите му — те светеха от агонията, но ми се стори, че зърнах и нещо друго: следа от момчето, което познавах. После помътнях и аз осъзнах какво съм сторила. Изхлипах, извадих острието от гърдите му и отстъпих назад. Зийк се олюля и падна на колене във водата.

Ръцете ми трепереха, докато гледах момчето, което беше коленичило пред мен със сведена глава и незащитена шия. Това беше.

Моментът настъпи. Един бърз удар, само толкова се искаше, за да отърва Зийк от нещастieto му.

Вдигнах разтреперана кинжала на Канин и го насочих към тила на Зийк. Кървавите сълзи замъгляваха зрението ми. Той не помръдваше в краката ми, беше свил счупената си ръка към гърдите, сякаш знаеше какво предстои. Поех дълбоко дъх, прогоних емоциите и замахнах.

Но кинжалът не стигна до него. Спрях насред замаха, острието увисна във въздуха и колкото и да се опитвах, не можех да се накарам да продължа. По дяволите, какво ми ставаше? Това не беше Зийк. Ако не го довърших сега, той щеше да се възстанови и да ме преследва отново. Не можех да си позволя спомена. Не можех да си позволя да видя пак миналото, нашето минало... преди. Първата ни среща в изоставения град, момиче вампир и момче човек с предпазливи сини очи, насочило пистолет към главата ѝ. Първата тайна целувка в пълния мрак, как се разтопих напълно в копнежа по него. Как лежа до Зийк в старата си стая, на сантиметри от шията му, и слушам ударите на сърцето му, докато заспя. Усмивката му, допирът му, начинът, по който ме гледаше, с пълна, абсолютна вяра, че не съм чудовище.

Престани, Алисън. Преглътнах стон и се проклех за тези глупави предателски мисли. Вече нямаше значение. Трябваше да го направя. Зийк трябваше да умре, а нямаше кой друг да го стори.

Съжалявам, Зийк.

Стиснах здраво кинжала и пак го вдигнах. Опитвах да фокусирам погледа си през сълзите. Един удар. Един бърз удар и край. Той няма да почувства нищо, а после ти няма да чувстваш нищо, никога повече.

— Направи го.

Задавен шепот. Замръзнах и се втренчих в прегърбеното тяло. Зийк не беше помръднал, но виждах, че раменете му треперят. Напрегнах се, защото си спомних как ме измами в кулата, когато си помислих, че се е завърнал. Това сигурно беше поредният номер, за да сваля гарда. Щях да съм пълна глупачка, ако се вържа отново.

И все пак... още се колебаех. Онази откачена, упорита надежда не спираше да се надига и да ме измъчва. Ами ако той още е там? Ами ако Сарен не го е унищожил напълно? Стисках кинжала на Канин и имах чувството, че ме разкъсват на две. Знаех колко е глупаво; знаех, че трябва да го довърша сега. Точно за това ме предупреди моят

създател — позволявах на чувствата да ми попречат. Но ако убиех Зийк, щях да се измъчвам от съмнения всяка секунда до края на живота си. Цяла вечност.

— Какво чакаш? — изхриптя Зийк и стисна коленете си. Знаех, че вече се възстановява, вероятно почти напълно, но още не помръдваше. И макар че беше свел глава, чувах сълзите в гласа му.

— Направи го, Алисън. Убий ме. Моля те, сложи край на това.

Взех решение. Глупаво, емоционално и ирационално. Свалих кинжала, отстъпих назад и поклатих глава.

— Не — прошепнах, а той изхлипа задавено. — Няма да те убия, Зийк. Не и така.

— Али... — Силна тръпка разтърси тялото му. Той бавно се изправи. Беше мокър и окървавен, обгръщаше се с ръце, но не помръдваше. Стоеше с гръб към мен и трепереше. Мачетето просветваше във водата до краката му. Аз предпазливо пристъпих напред, той вдигна глава и леко се извърна към мен.

— Грешен избор, момиче.

Извъртя се с плашеща бързина, стисна ме за гърлото и ме блъсна в една колона. Аз инстинктивно понечих да вдигна кинжала, но Зийк ме сграбчи за китката със счупената си доскоро ръка и обърна острието към мен.

Усетих как то се забива в гърлото ми и вдигнах очи към празната му усмивка.

— Трябваше да ме убиеш — прошепна той и притисна острието напред.

Напрегнах се, натисках ръката му, кинжалът се впиваше във врата ми.

— Зийк. Знам, че ме чуваш. Знам, че не искаш това. Моля те... спри...

Той внезапно затвори очи и пак се разтърси.

— Али — прошепна напрегнато и отчаяно. — Не, не, няма да го направя. Стига. — Ножът спря и ръцете, които ме притискаха, се отпуснаха, но Зийк остана със затворени очи. — Алисън — прошепна, сякаш нямаше много време. — Убий ме сега. Не мога да се боря повече. Побързай!

— Не мога. — Очите ми горяха и запримигвах, за да прочистя сълзите, не свалях поглед от него. — Не мога да те убия. Моля те, не

ме карай да го направя, Зийк.

Той изрева отново и замахна с кинжала. Аз сграбчих ръцете му, извъртях се, блъснах го към колоната и измъкнах кинжала от ръката му. Очите му внезапно се отвориха — зли и налудничави — и той се озъби.

— Решавай! — изрева. Не знаех кой говори. Може би и двамата. — Нямах време.

Сълзи се стичаха по лицето ми и аз разтърсих глава, отчаяно се опитвах да измисля нещо. По дяволите, трябваше някак да го изтръгна от това. Как да спра един вампир, освен с кол в сърцето? Нямах какво да направя? Можех само да гледам как Зийк отново се отдалечава от мен и накрая щях да съм принудена да го унищожа?

Не, не можех. Не можех да го загубя отново. Не и този път.

— Али — изстена Зийк и усетих как се изплъзва и се променя в нещото, създадено от Сарен. Килна глава назад, присви очи и аз взех решение. Той ме погледна отново със свирепото изражение, а аз пуснах кинжала, пристъпих напред и забих зъби в гърлото му.

Той изпъшка и се скова до мен. Ръцете му стиснаха моите в смазваща хватка, но аз почти не ги усещах. Кръвта му се процеждаше между устните ми и се разливаше по езика — гъста, ленива река. Различна. По-различна от времето, когато беше човек — тогава беше сладка, с вкус на земя и на Зийк. Сега беше някак по-мрачна. Гореща, силна, могъща и напълно опияняваща. Внезапно видях истинския Зийк. Усетих мислите му и кипящите чувства. Объркване. Отчаяние. Страх. А под това течеше нещо толкова мощно, че беше почти съкрушително.

Спомени нахлуха в ума ми с кръвта. Ужасната нощ със Сарен; агонията му, докато вампирът бавно го разрязваше и искаше от него да предаде всички, които обича, пълното му отчаяние, когато се поддаде на мъченията. И друга сцена: той стои в сенките, гледа ме как се боря да опъна палатката на ветровитото поле и се надява тя да падне отгоре ми, за да може да дойде и да говори с мен. А после болка, защото Джебедея пак го наказва, а той знае, че никога няма да изпълни очакванията му. Спомен от Ню Ковингтън — бавно танцува с мен в тъмния ъгъл, музиката на пианото се вихри около нас и той осъзнава колко много ще жертва, колко далече ще стигне, за да бъдем заедно.

После първата ни нощ в Старо Чикаго, когато отидохме да спасим нашата група от краля на бандитите. Той е коленичил в мрака до мен и осъзнава, че е напълно, безвъзвратно влюбен... в един вампир.

Малко изплашена от дълбочината на чувствата, които нахлуваха в мен, аз опитах да се отдръпна, но Зийк потрепери, обгърна ме и ме притисна към себе си. Искаше да продължа. Затворих очи и забих зъби по-дълбоко, стопявайки се в него. Зийк изстена тихо.

Изпих съвсем малко, знаех, че е тежко ранен и няма много кръв. Но ми беше трудно да се отдръпна и да накарам зъбите си да се приберат. За секунда бях зърнала най-дълбоките, най-тъмни кътчета в него, познах всяко чувство и таен страх. Никога не се бях чувствала така свързана с някого.

Вдигнах очи и срещнах трепереща погледа му. Очите му вече не бяха празни, а сияеха както никога. Устните му бяха леко отворени и зъбите му блещукаха на сантиметри от лицето ми.

Преглътнах, знаех какво иска... и извих глава назад, за да разкрия шията си.

Той се нахвърли и за част от секундата усетих страх, спомних си ужасната болка, когато Канин ме ухапа. Напрегнах се, но Зийк заби зъби в плътта ми. Почувствах мимолетна болка, а после в мен се разля топлина, която разтопи дори костите ми. Изгаряше вените ми, успокояваща и прекрасна, заглушаваше дори постоянната болка от Глада и вилнеещия демон. Затворих очи и притиснах главата му към себе си. Зийк изръмжа и заби зъби още по-дълбоко. Аз изпъшках и се извих към него в отчаян опит да се приближа още повече.

Той те вижда — обади се тихо паникьосано гласче под слоевете наслада и аз се смръщих. — Сега той може да те види каквато си. Каквато си наистина, зад стената, която издигах пред всички. Какво ще си помисли за теб? Убийца. Чудовище.

Не ме интересувахе. Нека види, помислих си и го прегърнах още по-плътно. Мислех за нашите мигове, за нежеланието ми да се доверя на някого, особено на човек, и как беше срутил всяка стена със своята непоколебима вяра, докато не го допуснах. Спомних си очите му точно преди да ме целуне, знаеше, че съм чудовище, но не се изплаши. Позволих му да види пълното опустошение, което бе оставила в мен

смъртта му, как демонът едва не победи и единствено споменът за него успя да го отблъсне.

Това съм аз — казах наум, питах се дали ме чува. — Цялата аз. Аз съм тук, Зийк. Няма да те оставя да си идеш.

Той внезапно се скова. Вдигна глава от шията ми и ме отблъсна назад с разширени от ужас очи, сякаш едва сега осъзна какво прави. Аз се препънах и се изправих пред него, готова да скоча, ако ме нападне.

Зийк се взираше в мен. Устните му бяха изцапани с кръв, която се стичаше от ъгълчето на устата му, и лицето му беше изкривено от болка. Той докосна с треперещ пръст устните си и се втрени в аленото петно. Очите му потъмняха от ужас и неверие. Отстъпи крачка назад и поклати глава.

— Зийк — прошепнах и тръгнах към него. Краката ми трепереха, може би от загубата на кръв, и едва не паднах. Той не забелязваше това, взираше се в окървавените си пръсти. Изглеждаше много зле, сякаш всеки миг щеше да повърне. — Чакай.

— Защо не ме уби?

Спрях. Гласът му беше рязък, почти като ръмжене, а очите гледаха отчаяно и обвинително.

— Защо, Али? — Зъбите му още се подаваха и той ги оголи в несъзнателна гримаса. — Защо не сложи край на това? Обеща ми, че ще го направиш.

Преглътнах отчаяния си отговор и срещнах обвинителния му поглед.

— Обещах да не те Превръщам, ако умреш — отвърнах задавено, опитвах да се овладеея. — Обещах ти да те оставя да си идеш. Не съм казвала, че ще ти помогна да се унищожиш.

— Вярно — рече той и се прегърби. — Не си. Не мога да те виня за това. — Остана така под смътната синкава светлина. После вдигна глава, погледна към порутения таван и сиянието заля лицето му. Аз също погледнах към дупката. Усетих лека тревога. Звездите избледняваха, зората приближаваше.

Зийк беше затворил очи и притискаше ръце до тялото си.

— Тогава ще го направя аз — прошепна с накъсан, но решителен глас. Отстъпи назад. — Ще трябва да го направя сам.

— Зийк. — Внезапно се уплаших и се втурнах напред, забравила за слабостта си. — Чакай. Какво правиш?

Той ме погледна с болка, за последно.

— Благодаря ти. Че ме... изтръгна от онова. Че ми помогна да си спомня. Аз... не заслужавам това, което ми показва. Вече не. Но поне съм свободен от Сарен. — Погледна към тавана и небето над него. Изглеждаше примирен. — Убий го заради мен, вампирско момиче. Обещай ми, че ще го убиеш. Изпрати го в ада и там ще го посрещна аз.

Лед потече по вените ми.

— Зийк, не.

Но той се обърна, прекоси залата с няколко крачки, без да чува виковете ми. И изчезна.

Хукнах след него по затрупаното с отломки стълбище. Зийк не отвърщаше на виковете ми, не поглеждаше назад, тичаше из срутения театър като обсебен. Когато стигаше до купчина късове от стените или тавана, бързо сменяше посоката и продължаваше неотклонно нагоре. Едва успях да го следвам, понякога дори се катерех по останките от стените към покрива и изсветляващото небе.

Накрая се издърпах и на последната гредка — част от почернелия скелет на покрива. Вятърът задърпа косата ми, когато се изправих и се огледах трескаво. Зейналата дупка в сградата се спускаше право надолу, кръстосваха я стоманени трегери, които стърчаха несигурно от ръба. Горният край на знака „ЧИ АГО“ се издигаше изкривен от отсрещната стена, а отвъд него по хоризонта пълзеше ужасяващо оранжево сияние.

Една стройна фигура в черно стоеше в другия край на покрива, с лице към светлината. Беше стъпил на самия ръб на една метална гредка, увиснала над нищото, а вятърът развяваше дрехите и косата му. Вампирските ми инстинкти запищяха да се скрия от смъртоносните слънчеви лъчи. Времето ми изтичаше. Но аз се принудих да прекося внимателно покрива, като заобиколих зейналата яма и стигнах до стройната фигура, която чакаше зората.

— Зийк. — Гласът ми трепереше. Бях ужасена от слънцето и от мисълта, че ще видя как той бавно лумва в пламъци. Стъпих на самия ръб и се вгледах в момчето в края на гредата. Толкова близък и все пак на цял живот от мен. — Не го прави.

Той едва наклони глава, решен да посрещне слънцето.

— Влизай вътре, Алисън — прошепна съвсем спокойно. — Не би искала да ме видиш как горя. Сарен каза, че било доста болезнено.

Гласът му потрепери на последните думи. Аз преглътнах страх и инстинкта да последвам съвета му и да избягам веднага и пристъпих напред.

— Не и без теб. — Той не отвърна, а аз продължих отчаяно: — Зийк, моля те, изслушай ме. Можеш да се бориш. Ще ти покажа как.

— Знаеш ли какъв е първият ми спомен като вампир? — каза безизразно, сякаш не ме беше чул. Вятърът разроши косата му, но той не помръдна — силует на фона на хоризонта. — Първите няколко нощи не знаех какво става. Имаше само проблясъци, късове от чувства и спомени, като в треска. Не знаех какво прави Сарен и дори колко е продължило — всичко тънеше в мъгла. До една нощ.

Той сведе глава, нехаещ за слабото розово сияние, което вече се разливаше по кожата му. Потреперих и пак потиснах инстинкта да избягам.

— Събудих се в един обор — продължи Зийк със същия мъртъв глас. — И не помнех нищо. Не знаех къде съм и кой съм. Знаех само, че... умирам от глад.

Внезапно ме обзе ужасно подозрение как ще продължи тази история. Искях да разкъсам Сарен заради жестокостта му. Спомних си първото си събуждане като току-що Превърнат вампир — объркването, страха, гнева и Глада, които последваха — и търпеливите грижи на моя ментор, който ми обясни всичко. При Зийк не беше станало така.

— Не бях сам, разбира се — продължи той тихо. — Сарен ме беше заключил в обора с няколко души. Обикновени селяни, жени и дори деца. Не бяха въоръжени.

— Той замълча и стисна юмруци, сякаш не можеше да понесе следващите спомени. — И аз... аз ги избих, Али. До един. Избих ги всичките.

Задави се и вдигна ръка към лицето си, докато аз се борех със сълзите.

— Зийк — успях да изрека, не можех да си представя какво изпитва сега — вина и огромен ужас от стореното. — Знам, че звучи ужасно, но... това не си бил ти. Когато се събудим след Превръщането, не знаем какво вършим. Гладът ни превзема и нападаме всичко живо. Сарен е наясно с това. Не бива да се обвиняваш.

— Не. — Той се извъртя към мен с трескав поглед. Опустошението на лицето му ме накара да потръпна.

— Ти не разбираш. Аз помня как убих тези хора. Помня как ги разкъсах и... и ми хареса, Али. — Лицето му се изкриви от отвращение и самоненавист. — Не разбираш ли? Аз не съм като теб. Ти се бориш с това нещо от деня, в който са те Превърнали. А аз... вече съм победен. — Примигна и две червени нишки се спуснаха по бузите му. — Аз съм демон и колкото по-скоро отърва света от себе си, толкова по-добре.

Вече беше много светло или поне така изглеждаше на чувствителните ми очи. Не знаех още колко време имаме, но не можех да го оставя да умре.

— Ти не си демон — извиках и моите сълзи също потекоха. — Ти си силен колкото мен, Зийк. Можеш да се бориш с това. Не го оставяй да те контролира...

— Вече съм вампир! — избухна той. Още алени струйки се спуснаха по бузите му, когато посочи към изгряващото слънце. — Аз умрях, Алисън! Мъртъв съм! Какъв живот ме чака вече? Да се храня от хора, да излизам само нощем, постоянно да се боря, за да запазя контрол и да не разкъсам някого просто за удоволствие. Да живея цяла вечност като прокълнатото създание? — Той изхлипа. Не можех да отговоря, защото и моето гърло беше запушено от сълзи. Зийк изтри очите си и ме погледна съсипан. — Баща ми е мъртъв. Не мога да се върна в Едем. Семейството ми вече няма нищо общо с мен, защото съм вампир. Няма да мога да ги доближа, защото не искам да ги поставям в опасност. Всички, които обичам, ще ме мразят и ще се страхуват от мен. И с право. — Той изхлипа отново, затвори очи и се извърна от мен. — Трябваше да умра. Още в лабораторията при Сарен. Искях да умра. Какво ме задържа тук, Алисън? Защо да оставам?

— Защото те обичам, идиот такъв!

Той примигна, изглеждаше смаян. Аз се отпуснах и почувствах как сълзите се търкулнаха по бузите ми, когато го погледнах умоляващо.

— Онази нощ в лабораторията — започнах тихо и примирено, — когато ти... умря... аз за известно време изгубих пътя. Почти се превърнах в чудовището, което винаги си ненавиждал. — Срамът и вината пак се надигнаха и се смесиха със страха и отчаянието. Спомени от нощта, когато едва не минах границата. — Реших, че ще е

по-лесно да се откажа от всичко човешко, за да не чувствам нищо. Но не му позволих да победи, Зийк. Заради теб.

Той не помръдна и не отмести поглед. Срегнах очите му, не се срамувах от червените струи по бузите си и не ми пукаше за внезапния страх от онези три думи, които разкриха всичко.

— Веднъж ми каза, че не съм зла — казах твърдо. Че не съм демон и аз ти повярвах. Все още ти вярвам. — Пристъпих внимателно напред и вече бях само на няколко крачки от него. — Кълна ти се, Зийк, ще ти помогна да се бориш. На всяка крачка от пътя. Няма да ти позволя да се превърнеш в чудовище. Но сега трябва да ми се довериш. Моля те.

Слънцето се показваше на хоризонта. Слабата оранжева светлина се разля по покривите и прониза болезнено очите ми. Изсъсках и леко се извърнах, усещах как кожата на бузите ми, челото, ръцете пламва от болка.

— Отивай си — извика Зийк, гласът му беше напрегнат от агонията. Аз вдигнах очи и видях силуета му на светлината. От голите му ръце вече се издигаха филизи дим. Очите му бяха изпълнени с болка. — Али, влез вътре. Остави ме.

— Не. — Изправих се, обърнах се към слънцето и усетих как светлината пърли кожата ми. Направих още една крачка по гредата и протегнах ръка. Пръстите ми вече бяха зачервени. Сълзите горяха бузите ми като киселина. — Няма да те оставя. Или ще дойдеш с мен, или изгаряме и двамата.

Той затвори очи. Остана още миг така със сведена глава, бореше се със себе си. Накрая изстена, разбиващ сърцето стон на поражение... пристъпи напред и сложи ръка върху моята. Издърпах го от ръба и забързах към дупката в покрива. Спуснахме се в мрака точно когато слънцето се издигна над покривите и оцвети всичко зад нас в оранжево.

ГЛАВА 10

На следващата нощ се събудих много гладна и за миг се обърках. Не разпознах стаята, в която се намирах, а до мен се беше свило неподвижно тяло. Внимателно се надигнах на лакът и огледах малкото помещение без прозорци. Плесенянали столове бяха струпани един върху друг покрай стената, в ъглите имаше купчини кутии с парцали, покрити с прах и паяжини. Огромна, някога бяла тоалетка с голямо, напукано квадратно огледало стоеше в предната част.

После сведох поглед, видях бледото неподвижно тяло на Зийк до мен и всичко от предната нощ се върна като прилив.

Той наистина е тук. Взирах се в него и облекчението се разля в мен като бавен пламък, който отблъскваше мрака. Снощи мислех, че трябва да го убия. Снощи преживях най-страшния момент в живота си, когато той стоеше на покрива и чакаше слънцето да сложи края му.

Но не стана така. Той беше тук, по чудо завърнал се от мъртвите, и само това имаше значение. Все пак още не ми изглеждаше истински, сякаш беше някакъв сън, макар че вампирите не сънуват. Зийк се върна. Въпреки всичко, въпреки мъченията, умствената принуда и смъртта, въпреки всичко, което Сарен му стори, той още беше тук. Жив.

Трудното щеше да е да го опазя.

Няма да ти позволя да се превърнеш в демон, заклех се, докато се взирах в него. Той лежеше съвсем неподвижно, не дишаше, сърцето му не биеше, от кожата му не се излъчваше топлина. За щастие и двамата вече се бяхме излекували от пораженията от слънцето и не личаха никакви изгаряния. Помня, че погледнах ръката си точно преди да заспя, и видях, че върховете на пръстите ми са почернели. Потреперих от спомена. Предната нощ едва не умрях, едва не оставих слънцето да ме изпържи, да ме превърне в димяща купчина пепел.

Ще го направя отново, ако трябва да те спася.

Зийк спеше. Сложих ръка на бузата му и усетих гладката студена кожа. Той беше труп — жив труп, като мен, но заедно щяхме да се

справим с това. *Обещавам ти, Зийк. Няма да се превърнеш в чудовище. Ще се боря и за двамата ни, ако трябва, заклевам се.*

Тогава мракът нахлу в мислите ми и реалността на решението ми хвърли сянката си над всичко; бях дошла за Зийк, вместо да продължа за Едем след лудия вампир, който искаше да унищожи света. От две невъзможни решения, бях избрала да обърна гръб на инстинкта си за самосъхранение и... последвах сърцето. Преди година Али от Покрайнините щеше да направи всичко, за да оцелее. Тя щеше да се присмива на привързаността ми към малката група хора, които сега смятах за свое семейство, и щеше да ме подтиква да прекъсна всякакви връзки, за да се защитя. Но вече не можех така.

Дали Канин е открил Чакала?

Усетих тревога и лека вина. Надигнах се на коляно, затворих очи и потърсих близките си.

Мигновено усетих пулсацията на кръвната връзка и едва не припаднах от облекчение. Те бяха живи. И двамата. Усетих присъствието на Канин, силно и стабилно, и друго, по-слабо притегляне — Чакала. Не знаех къде са. Не знаех дали ме чакат в покрайнините на Старо Чикаго или бяха тръгнали за Едем. Знаех само, че са живи. Това беше достатъчно. Ако аз не успеях, те щяха да спрат Сарен.

Те са добре. — Отпуснах се и се облегнах на стената.

— Живи са. Дори Чакала е жив. Вече всички сме добре. — Погледнах към Зийк, все още мъртъв в съня си, но щеше да се събуди всеки момент. — Сега трябва само да се измъкнем от града, без да ни напълнят с олово.

Дъските на пода до мен проскърцаха, защото Зийк се размърда. Аз се напрегнах. Не знаех в какво състояние ще се събуди. Ако беше на ръба на Безумието за кръв, трябваше да му помогна. Заради раните си сигурно беше Гладен поне колкото мен, а нямаше опит в самоконтрола.

Отчаяно се надявах, че няма да се събуди твърдо решен да срещне слънцето или да прободне някого в гърдите, и все пак тази възможност витаеше в ума ми — мрачна и ужасяваща.

Зийк се надигна бавно, отблъсна се с лакът и после коленичи. Аз се размърдах зад него, без да го докосвам, исках само да разбере, че съм тук. Но той не направи никакъв опит да се изправи. Не трепереше,

не плачеше, не се привеждаше нещастно напред. Просто стоеше така, с ръце на коленете, и се взираше в пода.

— Значи не е било кошмар.

Преглътнах. Гласът му беше тих и безизразен. Така говори човек, когато е твърде изтръпнал и вече нищо не чувства. Когато си бил наранен толкова дълбоко, че вече не е останало нищо. Страх сви стомаха ми. Щеше да е много трудно. А за Зийк можеше да се окаже невъзможно.

— Не — казах. — Не беше.

Зачаках, изплашена, че може да ме помоли да извадя меча и да сложа край. Или да си тръгна, за да го направи сам.

— Къде са Чакала и Канин? — попита той накрая и ме изненада. — Сама ли дойде тук?

Кимнах.

— Да, но са добре. Поне така си мисля. — Потърсих ги пак и усетих две отделни привличания, които идваха от една и съща посока. — Усещам ги и двамата чрез кръвната връзка. Чакала беше много тежко ранен, когато... избягахме от кулата и се разделихме. Канин се върна да го търси.

— Значи все пак не съм успял да го убия — измърмори Зийк и аз не разбрах дали е облекчен или разочарован. Подозирах, че е второто. Освен това подозирах, че тази стоическа фасада е ужасна лъжа, а отдолу кипят емоции. И това ме тревожеше.

— Добре ли си? — попитах. Огледах ризата на гърба му и малката дупка в нея, точно над сърцето. Там го бях пронизала с кинжала на Канин. — Как се чувстваш?

— Гладен. — Обяви той така рязко, че потреперих. Нещо не беше наред. Не очаквах Зийк да е съвсем добре, когато се събуди, но тази липса на емоции не бе типична за него. Надявах се, че е от шока и той ще започне да се държи нормално. Само че сега, когато беше вече вампир, не знаех какво е „нормално“ за него.

Споходи ме внезапна, разстройваща мисъл, че може би това е истинският Зийк, вампирът Зийк. Аз също се бях променила, откакто станах немъртва; може би старият Зийк, човекът, си беше отишъл завинаги.

— Всъщност умирам от глад — продължи той, в неведение за мрачните ми мисли. — И това е проблем, защото вече не контролирам

армията. Сарен ме сложи начело, когато си тръгна, но вече не съм техен водач. Щом разберат, че не мога да им дам каквото искат, ще се опитат да ме убият.

— Те не знаят това. Никой не беше тук и не знае какво стана снощи. За тях аз съм влязла в Ямата и повече не съм излязла. Вероятно мислят, че си ме убил.

Зийк потрепна. Едва забележимо, защото беше извърнат с гръб към мен, но аз го видях.

Плъзнах се напред и посегнах към него.

— Аз съм още тук — казах тихо. — Ще победим Сарен в гадната му игра и той вече няма да има власт над теб.

Надявам се. Отчаяно се надявах принудата да изчезне и Зийк наистина да бъде свободен. Но дори да попаднеш пак под контрола на Сарен, щях отново да го изтръгна от него. И отново, и отново. Колкото пъти трябва, докато Сарен не умре.

— Али. — Зийк сведе глава и раменете му потрепериха. Чух как пое дълбоко дъх, сякаш да се овладее, рефлекс, останал от човешкото му съществуване. — Знам, че трябва да спрем Сарен — продължи той и гласът му укрепна. — Знам, че сега най-важното е да сложим край на плановите му, по-важно е от моите чувства. Знам го и ще съм с теб. Не се тревожи за това. — Потрепери отново, но гласът му остана спокоен. — Ще дойда с теб в Едем и ще се боря, докато Сарен не умре. А след това, когато се уверя, че всички са добре и той е мъртъв... Не знам... не знам дали ще мога да го направя. Дали изобщо искам да опитам. — Пак се поколеба, после добави почти шепнешком: — Може да се наложи...

— Престани — изревах аз. — Вече ме моли за това и едва не ме уби, за да се съглася. Няма да те оставя да се превърнеш в чудовище. Ще се боря с теб на всяка крачка от пътя. Но няма да ти помогна да умреш.

— Не съм го искал — отвърна той рязко и стисна юмруци. — Ти по-скоро би умряла и Сарен го знаеше. Неговото зло е в мен. Ами ако се обърне срещу теб? Ако съм повече като Сарен, а не като теб и Канин?

Не можех дори да си представя какво е Сарен да ти е създател.

— Не става така, Зийк — казах и се молех да съм права. — Но дори да беше, ти пак можеш да избереш да се бориш. Да не бъдеш като

него.

— А ако не съм достатъчно силен?

— Не вярвам в това нито за секунда.

Той поклати глава.

— Ти имаш повече вяра в мен от мен самия — прошепна той, но сякаш на себе си. — Надявам се да не съжаляваш.

— Шефе!

Груб, гърлен вик долетя отдолу. Последва го още един глас — звучаха отчаяно. Зийк вдигна глава и очите му светнаха. Гладът разкриви чертите му и той потрепери, преди да се изправи на крака.

— Бандити. Вероятно са ме видели да влизам тук предната нощ и се чудят кой от нас е оцелял.

Точно каза това и отвън се чу стрелба. И двамата подскочихме. Почти инстинктивно потърсих кръвната връзка и усетих два пулса, много близо, от посоката на изстрелите.

— Канин — прошепнах. — Чакала. Какво правят тук? Трябваше да ни чакат извън града.

— Май са се върнали за теб — каза Зийк. Посегна към кобура на гърба си, извади пистолета и провери пълнителя. — Остават три куршума. И мачетето не е у мен. А ти?

Поклатих глава. Катаната беше останала на първия етаж, където я изпуснах, когато бързах да го спася. Кинжалът на Канин беше у мен, но аз си исках меч. Зийк кимна мрачно и прибра пистолета в кобура.

— Нищо, да вървим.

— Зийк, чакай.

Той не ми обърна внимание и тръгна през стаята. Последвах го в коридора. Едната стена беше паднала напълно и разкриваше зеещия кратер в етажите под нас. Забързах напред точно когато Зийк се спусна от балкона в ямата. Трескави гласове се надигнаха отдолу и аз се приближих тихо до ръба да погледна.

— Шефе! — Почти точно под мен двама огромни мъже внезапно се извърнаха с оръжия в ръце и хукнаха към Зийк. Последвах ги невидима отгоре. — Има проблем — каза единият, без да забелязва начина, по който Зийк тръгна към него. — Трябва да се махаш отук. — Чу се стрелба, този път по-близо, последвана от отчаян вик. Бандитите се сепнаха и се обърнаха към стената.

— Вампирите са тук, шефе — изпъшка вторият. — Приятелите на малката кучка идват. Старият ни крал. Опитвахме се да ги задържим, но те някак са се промъкнали в града и сега са тук...

Той не довърши. Зийк се хвърли върху него с ръмжене, събори го на покрития с вода под и мъжът изпищя от ужас. Другият извика и вдигна пушката, но аз скочих от балкона, стоварих се на гърба му и забих зъби в шията му. Гореща кръв изпълни устата ми, успокояваща и прекрасна. Този път нямаше вина. Пих, докато не остана нищо и тялото не се отпусна напълно — пресушено и безжизнено.

Оставих трупа да падне във водата и се огледах за Зийк.

Той се надигна бавно. Гледаше как мъжът потъва под водата и изчезва. Не откъсвах очи от лицето му, чаках да видя отвращение или самоненавист заради стореното, но нямаше нищо такова. Той остана безизразен и стомахът ми се сви.

Изстрели прогърмяха наблизко. Аз се сепнах и трескаво затърсих оръжието си — опитвах се да видя стоманата под водата. Открих катаната точно там, където я бях изпуснала, когато Зийк ме изрита в гърдите. Тъканта по дръжката беше подгизнала, но иначе изглеждаше съвсем наред. Изтръсках водата от острието, преди да го прибера пак в ножницата. Мачетето на Зийк лежеше на няколко метра от мен, проблясваше точно там, където той бе коленичил и чакаше да сложа край на живота му. Зийк тръгна към него във водата, после се обърна към мен със същото студено изражение.

— Да вървим.

Поехме през ямата, но изминахме само няколко крачки и някой откри стрелба по нас от балкона. След секунди познат рев разтърси мрака. Чу се лай на пистолет, бъз и трескав. Писък, после миризмата на кръв изпълни въздуха миг преди едно тяло да полети от балкона и да се стовари във водата с плисък. Пренебрегнах факта, че главата му липсваше, защото една висока, окървавена фигура излезе от сенките в края на балкона и ни се ухили.

— О, браво — рече Чакала и опасните му златни очи спряха не на мен, а на Зийк. — Ти си още жив.

Той скочи от балкона, разписка водата и се ухили демонично. Зъбите му просветнаха.

— Надявах се да си тук. Никой не може да ми отнеме моето и да се измъкне, дори ти, мръвко. Когато приключа с теб, ще ти се иска да

си беше останал мъртъв.

Двама бандити се появиха и щом видяха бившия си крал, насочиха автоматите си към ямата и осеяха водата с олово. Чакала изрева по-вбесен от всякога и се хвърли зад една купчина отломки, докато куршумите свистяха около нас и рикошираха в камъните.

Внезапно стрелбата спря. Надникнах точно когато едно тяло полетя към кратера, а Канин прекърши врата на другия в гръб. Още викове отекнаха зад него и Господарят вампир пак се стопи в мрака.

И Канин е тук? Чух ръмжене зад гърба си. Извъртях се точно навреме, за да видя как Чакала се хвърля към нас. Избута ме, аз паднах на земята и станах в мига, в който брат ми сграбчи Зийк за гърлото, обърна го и блъсна в камъните. Чакала се наведе зловещо ухилена.

— Знаеш ли, невинаги съм те мразил — каза той, докато Зийк стискаше китките му и опитваше да се освободи. — Но мисля, че ще ми харесваш повече, ако беше по-нисък. Например с една глава по-нисък, к'во ще кажеш?

Извадих меча си, за да скоча и да накарам Чакала да престане, но в този миг Зийк оголи зъби в свирепа усмивка и заби юмрук в ребрата му. Ясно чух как изпукаха костите, Чакала потрепна и изсумтя от болка. Преди да реагирам, Зийк се извъртя и го блъсна назад. Главата на Чакала се удари в бетона, Зийк я блъсна отново в стената и го издърпа. Чакала се свлече във водата, като притискаше ребрата си, а аз сграбчих Зийк за ръката.

Той се извърна към мен и ме погледна студено. Безмилостно. Гледаше ме чудовището. То изпрати ледено копие в гърдите ми, аз пуснах ръката му и едва устоях да не се отдръпна. Зийк отмести поглед, сякаш забравил за мен, и аз потръпнах, защото осъзнах, че за част от секундата за първи път се изплаших от него.

Чакала започна да се смее.

— О, да — изпъшка той и се извъртя да седне. Очите му още светеха, докато огледаше преценяващо Зийк. — Забравих. Малката торба с кръв се е присъединила към клуба преди няколко седмици. И вече може да се бие. Забравих. — Стана, целият вир-вода, и се изтърси. — Но няма да го забравя отново.

— Чакал, престани. — Съвзех се, заставах пред Зийк и вдигнах катаната към кръвния си брат. Зийк не помръдна; усещах, че ни гледа, търпеливо и пресметливо, едва сдържано чудовище. Внезапно ми

хрумна, че този Зийк може да е дори по-лош от онзи, който Сарен беше създал, но бързо прогоних тази мисъл. — Това е глупаво. Виждаш, че той вече не е под принудата.

— Да, виждам — съгласи се Чакала, усмивката му остана заплашителна. — Но това няма да ме спре да го разкъсам на две. Както вече споменах, не умея да губя.

Той пристъпи напред, аз също и вдигнах оръжието. Около нас още отекваха изстрели, приближаваха се, но аз вярвах, че Канин ще се погрижи за това. Не можех да се тревожа сега и за бандитите, не и докато не се уверя, че Зийк и моят кръвен брат няма да се избият.

— Взимай си града, щом искаш — каза Зийк. — Той е твой и аз ще ти го върна с удоволствие.

— О, така ли, мръвко? — изсмя се Чакала. — Ама много щедро от твоя страна. Но пропускаш нещо. — Посочи назад към балкона. — Не ми пука за това място и за слугите. Мога да получа нещо по-добро, ако искам. Те винаги са били само средство. — Присви очи. — Но проклет да съм, ако позволя изчадие на Сарен да се мотае наоколо. Такива откачени змии като теб нападат, когато най-малко очакваш и всички изведнъж се оказват изклани.

— Няма да стане така — възразих аз и Чакала ме погледна с отвращение. — Той е добре, Чакал. Вече не е заплахата. — А дори да беше, няма да те оставя да го убиеш.

— Щом вярваш в това, значи си по-наивна, отколкото те мислех. — Чакала поклати глава. — Спри да се залъгваш, сестро. Знаеш какво става. Не си толкова тъпа. — Той кимна към Зийк. — Виж го. Хубаво огледай безценния си Йезекил и ми кажи дали е същият. Но се обзалагам, че не можеш да го гледаш любовно в очите дори за две секунди, без да видиш там Сарен.

Потреперих и Чакала бавно кимна.

— Знаеш, че съм прав, сестричке. Умът му е прекършен. Само въпрос на време е да се разпадне напълно. Няма да го убия, защото прецака града ми, отне ми слугите и честно казано — ме вбеси. Ще го отърва от мъките. — Ухили се злобно и снизходително. — Приеми го като милосърдие — все едно да застреляш трикрак елен.

— Не — изревах и щом той пристъпи напред, аз го посрещнах с вдигнат меч. Бях взела решение. — Тогаваше трябва да минеш през мен.

Лицето му се изкриви, сякаш преглъщаше нещо гадно.

— Заобиколен съм от милозливи идиоти — измърмори той. — Сестро, осъзнаваш ли, че защитаваш отрочето на Сарен, на самата Голяма откачалка? Защото, доколкото знаем, онзи психопат иска точно това.

— Не вярвам — отвърнах, но стрелба заглуши думите ми и аз потреперих. Армията приближаваше. Нямах много време да ги убеждавам — и двамата, че Зийк не е като създателя си. Освен това самата аз бях ужасно несигурна в това.

— Алисън — най-сетне се обади Зийк зад гърба ми, звучеше примирен. Знаех точно какво си мисли и му изръмжах, без да свалям очи от брат си:

— Зийк, не започвай пак!

— Ами ако е прав?

— Не ме интересува! — изревах аз и се озъбих и на двамата. — Няма да гледам как умираш отново. Обещах да ти помогна да се бориш и се заклех, че ще убия Сарен. Но ти трябва да ми се довериш, Зийк! А ти — обърнах се към Чакала и го побутнах с меч. — Ти искаше да Превърнеш цяла армия във вампири. Ако приличат на теб, ще трябва да си пазиш гърба всяка секунда. Може и да не знам много за създатели и потомци, но знам, че винаги има избор. Не е задължително да приличаш на създателя си. Виж се. — Присвих очи и извих устни в подигравателна усмивка. — Канин те е Превърнал, а въпреки това си такъв гадняр.

— Шефе!

Отново изтрещя стрелба. Орда мъже нахлуха в залата горе, насочили оръжията си към ямата. Остатъкът от армията най-сетне се появи. Стиснах меч и бързо прецених разстоянието до балкона. Щяха да ме надупчат цялата, докато се добера дотам.

— Слуги, свалете оръжията, мамка му!

Подскочих, когато гласът на Чакала прогърмя в залата, отекна в гредите и накара водата да завибрира. Той зазвъня и в главата ми, убедителен и мощен, и колкото и да е странно — дали по силата на навика, или заради заповедта, мъжете застинаха.

— Така е по-добре. — Чакала изглежда всички ни крайно вбесен и скръсти ръце на гърдите си. — Не мога да мисля при толкова крясъци и пукотевица. Купонът свърши, момчета — обяви той и ясният му глас

се понесе из притихналата зала. — С вашия нов крал малко си поговорихме. Решихме, че вие, безполезни мръвки, не си струвате умирането и е по-добре за всички, ако стигнем до съгласие. — Обърна се и погледна Зийк с извити вежди. — Петдесет на петдесет добре ли ти звучи, партньоре?

Изви устна на последната дума, сякаш мисълта за подялба беше отвратителна. Но Зийк изгледа и него, и бандитите без капка интерес и сви рамене.

— Не ме интересува. Прави каквото искаш. Сарен го няма и аз приключих тук.

Преглътнах с мъка. Пустотата в гласа му беше дори по-страшна от садистичната злоба и за миг предупреждението на Чакала хвърли мрачна сянка върху мислите ми.

— А това означава, че вие, слуги — добави Чакала, приближи се до Зийк и опря лакът на рамото му, — много сте го загазили. Трябваше хубаво да си помислите, преди да направите този малък преврат. Не че съм ужасно изненадан, но съм ви малко ядосан. — Той се усмихна, с всички зъби, и хората се размърдаха притеснено. — Но аз съм разумен. Предлагам ви същата сделка като преди — последвайте ме и имате шанс да станете безсмъртни. Откажете ли, ние тримата — посочи към мен и Зийк — ще ви откъснем главите и ще ви изпратим в по-страшен ад от този. Вие избирате. — Изхили се злобно и погледна някъде над тях. — И ако все пак си въобразявате, че имате шанс срещу трима много вбесени вампири и един надут Господар, тогава нека клането да започне.

Хората се обърнаха и погледнаха към високата, внушителна фигура на Канин, който стоеше съвсем неподвижно на една гредка на тавана и се взираше в тях.

— Е, кв'о ще кажете, слуги? — Това не беше точно въпрос. В гласа на Чакала се усещаше едва сдържана жестокост. Той им се усмихна страховито със светнали очи и неколцина от мъжете се размърдаха неспокойно. — Разбираме ли се? Молете за прошката ми сега и може да избия само половината от вас по-късно.

Мъжете се колебаеха. Някои от тях погледнаха към Зийк, който стоеше неподвижно на ръба на ямата.

— А обещанието на другия вампир? — извика един.

— Той каза, че ще ни Превърне, ако убием Чакала и му донесем главата му. Това още ли важи?

Чакала се изсмя и гласът му погърмя в залата.

— Наистина ли си мислите, че онзи психопат щеше да Превърне някого от вас? Наистина ли? — Поклати глава и извика: — Той няма да се върне. А ако дори за секунда вярвате, че Сарен ще изпълни обещанието си и няма да ви изтръгне сърцата, направете ми услуга и се застреляйте, защото сте твърде глупави за този живот.

— Сарен си тръгна — добави дълбок, убедителен глас някъде отгоре. Канин гледаше безстрастно, кацнал на гредата. — И както Чакала каза, няма да се върне. Ние сме вампирите, с които сега си имате работа. — Бандитите се размърдаха и започнаха да мърморят. — Тази нощ изборът е съвсем ясен — оставяте ни на мира или се биете с нас. Може и да победите. Много повече сте. Но ние ще избием всички в този град, преди да приключим. И тогава нито Сарен, нито Йезекил ще ви защитят.

Стоях тихо, стисках меча и чаках да видя какво ще направят хората. Струваше ми се, че трябва да кажа нещо, но Зийк и Чакала се справяха достатъчно добре; те бяха вампирите, които командваха в този град. Не аз. А Канин си беше Господар и не биваше да бъде пренебрегван. Аз трябваше само да стоя и да изглеждам страшна — е, добре де, колкото страшно може да бъде едно седемнайсетгодишно кльощаво момиче с катана. Надявах се фактът, че съм вампир, да компенсира недостатъчния ми ръст.

Долових в напрегнатата тишина ударите на няколко сърца, после един от мъжете изсумтя и отстъпи от ръба.

— Майната ви — изрева той и свали оръжието. Гласът му отекна силно и залата сякаш най-сетне изпусна сдържания си дъх. — Няма да се бия с цяла глутница вампири. Щом искат града, да го взимат. Няма да умра за него.

Явно това беше преломната точка. Когато един от тях се отдалечи в мрака, всички останали свалиха оръжията и отстъпиха от ръба. Чакала изчака още малко, докато опасността отmine напълно, и кимна.

— Ето, видяхте ли? Знаех си, че можем да бъдем цивилизовани. — Говореше развеселено, но очите му все така блестяха и намекваха за бъдещо отмъщение. — Ако оставим убийствата и грабежите настрана,

ние все пак не сме варвари. А сега се разкарайте оттук. Тъпите ви физиономии ми лаят по нервите.

— И още нещо — извика след малко. Повечето мъже се обърнаха и той им се ухили страховито. — Не си мислете, че сте се отървали леко — предупреди ги тихо. — Няма да забравя това. Всъщност моментът е подходящ да се върнем към публичното разкъсване, за да напомним на всички защо е много лоша идея да вбесяваш краля вампир. — Ухили им се и зъбите му проблеснаха. — Има ли доброволци?

Бандитите се разпръснаха. Оръжията им потракваха, докато те бързо се изнизваха от залата и изчезваха през вратите и дори през дупките в стените. Няколко секунди настана хаос, докато армията бързаше да се скрие от очите на Чакала. После стъпките и гласовете затихнаха и се чуваха единствено капещата вода и тихите стонове на сградата.

Чакала се усмихна и се обърна към нас със самодоволно изражение.

— Ето така се управлява бандитски град — обяви той на Зийк.

Зийк не отговори, но аз пристъпих напред и застанах между тях с вдигнат меч. Чакала ме изгледа и изсумтя.

— Спокойно, сестричке. — Махна небрежно с ръка. — Разкарай проклетия меч, преди да съм ти отрязал главата с него. Моите слуги вече се вразумиха и когато накича центъра на града с главите им, всичко ще си дойде на мястото. Спечелихме този рунд, така че можеш да се успокоиш.

Но аз не се успокоих.

— Ами Зийк?

— Какво за него? — сви рамене Чакала. — Няма да ме оставиш да го отърва от нещастията му, така че вече е твой проблем. Освен това... — Погледна към Зийк и се ухили. — Никога не съм вярвал, че ще го кажа, но малката мръвка има потенциал. Ако не се разкисне и не реши, че се нуждае от слънчев тен, може да стане доста приличен кръвопиец. А под „приличен“ имам предвид качествен убиец, който хапва бебета за закуска. Най-опасни са такива като него. — Чакала ми се усмихна жестоко и предизвикателно. — Не е ли иронично, сестричке? Твоят невинен човек с честния поглед може да се превърне

в по-страшно чудовище от теб. Или от мен. Или дори от Сарен. Няма ли да е страхотно?

Смръщих се, но в този миг Канин се спусна отгоре и се приземи с тих плисък на няколко метра от нас. Изправи се и се приближи с неразгадаемо изражение.

— Вие нали щяхте да ме чакате извън града — казах аз. — Нали такъв беше планът? Не че се оплаквам, но защо се върнахте?

Устата на Канин потрепна леко.

— Не аз настоявах да се върнем, Алисън.

За миг се обърках. После очите ми се разшириха от изненада и се извърнах към Чакала, който стоеше със скръстени на гърдите ръце и изглеждаше подразнен.

— Чакал? — Той вдигна вежда. — Ти си решил да се върнете? Защо?

— Не си въобразявай кой знае какво, сестро — ухили се той и ме изгледа подигравателно. — Не се върнах да те спася от голямата лоша армия, повярвай ми. Просто не исках на нашия любовник да му се размине, след като ми открадна града. И освен това си знаех, че няма да ти стиска да го довършиш. Изглежда съм бил прав. — Изсумтя и извъртя очи. — Дойдох да отсека една глава и да си взема моето, нищо повече. Затова не се размеквай.

За негово облекчение Канин го прекъсна:

— Както и да е, губим време. Едем още е в опасност. Йезекил — обърна се мрачно към Зийк. — Ще те попитам само веднъж. Знаеш какво е заложено и колко важно е да стигнем до Едем. Знаеш, че накрая ще се изправим пред Сарен. Ще можеш ли?

— Не знам — отвърна Зийк. — Но обещах на Алисън да помогна да спрете Сарен. Това е най-важното. Така че поне докато стигнем в Едем, ще съм с вас. Не мога да обещаая нищо повече.

— А ако Сарен те използва, за да ни спреш отново?

— Тогава ме убийте — отвърна Зийк толкова равнодушно, че стомахът ми се сви. — Ако нещо стане, не се колебайте. Спрете го, дори да трябва да ме убие.

— Избегна погледа ми и добави по-тихо: — Това ще е милост.

— О, моля ти се, мръвко! — ухили се Чакала. — Тъкмо бях започнал да те харесвам.

ГЛАВА 11

Тази нощ напуснахме Старо Чикаго и тръгнахме на изток към Едем. Само че сега нещата бяха много различни. Първо, Зийк беше с нас. Още разтърсен, безучастен и изтръпнал от случилото се с него, но жив. И аз бях решена да си остане такъв. Второ — пак имахме превозно средство.

— Не е най-хубавата тенекия на пътя — отбеляза Чакала, когато тръгнахме покрай редиците мотоциклети на баржата, в чийто край беше паркиран един ръждив стар микробус. — Бих предложил мотори, но горивото не стига и е много трудно да се намери. По-добре да пълним един резервоар, отколкото четири.

Канин огледа безстрастно микробуса. На прозорците имаше летви, а на капака стърчаха метални шипове и цялата кола изглеждаше злобно настръхнала. Но той не каза нищо. Зийк също гледаше буса без капка емоция, което ме притесни. С такава кола бяха отвлечени неговите хора в Старо Чикаго, но дори да помнеше онази нощ, с нищо не го показва.

Отворих страничната врата и надникнах вътре. Седалките бяха разкъсани и по пода имаше гнили дъски. В ъгъла видях стара спаднала гума, а на отсрещната стена зееше дупка с ръждиви ръбове. Дъждът и снегът бяха прониквали тук и всичко смърдеше на плесен.

— Наистина ли? — обърнах се към кръвния си брат. — Наистина ли ще тръгнем за Едем с това нещо? То ще се разпадне всеки миг.

— Съжалявам, сестро. Не знаех, че си такъв специалист по колите. Нима каляската не се нрави на ваше величество? Да не си очаквала бели коне и златни колела? Нали знаеш, че можеш да тръгнеш пеша за Едем.

— Ти си кралят на Старо Чикаго. Не можеш ли да вземеш по-добра кола?

— Това е по-добрата кола.

Прекъсна ни рев на двигател. Канин беше седнал зад волана и завъртя ключа, а микробусът се закашля и оживя. Затрепери и зави като някакъв древен звяр, а Господарят вампир потупа с пръсти по

волана, вгледан през предното стъкло. Явно чакаше да решим. Зийк се качи без никакво колебание и седна с кръстосани крака до отсрещната стена. Чакала отвори ухилен вратата на пътника.

— Пушка е.

— Моля? — попитах аз, но той затръшна вратата след себе си и ме остави да стоя отвън. Качих се вбесена в прогнилата кола, затворих вратата и седнах до стената при Зийк. Микробусът се изкашля отново и прекоси баржата, после разнебитения мост и пое по улиците.

Щом излязохме на пътя, Канин обърна на изток и започна да криволичи между колите, които задръстваха пътя, докато не стигнахме до покрайнините на града и пустото шосе. След това набрахме скорост и назъбеният хоризонт на Старо Чикаго започна да се отдалечава в мрака, накрая изчезна съвсем и остана единствено пътят, който се простираше пред нас. Към Едем.

Отначало пътувахме в тишина. Канин шофираше, а Чакала се беше изтегнал на седалката до него с ръце зад главата. Аз седях на пода до Зийк, гледах неподвижното му тяло и ми се искаше да стигна някак до него. Той сякаш се затваряше дълбоко в себе си и ми отговаряше неясно и кратко. Не му се говореше или не беше готов за разговор, и колкото повече настоявах, толкова повече се отдръпваше. Накрая се отказох и се умълчах. Реших, че ще се завърне, когато е готов. А дотогава щях да го оставя на мира, за да подреди мислите си.

Чуваше се единствено воят и кашлянето на двигателя и от време на време бумтенето на гумите по някоя отломка. Пътят ту беше чист, ту се налагаше да се провираме покрай преобърнати коли или паднали на настилната дървета. Веднъж, докато Канин внимателно заобикаляше едно скално свлачище, двигателят изгъркори и изгасна. Запали отново едва след няколко опита. Макар и неохотно. И все пак така напредвахме много по-бързо, отколкото пеша.

— Защо е толкова тихо отзад? — обади се Чакала след няколко километра. Разбира се, той възприемаше тишината като лична обида и аз почти чувах усмивката в гласа му. — Какви ги вършите вие двамата там?

— Млъквай, Чакал.

Той се изхили. Канин продължи да шофира в мълчание, явно решен да не ни обръща внимание. Аз се примъкнах към Зийк, докато ръката ми не опря в неговата, и зачаках следващия коментар на Чакала.

— Така значи, малки кръвопиец — продължи той. Знаех си. — Как е вампирският живот тези нощи? Не че ми пука, но все пак преследваме твоя откачен създател. Ако ни е подготвил нещо гадно в Едем, няма да е зле да научим. Имаш ли представа какви ги върши твоят татко психопат?

— Не — отговори простиичко Зийк. — Не съм го виждал, откакто напусна Старо Чикаго, няколко дни преди вие да се появите.

— Е, това не е хубаво. — Чакала скръсти ръце и продължи замислено. — Значи не си го виждал, така ли? — Вгледа се в тавана на колата. — Де да имаше някаква връзка, която да ти подсказва къде точно се намира.

Подскочих. Кръвната връзка. Разбира се, как можах да забравя? Зийк беше отрок на Сарен, колкото и ужасно да бе това, и можеше да усети къде е откаченият вампир чрез кръвната връзка. Вероятно можеше да проследи Сарен, без той да го усети. Зачудих се как най-внимателно да му предложи това, без да го изплаша съвсем.

Но Канин поклати глава и най-сетне продума:

— Не, рано е. Нужно е време, за да се развие кръвна връзка. Тя зависи от силата на вампира. Понякога отнема месеци. Ако създателят не е Господар, е нужно дори повече време. Често тя се отключва от силна емоция или болка; когато единият несъзнателно зове за помощ, това се усеща от цялата кръвна линия. Но се страхувам, че за Йезекил е твърде рано да развие връзка със създателя си, поне не такава, която ще може да усети.

— Хм. — Чакала явно не беше доволен от това, а за мен бе облекчение. На Зийк не му трябваше подобно бреме: да усеща присъствието на Сарен като постоянен мрак в съзнанието си. Вечно припомняне, че той е някъде там и чака. Потреперих при тази мисъл.

Чакала се размърда на седалката и тя изстена силно.

— Явно имаш късмет, мръвко — промърмори той и аз се зачудих дали и за него мисълта да си свързан със Сарен е неприятна. — А някакви предположения какво прави той сега? Планове? Идеи? Зловещи загадки? — Обърна се към нас и вдигна вежда. — Послание, изписано на вратата на банята с кръвта на невинен?

— Не ми е казал нищо — каза Зийк с онзи опасен глас, който предупреждаваше да не настояваш.

Чакала, разбира се, не схвана намека или не му пукаше.

— Е, значи си напълно безполезен. — Пак се обърна напред, изтегна се на седалката и вдигна ръце зад главата си. Но не беше приключил. — Стига, Йезекил, ти си отроче на самата Велика откачалка. Наистина ли не можеш да изровиш нещо от извратената си глава, което да ни помогне срещу него? Сигурен съм, че ако се постараяш, ще откриеш в нея доста от неговата лудост.

Плъзнах се напред и изритах седалката му, а той ме изгледа кръвнишки.

— Ще млъкнеш ли? Остави го на мира. Какво ще постигнеш с това?

— Моля за извинение, че искам да бъда подготвен — изръмжа Чакала. — Не можем всички да сме като теб, сестро, да се хвърляме на сляпо, да размахваме меча и да се надяваме, че ще уцелим нещо. Този път извади късмет, но няма да свърши работа срещу Сарен.

— Защо ти не ни кажеш какво замисля той? — предизвиках го аз. — Нали му беше помощник в Ню Ковингтън. Сигурна съм, че сте имали достатъчно възможности да се сближите.

— Само така ти се струва. Оказа се, че е много трудно да се сприятелиш с откачен вампир. Все го влече към налудности и параноя, а поезията му ми идваше в повече. Затова се опасявам, че не разполагам с полезна информация за него, защото бях зает... О, с какво бях зает? Забравих защо бях там... — Смръщи се подигравателно и щракна с пръсти. — Сетих се! Спасявах ви задниците.

— Странно, на мен ми се стори, че ни предаваше.

— Няма да спреш да натякваш, нали?

— Ако вие двамата искате да вървите пеша до Едем — обади се най-сетне Канин, без да сваля очи от пътя, — мога да спра по всяко време. — Замълчах, а Чакала изсумтя с отвращение и се извърна пак към предното стъкло. Канин въздъхна.

— Джеймс, ще измислим как да се оправим със Сарен, когато съберем повече информация. Като се заяждаш с Йезекил, не постигаш нищо, затова ти предлагам да млъкнеш, преди сестра ти да е забила меч в седалката ти. — Аз се изхилих победоносно, но не задълго. — Алисън, брат ти е прав. Не можеш да се втурнеш на сляпо в леговището на Сарен. Той ще те очаква. — Гласът му стана мрачен. — Ще очаква всички ни.

Микробусът умря след час.

Канин отново беше забавил, защото минаваше под полусрутен надлез и заобикаляше огромни отломки от бетон, опрени една в друга под опасни ъгли. Щом излязохме от страховитата сянка на моста, микробусът потрепери, нададе последен вой и спря. Канин се опита да го съживи, но нищо не помагаше. Той беше умрял.

— Страхотно — озъбих се на Чакала, когато се изсипахме на пустата магистрала, която се простираше докъдето поглед стига и в двете посоки. Пътят до Едем внезапно стана доста по-дълъг, а ние нямахме никакво време. — Знам, че е ирационално, но обвинявам теб.

— Както кажеш, сестро. — Чакала не ми обърна внимание, тръгна към капака на микробуса, вдигна го и той изскърца. Вгледа се в плетеницата от метал и жици и поклати глава. — Може да е бензиновата помпа или алтернаторът. Или пък моторът е сдал багажа. Няма как да знам, трябва да се разглоби. — Погледна Канин, който стоеше спокойно пред микробуса. — Стига това да не прецаква графика ти, о, нетърпеливи. Може да отнеме час-два и не съм сигурен дали ще тръгне отново, но така или иначе — махна с ръка към пустата, озарена от луната магистрала — чувствайте се свободни да продължите пеша, ще ви настигна. Ако ме чуете да идвам, просто вдигнете палец. — Чакала се ухили и очите му светнаха в жълто в сянката на капака. — Може и да спра.

Канин го изгледа невъзмутимо и рече:

— Не. Отиваме в Едем заедно или изобщо няма да ходим. Освен ако някой не иска да си тръгне, ще се изправим пред Сарен обединени. Залогът е твърде голям, за да поемаме рискове. — Чакала сви рамене и навря глава под капака. Канин продължи: — Ще стигнем за няколко часа, ако колата тръгне. Какво ти трябва за ремонта?

— Освен чудо ли? — изсумтя Чакала. — Части, инструменти. И един нов двигател няма да е излишен. Но тъй като не разполагаме с тях, ще съм доволен на малко спокойствие и ако разни неприятни роднини не се заяждат постоянно с мен.

— Странно, и аз си мисля същото всеки ден.

— На километър-два оттук подминахме няколко коли — каза Зийк и ме стресна. Гласът му не беше променен; все още звучеше пуст,

сякаш нищо не го интересуваше. — Искате ли да ида да проверя дали ще запалят?

— Я, той проговори! — възкликна Чакала и надникна изпод капака. — Даже каза нещо полезно. Да, защо не идеш, мръвко? А докато си там, провери дали имат гориво. Дори да поправа тази тенекия, няма да стигнем далеч без бензин.

— И аз ще ида — казах бързо и се отблъснах от колата.

Чакала се изхили.

— Каква изненада! — После пак се завря под капака. Не му обърнах внимание, не възнамерявах да изпускам Зийк от поглед. Не мислех, че ще тръгне сам по пътя, за да посрещне изгрева, но честно казано, не бях съвсем сигурна. Този студен и далечен Зийк ме притесняваше повече от разгневения и огорчен Зийк.

Исках да поговоря с него без злобните коментари на Чакала и мълчаливото присъствие на Канин. Ако останехме насаме, вероятно щях да разчупя ледената черупка, в която се беше затворил. Или поне щях да го накарам да ми обясни какво става.

— Алисън — извика ме Канин и аз се обърнах. Видях съчувствие и разбиране в тъмните му очи. — Внимавай. Вероятно няма да срещнете Бесни или хора, но все пак бъдете нащрек. Върнете се веднага, ако стане нещо.

— Добре. — Обърнах се към Зийк. — Готов ли си?

Той кимна, извади от микробуса една избеляла червена туба и каза:

— Да тръгваме.

Няколко минути вървахме в мълчание. Зийк крачеше до мен и се взираше в далечния хоризонт. Около нас нищо не помръдваше. Магистралата се простираше напред пуста, чуваше се само скърцането на снега под ботушите ни. Опитвах се да измисля начин да го заговоря и да наруша тишината, когато гласът му отекна тихо:

— Давай, питай.

Сепнах се и го погледнах. Видях празното лице, студените далечни очи и преглътнах с усилие.

— Зийк... — поколебах се, не знаех как да го кажа, какво да попитам. Не мога да стигна до теб. Отдръпнал си се толкова много, че дори не мога да те позная.

Това избор ли е, или вече си такъв? Останало ли е нещо от стария Зийк? От онзи, в когото... се влюбих?

— Това не си ти — казах накрая, търсех начин да изразя мислите си. Той не отговори, нито се съгласи, нито отрече, и тревогата ми се засили. — Говори с мен, Зийк. Знам, че сигурно имаш въпроси за всичко. Мога да ти помогна. Не съм толкова добър учител като Канин, но ще се постарая.

— Не искам да знам — каза Зийк и аз се смръщих объркана. Той най-сетне ме погледна и болка разчупи ледената маска. — Не искам да научавам нищо за вампирите, за техните ритуали и дали имат специални празници. Трябваше да разбера само едно — че съм демон. Може и да не съм го искал, но вече съм такъв. — Стисна зъби и сбърчи чело. — Този гняв, жаждата за кръв, Глада... усещам го в мен. И ако го освободя дори за секунда, ще изгубя всичко.

— Можеш да го контролираш...

— Опитвам се, Алисън — озъби се той и след миг отново стана безстрастен и безразличен. — Опитвам се. Ако не мисля за... онова, което изгубих, ако нищо няма значение, не го усещам толкова силно. Поддам ли се на гнева, омразата или съжалението, той ще изскочи.

— Значи решението е да не чувстваш нищо, така ли?

— Да. — Гласът му пак стана кух, а очите далечни. — По-добре да не чувствам нищо, отколкото да изгубя контрол. Не знам друг начин да се справя с това.

Ами... ние? — исках да попитам. — Къде оставаме аз и ти, Зийк?

Знаех, че не е сега моментът. След като бе Превърнат против волята му, след извратените игрички на Сарен с ума му и ужаса от всичко, което бе сторил под властта на принудата. Трябваше да се справи с много неща, преди стане отново нормален. Не беше готов да говорим за отношенията ни сега.

Ако трябва да съм честна, и аз не бях. Страхувах се да го попитам и да чуя отговора му. Опасявах се, че най-големият ми страх ще се потвърди: че Йезекил Крос наистина е умрял под ножа на Сарен и вампирът, който вървеше до мен сега, е съвсем различна личност. Която вече не може да ме обича.

Затова замълчах, потънала в мрачните си мисли, а Зийк пак се оттегли зад ледената стена. Продължихме в тишина.

— Много се забавихте — каза Чакала, когато със Зийк се върнахме. Подаде глава изпод капака и се ухили. — Да не се изгубихте или решихте да се потъркаляте в канавката?

За първи път чувах този израз, но се досетих какво има предвид, затова реших да се направя на неразбрала.

— Млъквай. Ето — оставих червената пластмасова туба до него. — Някоя кола не запали, но източихме два литра бензин. Ти оправи ли микробуса?

В отговор Чакала се надигна, насочи към двигателя въображаема пушка и „стреля“.

— Ясно — рекох аз. — Явно ще вървим пеша.

— Освен ако не извадиш един работещ алтернатор от сладкия си задник. — Чакала избърса ръце в дънките си и затръшна капака така, че целият микробус подскочи. — Спокойно мога да кажа, че сме тотално прецакани.

— Трябва да побързаме — намеси се Канин. — Пеша ще стигнем до Едем едва след няколко дни. — Господарят вампир се вгледа към хоризонта, където пътят се срещаше с небето, и присви очи. Сякаш усещаше какво лежи отвъд, какво ни чака в края. — Да вървим. Страхувам се, че нямаме никакво време.

И ние го последвахме.

Вървахме три нощи. През заснежени гори и пусти градове. Канин водеше, аз и Зийк го следвахме, а Чакала сновеше между нас. С изключение на един много устат крал на бандитите, не разговаряхме много. Канин крачеше мълчалив, а Зийк още тънеше дълбоко в себе си и не показваше никаква емоция. Не беше гневен, огорчен или объркан — с това бих се справила. Той не се оплакваше и не показваше никакво съжаление, че е чудовище. Беше просто... безжизнен. Празен. Сякаш вече нищо нямаше значение за него, дори собственият му живот. Накрая започнах да го разпитвам за Едем, за Кейлъб и Бетани, за другите, които стигнаха дотам, само за да го накарам да говори. Да разбере дали ги помни.

Помнеше ги. И това беше дори по-лошо. Помнеше всичко и всеки, но отговаряше на въпросите ми с безразличието, което показваше към всичко останало. Прилоша ми от тревога и отчаяние. Зийк беше с нас, но бе потънал толкова дълбоко в себе си, че не можех да го достигна, или Сарен беше унищожил човека и от него бе останал единствено този студен, безстрастен вампир.

Една нощ се надигнах от твърдата замръзнала земя до шосето и видях Канин. Облягаше се на мантинелата в средата, скръстил ръце на гърдите си. Чакаше ни. Не виждах Чакала и Зийк, той — като най-млад от нас, още не се беше събудил. Изтърсих пръстта от дрехите и косата си и излязох на пътя. Тръгнах към Канин, който чакаше неподвижен в мрака.

Той ме посрещна с леко кимване, но не помръдна. Облегнах се на мантинелата до него и също скръстих ръце. Заедно се втренчихме в сенките, всеки зает с нещо свое. За миг се зачудих за какво мисли той, през последните нощи все мълчеше. Не беше затворен и студен като Зийк, но някак... умислен. Съмнявах се, че тревожи за същото като мен, но пък рядко успявах да разчета мислите му.

— Къде е Чакала? — попитах накрая, не защото ме интересуваше — можех да проверя чрез кръвната връзка, — а колкото да кажа нещо. Гласът ми отека странно в тишината, някак не на място. Клоните над нас изтракаха, сякаш обидени от звука на човешка реч там, където трябваше да има единствено руини и пustoш.

Канин помръдна, кимна към пътя и каза тихо:

— Той тръгна напред. Каза, че видял няколко коли на пътя и иска да провери дали ще запалят. Съмнявам се, че вярва в това, но май доста се отегчи от нашата компания.

Изсумтях. *Искаш да кажеш, че вече не му е забавно да тормози Зийк.* Чакала не беше спрял с гадните коментари, откакто напуснахме Старо Чикаго — злобни, предизвикателни заяждания, но Зийк не му обръщаше внимание или отговаряше кратко и безизразно. Предната нощ Чакала му се подигра, че бил забавен като мъртва котка и се отдалечи, клатейки глава. Не разбрах дали е отвратен от пасивността му или от факта, че не постига ефект.

Вече нищо не постигаше ефект при Зийк.

— Колко остава до Едем? — обърнах се към Канин.

Той въздъхна.

— Не съм много сигурен. Може би ден-два. Никога не съм бил там, затова не мога да кажа. Само ти и Йезекил сте стигали до портите му. Нещо тук струва ли ти познато?

— Ами... не знам. — Огледах безпомощно пътя и гъстата гора от двете му страни. Свих рамене. — Може би. Ние пътувахме с кола и всичко ми изглеждаше еднакво.

Канин не ме упрекна, че не помня. Само вдигна глава и пак се втренчи в хоризонта. Отново се спусна тишина, мракът и снегът сякаш погълнаха всичко. Една сова се обади някъде в дърветата, после светът притихна.

— Притеснявам се за него, Канин — признах аз шепнешком. Той не отговори и не ме попита кого имам предвид. Нямаше нужда. — Какво ще стане, когато стигне в Едем? Те ще разберат, че не е същият.

— Да. Вероятно ще разберат.

— Не можеш ли да му помогнеш? Да го научиш как да бъде вампир? Както направи с мен. Аз не успявам да стигна до него. — Усетих болка и малко гняв, но ги потиснах. Нима Зийк не осъзнаваше, че не е сам, че и аз съм минала през това? — Ще говориш ли с него? — настоях. — Теб ще послуша.

— Не, няма. — Примигнах, а Канин ме изгледа строго и все пак съчувствено. — Той не е готов да слуша, Алисън. Няма да чуе нито мен, нито теб, никого. Теб можеш да те обучавам, защото вече беше избрала да те Превърна. Йезекил не е имал този шанс. И докато не приеме случилото се, никой не може да му помогне. — Вдигна глава и се вгледа в разровената пръст на дупката, в която бях спала. Зийк беше заровен на няколко метра оттам. — Ти можеш да опитаеш, но той трябва да вдигне поглед и да те види. Той трябва да направи първите стъпки от мрака.

Стиснах юмруци до мантинелата, борех се с отчаянието.

— И какво трябва да сторя?

— Бъди до него, Алисън. — Канин не ме погледна, но усетих разбиране в гласа му. — Когато му дойде времето, ако той успее да се приеме такъв, няма да се обърне за помощ към мен, Чакала или някой друг. Ще дойде при теб.

Пак замълчахме. Чакала не се върна, а Зийк спеше в плиткия си гроб. Скръстих ръце и зачаках въпреки всичко да се събуди такъв, какъвто беше преди. Беше ни казал всичко, което знаеше за Едем: къде

се намира, как е разположен градът, къде най-вероятно ще иде Сарен. Направи го безстрастно. Зачудих се дали се подготвя за онова, което можеше да завари там. Вероятно опитваше да се приготви за загубата на всички, които обичаше. Бяхме се фокусирали върху преследването на Сарен и искахме да го спрем, преди да е стигнал до острова, но ако той вече беше там, ако Сарен беше в Едем...

— Канин?

— Да?

Облизах устни.

— Всички в Едем... най-вероятно са мъртви, нали?

Той се обърна и сведе поглед към мен. Отговори спокойно:

— Защо мислиш така?

— Защото... не можахме да настигнем Сарен и той сигурно е вече там и осъществява ужасния си план. — Изритах един камък от бюс. — Провалихме се, нали? В Старо Чикаго направихме точно това, което той искаше от нас и сега нямаме никакъв шанс да го настигнем. Сарен знаеше, че ще ида за Зийк. Той много добре е разбирал какво прави, като го е оставил там. А аз играх по свирката му. Сега е в Едем и ни се присмива.

Канин не отговори и аз въздъхнах.

— Искам да мисля, че те са добре — усетих буца в гърлото си, когато си спомних за Кейлъб, Бетани и другите от групата. Вероятно бяха мъртви заради мен. — Искам да мисля, че всички в Едем са добре, но... само се залъгвам, нали?

— Не. — Тихият глас на Канин ме изненада. Той вдигна глава и дори леко се усмихна. — Ако съм научил нещо за хората след толкова векове, е, че те са много упорити в жаждата си за живот. Почти невъзможно е да бъдат унищожени като вид. Оцеляха след Червените дробове. Оцеляха след чумата на Беса. Да, много от тях живеят във вампирски градове, поробени и невежи за времето Преди, но все още има малки селища извън териториите на Принцовете. Там хората са свободни.

— Сарен е само един вампир — продължи Канин, а аз се взирах в него изумена. — Колкото и смъртоносни и ужасни да са плановете му, той не може да изличи цял град от лицето на земята само за няколко дни. Хората са много издръжливи и тяхната воля надделява над всичко. Не губи надежда, Алисън. — Сведе глава и едва чух

следващите му думи: — Именно заради твоята надежда имаме шанс да го спрем.

Нещо в земята се размърда и прекъсна разговора ни. Едно тяло разрови пръстта и се надигна. Зийк коленичи в плиткия си гроб, изтърси косата и якето си и стана. Лицето му беше все така безизразно.

— Съжалявам, че ви забавих. — Стъклените му сини очи се взираха през мен, а гласът му беше тих и безразличен. — Готови ли сме да тръгваме?

Устоях на порива да скоча и да го разтърся само за да видя някаква емоция на пустото му лице. Гняв, изненада, отвращение, каквото и да е, но не и тази апатия.

— Почти — отвърнах. — Чакаме Чакала.

— О, много мило! — появи се и той с вечната подигравателна усмивка. — Но не се бавете заради мен. И без това не искам още една нощ да ви слушам как скимтите: Оу горко ми, аз съм вампир! Аз съм ужасно чудовище, което яде бебета и трепе зайчета, ооо, ооо, ооо. — Той изсумтя и се втренчи в Зийк. — Знам, че точно това си мислиш, малкият. Като се правиш на робот, не заблуждаваш никого, освен това започва да става много дразнещо. — Оголи зъби в мимолетна заплашителна гримаса. — Така че защо не спреш с позата на бито куче и не започнеш да се държиш като вампир? Да не се страхуваш, че може да ти хареса?

Зийк не отговори. Сякаш не го беше чул. Кралят на бандитите поклати глава с отвращение и аз го изгледах кръвнишки.

— Предполагам, че не си намерил нищо полезно. Например работеща кола.

Чакала извъртя очи.

— Ако бях, вече щях да карам към Едем. Вашето присъствие ми действа като бавно забиване на пирони в мозъка.

— Е, не се отдалечавай. Може да намеря начин да го направя. Буквално.

Внезапно Канин се отблъсна от мантинелата, мина покрай нас и тръгна по пътя без да каже и дума. Ние гледахме след него известно време, после Чакала се изхили.

— Май на стареца му писна от нас — каза той, когато забързахме след Канин. — Не трябва да си толкова заядлива, сестро.

— Аз ли? — озъбих се и щях да го изритам, ако беше по-близо.
— Той иска да убие теб. Всъщност всички искат да те убият.

— Хей, старче — извика Чакала, — забрави да кажеш: „Деца, ако не спрете, обръщам колата и никакво ходене в Едем.“

Канин не го удостои с отговор и ние продължихме пътя си — четирима вампири на дългата, самотна магистрала.

Надявахме се, че времето ни не е изтекло.

ГЛАВА 12

Два часа преди зазоряване открихме поредното послание от Сарен.

Първо го подушихме, разбира се, познатата миризма на кръв се носеше над пустата магистрала на невидими нишки. Пътят отново бе навлязъл в цивилизацията, превеждаше ни през празни градове и квартали, минаваше покрай порутени къщи, осеян с изоставени коли. Продължихме предпазливо, всички мислехме за едно — чакаше ни някакъв капан, засада, зверство. И не сбъркахме.

Миризмата на нещо гнило и гадно скоро се смеси с тази на кръвта, затова не бяхме изненадани, когато приближихме погълнат от бурени надлез и видяхме, че под него гъмжи от кльошави бледи тела.

— Бесни — прошепна Зийк, когато четиримата спряхме на отсрещния ъгъл на улицата. Гледахме как чудовищата съскат и се катерят по един стар ръждив камион, който блокираше пътя ни. Не бяха твърде много, но достатъчно, за да са опасни. — Да заобиколим ли?

— Ами ако има някой в камиона? — попитах аз и го погледнах предпазливо. Въпреки че говорех спокойно, бях почти ужасена от отговора му. Ако свиеше рамене или не покажеше с нищо, че иска да помогнем на оцелели, щях да разбера, че Зийк наистина вече го няма. — Някой може да е ранен — продължих, а той ме гледаше безизразно. — Ако ги оставим, ще умрат.

— Ако е дело на Сарен, вероятно вече са мъртви — отговори той и сърцето ми се разби от отчаяние. — Но — продължи и извади мачетето. — Предполагам, че трябва да се уверим.

Заля ме облекчение. Погледнах към създателя си, надявах се да мисли същото.

— Канин?

Господарят вампир кимна.

— След теб съм, Алисън.

Чакала изстена.

— О, да бе, да тръгнем право към камион, смърдящ на кръв и разположен твърде удобно точно на пътя ни. Това изобщо не е капан. — Но вече беше извадил окървавената си брадва и я размаха с лекота. — Да спасяваме торби с кръв... — Въздъхна. — Точно в наш стил. Милосърдните ви сърца ще ме затрият. — Погледна ме, ухили се и посочи към Бесните. — Е, това е твоето парти, сестричке. Защо не го откриеш?

Измъкнах меча, слязох на улицата и изревах предизвикателно в нощта. Вятърът понесе гласа ми, той отекна в покривите, а Бесните се сепнаха и извъртяха глави към мен. После се хвърлиха с пронизителни писъци и вой от камиона и се устремиха към нас — ноктите им дращеа в асфалта, а устите зееха и разкриваха нащърбени зъби. Моето чудовище се надигна, жадно за насилие, кръвожадно, и аз хукнах към тях.

Зийк се озова до мен, студен и тих, докато ордата ни връхлиташе. На лицето му видях маската на убиец, както в кулата на Чакала. Първият Бесен скочи към него с вой, острието на Зийк просветна и главата на чудовището падна от раменете му и отскочи в една кола.

Изревах и посякох с меча две кльошави тела. Черната им воняща кръв пръсна по снега, а останалите налетяха, заобиколиха ни и всичко се потопи в лудост. Чувах свирепото трошене на кости, докато Чакала въртеше брадвата си, разбиваше черепи и разблъскваше Бесните. Зърнах и тъмния силует на Канин, кинжалът му режеше глави със смъртоносна прецизност. Бесните все така напиреха, пицяха и аз ги посрещнах с острието си, усещах как металът потреперва, когато минава през немъртвата плът, а чудовището в мен ликуваше.

Чух смразяващ вой и се обърнах. Зийк беше долепил гръб в преобърнатата кола, а един Бесен бе забил зъби в ръката му, въпреки че мачетето стърчеше от гърдите му. Друг се приближаваше със съскане и щракаше нетърпеливо със зъби.

Спуснах се на помощ, но Зийк посегна зад гърба си, извади пистолета от черния кобур и го опря между очите на Бесния, който беше захапал ръката му. Чу се изстрел и се разхвърчаха парчета от кост и пръски кръв. Бесният падна на земята, задната част на черепа му липсваше. В същото време Зийк измъкна мачетето от тялото му, обърна се и отсече главата на другия.

— Зийк!

Той се извърна озъбен към мен с блеснали, стъклени очи. Лицето и ризата му бяха опръскани с кръв. Истински хладнокръвен ръмжащ вампир. Вдигна пистолета.

— Наведи се, Али.

Реагирах инстинктивно, макар че се изкуших да остана така, със зяпнала уста. Хвърлих се настрани точно когато пистолетът излая, един Бесен изпищя зад мен и се стовари върху една кола.

Хукнах към Зийк и заедно, гръб до гръб, посрещнахме последните от ордата. Бесните скачаха към нас с вой и падаха под остриетата ни, докато ние се въртахме един до друг и се прикривахме. Забих катаната в гърдите на единия, извадих я и се извъртах да посека друг, който скачаше към Зийк. Зийк обезглави един Бесен, извърна се и стреля в лицето на следващия над рамото му. Главата ми закънтя от изстрела, но Бесният падна назад с окървавено лице и не се надигна отново.

После всичко свърши. Със Зийк стояхме в центъра на гнусен кръг от крайници и разпилени тела. Свалих меча и се вгледах в касапницата. Търсех Чакала и Канин. Те стояха на няколко крачки от нас. Господарят вампир спокойно бършеше кинжала в ръкава си, а Чакала измъкна брадвата от един Бесен и захвърли с отвращение отсечената глава.

Вдигнах очи и срещнах погледа на Зийк. Изтръпнах. Той ме гледаше с изражение, което не бях виждала, след като бе Превърнат. Ледената маска се беше пропукала и сега в пустотата на очите му се процеждаха възхищение, уважение и малко страхопочитание. Той леко изви устни и поклати глава.

— Все още си невероятна — прошепна, звучеше почти като стария Зийк. — Опасна, красива и непобедима. Не си се променила.

— О, колко мило! — извика Чакала, преди да отговоря. — Хайде да се гледаме влюбено наред купчина смърдящи трупове. Много романтично. — Не обърна внимание на погледа ми, изрита една ръка и тръгна по улицата. Брадвата изчезна под коженото му палто. — Но преди да минете към целувките, може би трябва да проверим как е онова, заради което избихме толкова Бесни? — Погледна към каросерията на камиона и извъртя очи. — Не бива капанът на Сарен да отива напразно.

Приблжихме се предпазливо до вратите. Сега, след схватката, миризмата на кръв се завърна още по-силна от преди. Носеше се буквално на вълни от камиона. Не знаех какво ще открием вътре, но познавах Сарен и бях сигурна, че ще е по-страшно, отколкото мога да си представя.

Двойните врати отзад бяха залостени с метална греда. Вероятно за да не могат Бесните да влязат или да попречи на нещо вътре да излезе? Нищо не се чуваше от каросерията, отново всичко беше зловещо тихо, приглушено от падащия сняг. Чакала скочи горе и вдигна гредата със скърцане, от което потреперих. След това я хвърли зад себе си, спря и огледа критично камиона.

— Нали знаете, че няма да е приятно? — попита той.

— Щом е дело на откачалката, явно иска да го видим. А това означава, че най-вероятно ще се отрази адски зле поне на един от нас. — Той се изхили и поклати глава.

— Разбира се, това е капан, можем да си тръгнем, без да разберем какво има вътре и без да му позволяваме да ни подлуди.

Смръщих се. Той беше прав. Но не можех да си тръгна сега, дори да знаех, че ни чака нещо ужасно. Стегнах се и поех дълбоко дъх.

— Отвори.

Чакала сви рамене. Скочи на земята, стисна вертикалните дръжки на вратите, напрегна се леко и ги отвори със скърцане.

Отвътре ни лъхна студ, миризма на кръв, на смърт, на мърша и на човек ме зашлеви като шамар и стомахът ми се сви. Надникнах в дългата тъмна каросерия и осъзнах, че съм била права; онова, което Сарен ни беше подготвил, надминаваше и най-страшните ми очаквания.

Стиснах юмруци, за да се преборя с порива да избягам. Това надминаваше всички ужаси, които Сарен беше сторил досега. Цветът на стената не личеше, защото цялата беше омазана с кръв — гъста, съсирена и черна. Подът също беше покрит с нея, като със слузест килим, дебел почти два сантиметра и блещукащ мътно на лунната светлина. Хората висяха по стените, прободени или заковани, а кожата им беше опъната като гротескни звезди около тях. Неколцина изобщо нямаха кожа, мускулите и костите им се виждаха, а лицата им бяха изкривени в ужасени гримаси.

За миг бях благодарна, че съм вампир. Защото ако бях човек, щях да се свлека на колене и да повърна. Но въпреки Глада, който вилнееше заради кръвта и хладнокръвното чудовище в мен, пак ми прилоша. Прилоша ми и ме изпълни ослепяваща омраза. Никой с капка човечност не би направил това. Аз бях чудовище, пътувах с чудовища, но дори Чакала си имаше граници. Това... зверство беше просто поредното доказателство, че у Сарен не е останала никаква човещина; той беше истински демон в човешка кожа, който беше измъчвал, осакатил и убил тези хора просто за демонстрация. Ужасна демонстрация.

На отсрещната стена проблясваше черно послание. Изписано с кръв, разбира се. Само че този път не беше оставено за мен, за Чакала или за Канин. Не, беше много по-страшно и ме изпълни със студ и всепоглъщащ ужас.

Добре дошъл в твоето бъдеще, Йезекил.

— Не — изпъшка задавено Зийк. Препъна се ококорен назад. Лицето му се изкриви в агония. Той се блъсна в една ръждива кола, извърна се от камиона и страшния му товар и сложи ръка на вратата, за да се задържи.

— Не — изпъшка пак със затворени очи. — О, Господи, не мога да го правя, не мога да го правя повече. — Сведе глава, притисна лице в метала и гласът му се превърна в стенание. — Нека да умра, преди да се превърна... в това. Просто ме убийте.

— Зийк. — Пристъпих към него и той потрепна. — Погледни ме. — Не вдигна глава и аз се приближих още. — По дяволите, чуй ме! Не му позволявай да те съсипе. Това е просто поредната му извратена игра и ако се вслушаш в нея, ще му дадеш точно каквото иска.

— Защото е вярно, Али. — Той най-сетне ме погледна. Изглеждаше обезумял. Примигнах пред този изпепеляващ стъклен син поглед. — Ти вече не ме познаваш. Не знаеш какво съм направил. Онези хора в обора не бяха единствените човеци, които убих. Помогнах на Сарен да избие цяло село, всички до един. — Затвори очи и отпусна глава на ръцете си. — А после, когато приключихме,

увесихме телата им на едно дърво и боядисахме цяла стена с кръвта им.

Стомахът ми се преобърна. Спомних си клането в селото, дървото с трупове и оплискания с кръв обор. Зийк беше направил това или поне част от него. Осъзнах колко сляпа съм била. Ако го бях сторила аз, дори под принуда, надали щях да мога да живея със себе си.

— Това ме преследва всяка нощ — прошепна той и зарови ръце в косата си. — Не мога да се отърва от писъците им. Колкото и да ме отвращава това, колкото и да се мразя... част от мен иска да го направи отново. И тя никога няма да си иде, нали? — Погледна ме почти обвинително. — Винаги ще се чувствам така — сякаш ще експлодирам, ако не нападна човек и не го разкъсам.

Прехапах устна, той чакаше отговора ми. Не исках да го казвам, да потвърждавам онова, което вече знаеше, но не можех да го лъжа.

— Да, Гладът никога не си отива. — Той се извърна и аз пристъпих към него, отчаяно исках да го убедя, да му дам някаква надежда. — Но ти можеш да го контролираш, Зийк. Всички ние се учим да се борим с него. Това е да си вампир.

— Но някой ден аз ще се поддам — каза той с тих, примирен глас. — Един ден няма да устоя. И тогава ще се повтори онова в обора. — Не отговорих, не можех да отрека, защото знаех, че е вярно. Един ден, той щеше да се поддаде. Не се съмнявах в това. Спомних си предупреждението на Канин, когато и аз се превърнах във вампир, не много отдавна.

Ще дойде ден, Алисън Секемото, когато ще убиеш човешко същество. Неволно или съзнателно. Това е неизбежно. Въпросът е не дали ще се случи, а кога.

Това важеше и за Зийк. И двамата го знаехме.

— Ами ако стигна до Едем и не мога да се контролирам? — попита той. — Хората там, моето семейство, не подозират нищо. Ами ако Кейлъб и Бетани хукнат към мен и аз... — Затвори очи, не можа да продължи, лицето му се разкриви от самоненавист. — Не мога да го направя. Не мога да ида в Едем такъв. Вървете без мен.

— Няма да те оставя, Зийк — паникьосах се аз и се озъбих от гняв. Нямаше да го изгубя отново, нито заради извратените игрички на Сарен, нито заради неговата вина. Исках да разбере, че не е сам. — Да

не мислиш, че само ти си минал през това? Помниш ли колко пъти ти повтарях, че не можем да сме заедно, защото ти си човек, а аз вампир? Когато твърдях, че не мога да ида в Едем, защото се страхувам да не убия някого там? Помниш ли ти какво ми каза? Че не съм чудовище и не съм зла. Защо за теб да е различно?

— Защото аз съм чудовище! — изрева Зийк. Зъбите му просветнаха, когато се извърна към мен. — Такъв съм, Алисън! Аз съм демон — и много добре го знаеш.

— О, по дяволите!

Чакала внезапно скочи от камиона и тръгна към нас. Жълтите му очи светеха, а лицето му беше изкривено от отвращение.

— Така ми омръзна да те слушам как скимтиш, кученце — изрева той на Зийк. — Не е толкова сложно. Ако не искаш да си чудовище, не бъди проклето чудовище! Бъди пръчка, забита в калта, като Канин. Бъди с праведно милосърдно сърце като Алисън. Или спри да се измъчваш и стани шибано чудовище, наистина е готино. — Присви очи, Зийк се взираше смаян в него. — Но хайде вече вземи някакво решение. Ако не искаш да ядеш бебета и да приковаваш торби с кръв по стените, твоя работа. Това, което Сарен ти е направил, няма нищо общо. Ти си вампир. Прави каквото искаш, по дяволите.

Зийк примигна шокиран, а аз пристъпих наежена към брат си.

— Не е честно, Чакал. Той не е искал да бъде Превърнат, Сарен го е принудил...

— А ти — извърна се Чакала към мен — си част от проблема. Все се тръшкаш, че не приличал вече на човек. Имам новини за теб, сестричке. Той вече не е човек. Няма нужда да му държиш ръчицата, когато някое котенце умре. Може би, когато беше жалка скимтяща мръвка, имаше нужда от защита, но сега е един от нас. Или щеше да бъде, ако ти не се държеше, сякаш е настъпил край на света само защото на него му харесва вкусът на кръвта. Спри да се отнасяш към него като към смъртен и му позволи да бъде вампир, по дяволите!

Смаяна, аз замълчах и за миг всички се взирахме един в друг. Вятърът се засили, понесе миризмата на смърт от разкъсаните трупове в камиона и купчините Бесни по пътя. Развя и палтото на Чакала, което се изду зад него, докато той ни гледаше с подигравка и отвращение. Видях, че Зийк е пребледнял, сините му очи се взираха в нищото.

Тогава Канин се приближи и каза съвсем спокойно:

— Скоро ще съмне. — С нищо не показва какво мисли за свадата между нас. — Предлагам да намерим укритие. Разговорът ще почака до вечерта.

Така се приключи. Чакала изсумтя с отвращение, обърна се и тръгна по улицата, като клатеше глава. Не погледна назад, плъзна се в морето от коли и изчезна от поглед.

— Алисън — обърна се Канин към мен. Тъмните му очи пак бяха безизразни. — Намерете място за спане. Не се отдалечавайте. Ще ви открия довечера.

— Добре — измърморих аз и той също изчезна в мрака.

Озърнах се към Зийк, който не беше помръднал от мястото си до колата. После се обърнах към една олющена двуетажна къща на ъгъла на улицата.

— Ела — казах му тихо. — Да влезем там.

Той ме последва, без да продума. Прескочихме хлътналата ограда от колове и прекосихме бурениялия двор към стъпалата пред къщата. Вътре подът беше отрупан с отломки, а стените бяха напукани и олющени и под тях се виждаха гнилите дъски, но все пак къщата беше в относително добро състояние. На задната стена видях порутена камина, а пред нея имаше изпадали тухли и изтърбушено плесенясало кресло.

Видях стълбище до стената и направих знак на Зийк да ме последва. Знаех, че спалните вероятно са на горния етаж. Скрибуцащите стълби ни отведоха до също толкова шумен коридор и три врати. В най-голямата стая имаше ръждиво месингово легло с матрак за двама души, но видях няколко открити прозореца на източната стена: Стаята от другата страна на коридора беше по-малка и единственият ѝ прозорец беше закован, затова изборът бе лесен. Разбира се, трябваше да вземем предвид и други фактори.

В ъгъла имаше единично легло — прашно, но относително чисто и аз се поколебах. Не знаех дали Зийк ще иска да спи до мен. А, честно казано, и аз не бях сигурна, че искам да споделям стаята с него. Думите на Чакала не напускаха ума ми: обвинението, че влошавам нещата и не искам да се откажа от човека Зийк. Не бях готова да го призная, но колкото и вбесяващо, засрамващо и смущаващо да беше, брат ми бе прав. Аз исках предишния Зийк, а това беше невъзможно. Не и след всичко случило се с него.

Знаех и още нещо, в което досега отказвах да повярвам: Зийк Крос, момчето, което познавах, човекът, в когото се бях влюбила, беше мъртъв. Трябваше да го приема. Също както Али от Покрайнините беше умряла в онази дъждовна нощ, така и Йезекил Крос вече не беше човек. Не беше същият, не можеше да бъде. Сега той бе вампир, жаден за кръв, измъчван от Глада, свиреп и безмилостен. Никога вече нямаше да бъде онова мило, невинно, безкористно момче, което обичах. Сега щях да знам, че в него има нещо опасно и смъртоносно, че в него се крие демон, който може да изскочи всеки миг. Можех ли да приема това? И дори по-важното — щеше ли той да го приеме?

Или тази вечер щях да се събудя и да видя, че го няма и е избрал да посрещне слънцето, вместо да изложи на риск хората в Едем?

Сълзи от яд и безсилие пареха в очите ми. Изръмжах тихо и стиснах юмруци, за да ги прогоня. Губех го. Зийк се изплъзваше все повече и не можех да го върна с нищо. Бях му казала как се чувствам, бях признала всичко, обещах да му помогна в борбата с чудовището и че няма да е сам, но явно не беше достатъчно. Не знаех какво повече да направя, какво още да му предложа.

— Хей.

Гласът му беше съвсем тих, като пърхане до студената ми кожа. Замръзнах, после се обърнах към него. Гледаше ме сериозно със сините си очи. Преглътнах и срещнах погледа му, без да се смущавам от червената следа, която пълзеше по бузата ми. Изражението му се напрегна, зърнах вина и съжаление. Той сякаш искаше да каже нещо, но не можа да намери думи. Не заговорих, само продължих да го гледам и настъпи неловка тишина.

Зийк въздъхна, сянка на измъчена усмивка се появи на устните му.

— Знаеш ли, щом Чакала е прав, значи наистина настъпва краят на света.

Стената между нас се срути. Аз се изсмях задавено, с облекчение, и се облегнах на него. Той ме прегърна и ме притисна към себе си. Плъзнах ръце на кръста му и усетих студената му буза на врата си.

— Съжалявам, Али. — Вдигна глава и притисна чело към моето. Гласът му беше тих, но стабилен. — Съжалявам. Бях така погълнат от тази история, че не виждах теб. Трябваше да те послушам, ти ми

казваше точно това, което имах нужда да чуя. — Сбърчи чело от съжаление или отвращение. — Много е... лошо, когато те вкара в пътя един егоистичен вампир убиец. Предполагам, че си го заслужих. Е, Чакала поне го бива за нещо. — Изсмя се с болка и поклати глава. — Бях сляп, но вече виждам по-ясно. Няма да бъда повече бремене.

— Никога не си бил бремене — казах му. — Ти само... се изгуби за малко. Всички имаме такива моменти.

Той затвори очи и раменете му потрепераха.

— Страх ме е — прошепна. — Ужасен съм, че няма да мога да се боря с това, ще се превърна в демон и ще изгубя душата си завинаги. Ако вече не съм я изгубил. Единствената причина да съм тук, единственото, което ме спира да посрещна слънцето и да сложа край... си ти.

— Зийк...

Той ме хвана за ръцете и се вгледа напрегнато в мен.

— Никога не съм го искал. Цял живот са ме учили, че вампирите са зли и бездушни, и в това вярвах, докато не срещнах теб. Ти ми показва, че греша и вампирите не са задължително чудовища. Дори ме накара да повярвам, че все още имат душа. Знам, че ти още имаш душа. След всичко, през което минахме, ти още я стискаш упорито в ръцете си.

Прехапах устна, сълзите пак напиха горещи и жилещи. Ето, той отново вярваше, че аз не съм чудовище, дори когато не го вярваше за самия себе си. Зийк вдигна ръка към бузата ми и я погали леко с палец. Още ме гледаше в очите.

— Аз не съм същият човек, Али — каза тихо. — Дори... вече не съм човек. Опитах се да те убия. Избих десетки хора и съм създание на един откачен вампир, който иска да унищожи света. Единственото, което не се е променило, единственото, в което съм сигурен, са чувствата ми към теб. Но... аз вече съм различен. — Той се отдръпна леко, сякаш за да го видя по-добре. — Умрях, Алисън. Част от мен беше убита от Сарен на онази маса. Аз още се боря за човечността си колкото мога, но знам, че един ден ще се поддам на чудовището. И когато този ден настъпи, ще се мразя много, много дълго време. — Той стисна зъби и очите му потъмняха, преди да се овладее отново. — Но трябва да знам, вампирско момиче. Можеш ли след всичко това да си с мен? Като знаеш, че съм чудовище и никога вече няма да бъда същият?

Не се поколебах. Знаех отговора. Зийк беше вампир. Той щеше да се бори с Глада, яростта и кръвожадността по начин, който човекът Зийк не би разбрал. Но дори като човек, той беше избрал да обича едно чудовище и сега бе мой ред да му се доверя, да погледна през демона и да открия човека.

Плъзнах ръце на шията му, придърпах го към себе си и притиснах устни към неговите.

Той въздъхна и като че ли се отпусна, освободи се от страха, съмненията и недоверието. Предаде се напълно. Прегърна ме нежно, но силно и устните му отвърнаха на целувката. Не трескаво или страстно, сякаш опитваме да се погълнем в отчаян опит да се приближим един към друг; а нежно, бавно и сериозно, като обещание без думи.

Не отворих веднага очи, когато се разделихме, притисках длани към лицето му.

— Помислих си, че съм те изгубила — прошепнах и усетих влажни струи по неговата кожа. — Мислех, че имаме време, макар да знаех, че не е така. Животът е толкова крехък и могат да ти отнемат някого по всяко време. Винаги съм го знаела. — Плъзнах ръка по гърдите му, до мястото, където неотдавна сърцето му биеше уверено под дланта ми. Тишината сега ме натъжи. — Сигурно съм опитвала да се предпазя.

— Али...

— Обичам те, Зийк — прошепнах и той се скова. Този път думите не ме изплашиха. — Вампир или човек, няма значение. Сарен може да те е принудил да избиеш стотици хора, но това не променя нищо. Пак щях да се върна за теб. А ти грешиш — по-силен си, отколкото си мислиш. Ти ме научи, че човечността си струва да бъде опазена на всяка цена. Ти винаги си ми казвал, че съм нещо повече от чудовище. Е, сега сам ще трябва да го докажеш. Но аз ще съм тук. Няма да позволя да се провалиш.

Накрая го погледнах и срещнах ясните сини очи. Видях силната емоция в тях. Съмнението и страхът оставаха, но за първи път след смъртта си Зийк приличаше отново на себе си. Видях промяната от ужаса и отчаянието към нещо, което, макар и не съвсем оптимистично, съдържаеше надежда. Сложих ръка на бузата му.

— Е, млади проповеднико — прошепнах и се насилих да се усмихна, когато той затвори очи. — Казах, че те обичам. Два пъти. Сега, ще бъдеш ли така добър да преодолееш това, защото трябва да спасяваме света?

Той въздъхна — почти смях, почти стон, и ме притисна силно. Аз плъзнах ръце на кръста му и го прегърнах, усетих как трепери.

— Не позволявай да се поддам — прошепна във врата ми. — Моля те. Когато ида в Едем, не ме оставяй на чудовището.

— Няма — обещах аз, на него, на себе си, на всички. — Няма страшно, Зийк. А след като победим Сарен, ще имаме цяла вечност да се справим с това.

Тръгнахме към леглото и потънахме заедно в него, все още плътно прегърнати. Едем, мистериозният вирус и ужасният създател на Зийк ни чакаха в края на пътя, но това вече не ме плашеше толкова. Бях си върнала Зийк. Той бе различен, но ние бяхме направили първата крачка към приемането. Засега беше достатъчно. Слънцето се подаваше над сградите навън, обагряше небето в червено и покривите в оранжево, а аз потънах в сън, прегърнала момчето, което беше умряло.

Нямаше да го пусна да си иде отново. Никога.

Както обикновено, аз се събудих първа, отворих очи в мрака и в първия миг не можах да си спомня къде съм. Стаята беше малка и празна, със закован прозорец и стара тоалетка до отсрещната стена. Едно тяло лежеше до мен в тясното легло.

Надигнах се на лакът и го погледнах. Зийк лежеше по гръб в края на матрака, неподвижен, недишащ, мъртвешки сън. Сложих ръка на сърцето му. Липсваха ми топлината и туптенето под пръстите ми, лекото надигане на гърдите. Той не помръдна и аз устоях на порива да го разтърся, за да се събуди. За да го видя как помръдва и да проверя дали е същият Зийк, който заспа до мен сутринта. Дали помнеше какво решихме само преди часове? Знаех, че няма причина да е забравил, но той от доста време се държеше като безчувствено зомби и последният ни разговор ми се струваше като сън. Макар че вампирите не сънуват.

Не го събудих, а потърсих чрез кръвната връзка Канин и Чакала. Сигурно ни чакаха. Канин щеше да е нетърпелив да продължим;

зачудих се дали се дразни, че трябва да чака по-млади и не така опитни вампири да се събудят. Освен това се запитах колко още остава до Едем. Трябваше да сме близо.

Потънала в мисли, не видях, че Зийк се е размърдал, докато не усетих студени пръсти да се свиват над моите. Примигнах и погледнах надолу. Той ме гледаше в мрака. Не се усмихваше, но не откъсваше поглед, изглеждаше спокоен — не студената, празна маска, която носеше още от Старо Чикаго.

— Хей — прошепнах. Зийк не отговори и аз се вгледах в лицето му с надеждата, че няма пак да започне да се съмнява в себе си. — Добре ли си?

Той затвори очи.

— Не — прошепна и стисна ръката ми, преди да се притесня. — Но... се подобрявам. Малко по малко, нали? Не мога да се върна вече, не и когато сме толкова близо. — Опита да се усмихне. — Почти стигнахме. — Ръката му посегна към лицето ми, отметна кичур коса и погали бузата. — Все пак ще видиш Едем с мен.

Прокарах пръсти по гърдите му и си спомних какво ми бе казал Канин предната нощ. Сарен сигурно вече беше стигнал в Едем. Кой знае какво щяхме да заварим на острова. Може би всички щяха да са мъртви, но аз не исках да мисля за това. Не можехме да се откажем. Щях да храня надежда и да вярвам, че те са добре. Друго не можех да направя. — Радвам се, че не се налага да обяснявам на Кейлъб и Бетани къде си — казах аз и му се усмихнах. — Не мисля, че ще ми простят, ако се върна там без теб.

Сянка прекоси лицето му, челото му се сбърчи от тревога и страх. Знаех какво си мисли — дали ще се овладее около тези деца, които го обожаваха.

— Какво ще им кажа? — прошепна той. — Как ще им обясня какво се е случило с мен? Когато търсехме Едем, преди ти да се появиш, всички знаеха, че вампирите са зли чудовища, които ядат малки деца. Аз самият им го казвах. — Изражението му стана напрегнато, изпълнено с болка и съжаление. — Какво ще си помислят сега за мен?

— Трябва да им кажеш истината — казах аз и той потръпна. — И те или ще я приемат, или не. Но ти не си първият вампир, който

виждат, Зийк. А аз знам, че поне Кейлъб не се ужасява особено от вампири.

— Вече не — отвърна той. — След срещата с теб.

Усмихна се при спомена за Кейлъб — слабичкото, тъмнокосо и най-смело шестгодишно дете, което познавах. Беше минал през толкова много, беше видял толкова много по пътя към Едем: Бесни, диви животни, зли бандити, садистични вампири. Беше изгубил сестра си заради Бесните и сам едва не умря на няколко пъти, но излезе от този кошмар като истински оцеляващ. Вероятно вече бе малко по-корав, отколкото се полагаше, но от едно се беше отървал напълно — от страха си от вампирите. Или поне от един вампир.

— Е, мисля, че ще разберат — казах аз. — Те те обичат, Зийк. Няма да има значение дали си човек. — Стиснах го леко за китката. — Не се тревожи за чудовището — аз ще съм до теб. Ако усетиш, че се поддаваш, просто ме погледни.

— Али... — Очите му внезапно се превърнаха в сапфирени езера от емоция и копнеж. Усетих топла тръпка в стомаха си и Гладът се размърда — познато, но и някак странно. Сведох глава и го целунах, а той ме прегърна и ме притисна към себе си.

Прокарах ръце по корема му и плъзнах пръсти под ризата. Прегръдката му се засили и целувките му станаха по-жадни. Отделих устни от устата му и ги плъзнах към брадичката, после по шията. Той изстена и изви глава назад. Предлагаше ми се. Аз спрях, устните ми застигнаха до кожата му, а зъбите запулсираха във венците. Искях пак да го почувствам като в Старо Чикаго, когато най-сетне принудата беше пречупена. Да усетя не само кръвта му, но и чувствата, мислите, тайните и страховете. Искях да го видя, без нищо да ни разделя и когато всичко е оголено пред мен.

Но ако поемех по този път, нямаше да мога да спра. А бяхме толкова близо до Едем и Чакала, и Канин ни чакаха през няколко улици. Не исках моят създател да се изнерви и да тръгне да ни търси. Или по-зле — Чакала.

Вдигнах глава, целунах го по устните бавно и нежно, за да се върнем на безопасна територия. Зийк не се възпротиви, не настоя. Изчаках да се успокоим, преди да се отдръпна. Но видях, че очите му още тлеят и връхчетата на зъбите му белееха в мрака.

— Трябва да вървим — казах неохотно. — Канин и Чакала...

— Да — въздъхна той и ме пусна.

Станахме от леглото, проверихме оръжията си и излязохме от стаята.

Последвах кръвната връзка и скоро открихме Канин и Чакала в малък гараж на няколко улици оттам. Чакала беше коленичил на земята и надигаше с рамо една кола. Беше стиснал зъби в концентрация, докато човъркаше нещо по гумата. Канин го гледаше безстрастно и се обърна, щом наближихме.

— Добре. Дойдохте. — Кимна ни и тъмните му очи се задържаха на Зийк. — Почти сме готови да тръгваме. Щом Джеймс приключи, потегляме.

— Знаеш ли — изсумтя Чакала през зъби, докато завърташе и последния болт на главината. — Щеше да е много по-лесно, ако не се налагаше да вдигам шибаната кола и да сменям гумата едновременно. Предполагам, че господарският статус не ти позволява да се включиш в толкова мръсна работа. Не искаш да си изцапаш специалните пръстчета, нали? — Завъртя болта за последно, отмести се и колата подскочи на асфалта. — А вие двамата едва ли различавате клапан от капачката на резервоара.

Изтупа ръце, изправи се и стрелна Зийк с любопитен поглед.

— Изглеждаш по-добре. Да не сте се справили с обърканите чувства, докато сте разкъсвали бебе или нещо такова? — Той се ухили още по-широко. — Може би... нещо друго те е разсеяло от проблемите?

— Не е твоя работа — отвърна спокойно Зийк, а аз изритах Чакала в пиццала. Той примигна смаян, но после се изсмя дрезгаво.

— О, вижте само. Кученцето най-сетне си показва зъбите. — Изхили се, облегна лакът на колата и огледа оценяващо Зийк. — Мислиш ли, че ще ги покажеш и когато се изправим пред твоя голям лош създател? Няма ли да подвиеш опашка?

Зийк се усмихна, но със страховита, смъртоносна усмивка. Зъбите му просветнаха в тъмното.

— Не съм забравил — рече той тихо и заплашително, а температурата в гаража сякаш спадна с няколко градуса. Чакала се смръщи объркан. — Не съм забравил какво причини на семейството ми. И възнамерявам да спазя обещанието си. Някоя нощ ще те потърся. Затова не се отпускай съвсем. Ще те убия, когато всичко това свърши.

Чакала се втренчи в него. Настана тишина и аз едва устоях на порива да извадя меча. От другата страна на колата Канин не помръдваше, но усещах напрежението. И четиримата чакахме реакцията на другите.

Накрая Чакала се изсмя, отблъсна се от колата и поклати глава.

— Ами моля, заповядай, кученце — каза той и напрежението малко отслабна. — Ще е жалко да те убия — имаш потенциал на приличен кръвопиец. Но на твоето място бих изчакал да намерим Сарен, преди да започна със смъртните заплахи. Ама какво прекрасно послание получихме, нали? То означава, че Сарен знае, че принудата е паднала. И със сигурност не е особено възхитен от факта, че специалният му любимец отново е свободен. Ще търси начин да ти види сметката. — Чакала се ухили злобно и се наведе към Зийк. — Затова не за мен трябва да мислиш. Предизвикай ме отново, когато набучим на кол главата на откачалката. Ще съм повече от щастлив да набуча своята до нея.

— Стига толкова — прекъсна ги дълбокият строг глас на Канин. — Не е време за кавги между нас. — Присви очи. — Сарен е много близо. Ще използва всяка възможност да ни забави и да ни обърне един срещу друг. — Извърна се към Зийк и той сведе поглед. — Ако искаме да го спрем, трябва да забравим за отмъщението, омразата, съмненията и несигурността, и да си вярваме. Дори само за малко. Можеш ли да го направиш, Йезекил?

— Да — въздъхна той. — Разбрах.

— Тогава да тръгваме. Почти стигнахме.

— Естествено — каза Чакала и отвори вратата на колата. — Няма „Хей, Чакал, много благодарим, че поправи колата. Щяхме да трамбоваме пеша до Едем, ако не беше ти.“ — Плъзна се на седалката и затръшна вратата. — Ако спускаме гума, вие сте наред. Всъщност според мен някои мързеливи копелета, които няма да назовавам, тепърва трябва да се учат как се сменя гума.

— Няма да е много трудно — отвърнах аз и седнах отзад до Зийк. — Ще я надуем с горещия въздух, който се изстрелва от устата ти.

— Алисън — въздъхна Канин. — Моля те. — И всички се умълчахме, когато той запали двигателя, обърна колата и пое към магистралата и последния етап от нашето пътуване.

ГЛАВА 13

Пътувахме, сякаш нищо не се беше случило, след като бусът се развали близо до Старо Чикаго. Канин и Чакала бяха отпред и се преструваха, че не се забелязват, а ние със Зийк седяхме отзад. И все пак имаше нещо различно. Зийк мълчеше, но не с празното, безнадеждно мълчание като предишните нощи. Усещах, че мисли, а тревогата ясно личеше на лицето му. Вероятно мислеше за семейството си: Кейлъб, Бетани, Матю и Джейк, стария Сайлъс, Тереза, хората, с които се беше разделил. Едем трябваше да е техният рай; това им бе обещано, град без чудовища и вампири. Място, където хората са в безопасност. Но сега Сарен застрашаваше дори него.

Преместих се към Зийк и сложих ръка на коляното му. Той примигна и ме погледна. Беше сериозен, очите му — засенчени от тревога, но това бе за предпочитане пред празнота, която преди виждах в тях.

— Те ще са добре — прошепнах и той се усмихна леко.

— Надявам се.

— Ето, пак започна — въздъхна Чакала отпред. — Не подхранвай надеждите на кученцето. Най-вероятно всички торби с кръв в Едем сега пицят и си разкъсват лицата, но не, не, никой не иска да чува това. — Той махна с ръка. — Така че продължавай, кажи му, че всичко ще бъде наред. Всички мръвки са щастливи и доволни на малкия си остров, а Сарен се е отказал да унищожава света и отглежда котенца. А феята на желанията ще размаха вълшебната си пръчица и ще превърне лайната в злато.

Зийк се напрегна и аз погледнах към Канин.

— Може ли да го наръгам, моля?

— Стига де, аз съм просто реалист. — Чакала вдигна ръце зад главата си и се облегна със сумтене. — Все някой в това прецакано семейство трябва да е реалист.

Никой не отвърна. Зийк се отпусна в седалката с потъмнели очи, но след миг ме придърпа към себе си и ме прегърна. Изглеждаше все така угрижен и потънал в мисли, брадичката му опираше в рамото му,

но не отпусна ръце. Аз бях като котва, която го удържаше да не потъне в мрака. Отпуснах се и се опитах да мисля за Едем, Сарен и нашата задача. А не за гладката кожа на шията му, която беше на сантиметри от устните ми.

Може би след час път мрачният безкрай на езерото Иъри се появи между дърветата и срутените сгради, които ни правеха компания през цялата нощ. Все още сгушена в Зийк, аз гледах как гората профучава покрай прозорците, а черните води на езерото блещукаха между дърветата. И имах смътното усещане, че всичко ми е някак много познато.

Зърнах кола в светлината на фаровете, изгнила метална коруба от едната страна на пътя, и това събуди спомен. Пътят пред нас беше пуст, но аз си спомних една нощ в дъжда и хиляди Бесни, които се надигаха от пръстта и се спускаха към нас.

— Канин — прошепнах и внимателно се освободих от прегръдката на Зийк. — Мисля, че наближаваме.

Още коли се появиха, лежаха в канавките или до пътя със зейнали врати. Зийк се размърда до мен и се вгледа през предното стъкло към върховете на дърветата.

— Проекторът не свети — каза той мрачно. — Винаги го държат включен, за да насочва хората към пропускателния пункт и за да знаят, че са вече близо. — Присви очи и тревогата ми нарасна. — Трябва да побързаме.

Канин не отговори, но стисна по-здраво волана и колата набра скорост. След малко колите и дърветата покрай пътя съвсем изчезнаха и ние се озовахме наскред огромна асфалтова площадка, която водеше към високи метални врати.

Канин намали и изключи фаровете. Опрях юмруци в седалката на Чакала, обзета от вълнение и тревога. Стигнахме. Най-сетне. Едем, или последната бариера преди Едем, Отвъд вратите се намираше военна база, където стигналите дотук бяха проверявани, преди да бъдат допуснати до легендарния град. Спомних си как влязохме през тези врати със Зийк и останалите, които бяха замаяни от облекчение, защото най-сетне се намираха в безопасност. Най-сетне бяхме успели.

Спомних си и как излязох от тях, от същите тези врати. Защото бях вампир, а Едем не е място за вампири.

И все пак това нямаше да е единствената преграда пред Едем тази нощ. Покрай стените имаше пълчище от бледи тела, които пицяха и драцеха с нокти. Десетки Бесни, може би стотици, обикаляха пред портите на пропускателния пункт.

— О, не — изпъшка Зийк до мен. — Нещо не е наред. Бесните обикновено не приближават портите — войниците ги използват като тренировъчни мишени.

— Явно нещо ги е разбунило — каза Чакала, вдигнал ботуши на таблото. Едната му ръка висеше през отворения прозорец. — И няма да ни оставят да минем и да почукаме на вратата, това е сигурно. Някакви идеи как ще влезем? Предполагам, че предложението да намерим някоя мръвка и да я използваме като примамка няма да... — Въздъхна, когато със Зийк го изгледахме кръвнишки. — Добре де, просто размишлявам. Не се цупи, кученце. Ти със сигурност нямаше нищо против да използваш моите слуги, за да ни подмамиш там, където искаше, в Старо Чикаго.

Зийк се озъби и аз хванах ръката му. Не беше време за скандали; Бесните щяха да ни забележат и да ни връхлетят.

— Канин? Какво ще правим?

Той седеше тихо и гледаше как Бесните драцят по стената, за да се покатерят. Не отговори, посегна напред и включи фаровете и веднага ги изключи. Направи го още няколко пъти, включваше и изключваше в странен ритъм. Три къси светвания, после едно по-дълго и пак три къси. Няколко Бесни забелязаха това, отделиха се от стената и тръгнаха към нас.

Чакала изви глава и започна да наблюдава приближаващите чудовища.

— Ако се опитваше да привлечеш вниманието им, старче, поздравления. Ето ги, идат. Не съм сигурен, че са разбрали морзовия код, но кой знае?

Отвъд пълчището, на върха на стената, внезапно се включи светлина, лъч на фенерче. Светна три пъти и Зийк бързо изправи гръб и каза с облекчение:

— Там има някого.

Канин кимна.

— Да се надяваме, че е човек, а не Сарен — прошепна той и погледна към Чакала, който още се изтягаше на седалката си. — На

твое място бих затворил прозореца.

Чакала се намръщи.

— Да затворя прозореца? Че защо... о. — Той бързо свали крака от таблото. — Мамка му! Изглежда, все пак ще почукаме на портите.

В този миг Канин удари с длан центъра на волана и се чу страшен вой. Бесните се сепнаха, извъртяха се и приковаха в нас бледите си мъртви очи.

— Е, браво — въздъхна Чакала, когато от тълпата се надигнаха оглушителни писъци и чудовищата хукнаха към нас. Канин даде на задна и върна колата чак до пътя, което вбеси още повече Бесните. После, когато бяхме на стотина метра от портата и на петдесетина от Бесните, той бързо превключи скоростта, натисна спирачки и отново подкара.

— Алисън, Йезекил?

— Да?

— Дръжте се за нещо.

Колата подскочи напред с писък, набра скорост и се устреми право към приближаващото пълчище. Канин не забави, но включи фаровете точно преди да се врежем в първата вълна и да ги разпилеем по пътя. Бесните се хвърляха към колата, блъскаха се в предното стъкло и падаха. Скачаха на капака, посягаха отчаяно с писъци и деряха стъклото, а бездушните бели очи се взираха безумно в нас. Един удари глава в предното стъкло и по него плъзна паяжина от пукнатини.

Стената се издигаше пред нас, пространството пред нея беше вече празно, но вратите още не се отваряха. Няколко Бесни висяха по колата, а ние ускоряхме към металната преграда. Канин не намали скоростта. Зийк шепнеше нещо едва чуто, аз се бях вкопчила здраво в седалката на Чакала.

— Дръжте се! — рече Канин и рязко извъртя волана наляво. Колата изпищя пронизително, когато зави, излезе от пътя, удари се в стената и смаза няколко Бесни.

Ударът ме изхвърли настрани и едва не извади ръцете ми от ставите, защото все така стисках седалката. Настъпи хаос, стържене на метал, пищене на Бесни, трошене на стъкло, колата се разклати и внезапно спря.

— Да вървим. — Канин изскочи навън и отвори вратата, за да излезем. Колата се беше превърнала в смачкана димяща развалина, а потрошените тела на Бесните лежаха под нея или бяха размазани по стената. Ордата прииждаше с писъци по пътя.

— Към портите! — излая Канин и ние хукнахме натам. Но те още бяха затворени. Спряхме пред металните врати и извадихме оръжията си. Неистовите писъци наближаваха. Зийк извика към пазача и започна да удря с дръжката на мачетето по метала, но не получи отговор.

— Дано този задник отвори вратата — изрева Чакала и завъртя брадвата. — Не бих толкова път само за да ме изядат пред проклетите порти. Някой може да реши, че е иронично, но за мен е просто вбесяващо.

Първият Бесен се хвърли насреща ми с вой и ноктите му посегнаха към лицето ми. Аз вдигнах катаната и го посякох на две. Пръсна черна кръв. Още един скочи и мачетето на Зийк му отсече главата.

Портата потрепери с оглушителен стон и най-сетне се откряна. Обърнах се точно когато един войник надникна навън и ни закима трескаво.

— Влизайте! Бързо!

— Вървете! — извика Канин и ние не чакахме втора покана. Зийк влезе пръв, Чакала след него. Ордата се спускаше към нас с вой и писъци, аз посякох още едно чудовище и заотстъпвах с Канин към отвора. Промушихме се през него и Канин помогна на Зийк и войника да затворят тежката врата. Един Бесен се стовари върху нея и опита да се провере, но катаната просветна, спусна се и главата му се търколи на земята. Надзърнах през отвора и видях устремено към мен море от Бесни. После вратата се затръшна с кух тътен и тежкото резе падна на мястото си със стон. От другата страна се чуваше дращение и трескави удари.

Отпуснах се облекчена, после се обърнах... и видях цял взвод войници, които ни гледаха подозрително с готови за стрелба оръжия.

Е, не започваше добре.

Чудовището в мен изрева, искаше да нападна, да премахна заплахата, преди да е станало късно и да са ни надупчили на решето. Но аз го потиснах и свалих меча, за да не изглеждам като заплаха.

Надявах се това да не са войниците, които бях срещнала тук предишния път — онези, които знаеха, че съм вампир. Тези трябваше да си мислят, че сме просто група хора, тръгнали към Едем. Но нещо определено не беше наред. Сега базата беше под тревога и войниците изглеждаха нащрек.

Дали е заради Сарен? Или е станало нещо друго?

Чакала изсумтя.

— Чудесно посрещане. — Огледа въоръжените мъже едновременно отворен и развеселен. — Чувствам се много желан тук. Всички посетители ли посрещат така, или ние сме специални? — Обърна се към Зийк със страховита усмивка. — Хей, кученце. Мисля, че твоят комитет по посрещането има нужда от малко обяснение.

Зийк бързо пристъпи към войниците.

— Всичко е наред — рече той, а те го гледаха предпазливо. Надявах се да запази спокойствие и да удържи чудовището. За щастие той изглеждаше съвсем овладян, когато продължи да говори на войника най-отпред, който очевидно беше най-старши. — Казвам се Зийк Крос. Аз съм жител на Едем. — Неколцина от мъжете явно разпознаха името му, а той продължи: — Доктор Ричардсън знае кой съм. Ако му кажете, че съм се върнал, той ще ви обясни всичко.

Войниците заговориха помежду си и леко се отпуснаха, а водачът свали оръжието си.

— Зийк Крос — повтори той и сбърчи замислено чело. — Хлапето, което работеше с учените и напусна острова преди няколко месеца. — Зийк кимна, а войникът погледна към нас. — А тези кои са?

— Приятели — отвърна Зийк без колебание. И Чакала, трябва да му се признае, успя да не извърти очи и да не изсумти. — Дойдоха да помогнат.

Мъжът се отпусна, останалите войници свалиха оръжията.

— Добре — рече водачът и аз въздъхнах тихо от облекчение. — Чувал съм името ви, господин Крос, макар че ви нямаше доста време. Съжалявам за посрещането, но вече трябва да сме много внимателни.

— Какво става? — попита Зийк.

— Елате с нас. — Войникът кимна към пътя. — Ще ви обясним.

— Почакай — обади се друг и пристъпи наред. Командирът го погледна смръщен, но войникът се взираше в мен с присвити очи. — Момичето — изръмжа той и сърцето ми се сви. — Познавам те. Ти

беше с групата преди пет месеца. Ти си онази, която Келър пусна да си върви. — Стисна зъби, вдигна оръжието и останалите войници се напрегнаха. — Тя е проклет вампир!

Всички автомати се прицелиха в мен и аз едва не изръмжах. Вдигнах ръце и опитах да се успокоя, за да заговоря. Само това ни липсваше сега. Когато Сарен беше някъде наблизо. Нещо определено ставаше и аз бях сигурна, че откаченият вампир е в дъното на всичко. Хората може би дори не знаеха, че са в опасност. Трябваше да го намерим, но нямаше да стане, ако ни напълнят с олово или предизвикаме паника.

Войниците ме гледаха със страх и гняв, пръстите им бяха готови на спусъците. Чудовището в мен изрева, жадно за кръвопролитие.

— Миналия път не нараних никого тук, няма да го направя и сега — казах аз и срещнах враждебните им обвинителни погледи. — Няма нужда от това.

Зийк пристъпи напред и ме придърпа зад себе си с едно плавно движение.

— Тя е с мен — обяви той, изправен пред десетина автомата. — Аз я доведох. По молба на доктор Ричардсън. Тя не е заплаха за Едем и за хората тук, гарантирам с живота си. — Усетих леко потрепване в гласа му от потиснатия гняв и преглътнах с усилие. Чудовището се надигаше и той едва го удържаше. Озърнах се към Канин и Чакала. Моят създател наблюдаваше случващото се спокойно, търпеливо и дори пресметливо, чакаше да види дали трябва да се намеси. Чакала стоеше няколко крачки встрани и гледаше хората със скръстени ръце и опасна усмивка. Изстенах вътрешно. Ако положението излезеше от контрол, с тези мъже беше свършено.

Войниците се взираха смаяни и вбесени в Зийк.

— Доведете доктор Ричардсън — продължи той. — Кажете му, че съм тук и съм изпълнил задачата. Той знае за какво говоря.

Водачът най-сетне свали оръжието, но изражението му не изглеждаше дружелюбно.

— Трудна работа — обяви той рязко. — Ричардсън е мъртъв.

Зийк се напрегна.

— Мъртъв ли? Как така?

— Едем беше компрометиран — каза мрачно мъжът, войниците още ме държаха на мушка. — Островът е изгубен. Не можем да ви

кажем повече, но вампирът трябва да дойде с нас.

ГЛАВА 14

Усетих как в гърлото на Зийк се надигна ръмжене, когато няколко мъже пристъпиха напред, като ме държаха на прицел. Бързо го хванах за ръката. Ако нападнеше, ако се издадеше, че е вампир, щяха да се обърнат срещу него и останалите. Щяха да открият стрелба и всичко щеше да свърши с пълна катастрофа. Не можехме си го позволим. Не и сега, когато Сарен беше някъде там, вероятно в самия Едем.

— Зийк, чакай! — Той се обърна и ме погледна напрегнато, връхчетата на зъбите му се подаваха между устните. По дяволите, трябваше да го успокоя, преди да обезумее и да избие хората. — Ще ида с тях — прошепнах и се озърнах към войниците. — Идвам с вас! — извиках и те се отпуснаха малко.

Обърнах се към Зийк, който още изглеждаше вбесен, наведох се и прошепнах:

— Така е най-добре. Остани с Канин и Чакала. Разберете какво става.

— Няма да те пусна с тях.

— Ще се оправя. — Стиснах ръката му, отчаяно исках да го убедя. — Какво ще ми направят, ще ме изгорят на клада? — *Боже, да се надяваме, че няма.* — Ти трябва да търсиш Сарен, Зийк. Ако си мислят, че съм единственият вампир тук, няма да ви държат под око. Трябва да разберем какво е станало с Едем и къде е Сарен. Сега това е най-важно.

Той затвори очи.

— Съжалявам — прошепна и ме погледна с мъка. — Не исках да става така. Мислех си, че доктор Ричардсън ще е тук и ще обясни всичко.

— Не можеш да предвидиш какво ще се случи. — Войниците ме гледаха нетърпеливо; нямах много време. — Така е най-добре, Зийк. Не искаме битка. По-добре да съм само аз, а не и четиримата. — Наведох се още и добавих съвсем тихо: — Не бива да разбират, че си вампир, не и преди да си разбрал какво е станало с Едем.

Той въздъхна, изглеждаше вбесен и безпомощен, но кимна.

— Ще те намеря. — Докосна леко бузата ми. — Обещавам. Познавам хората тук, те са разумни. Ще поговоря с тях и ще оправя всичко. Само се дръж дотогава.

— Добре — отвърнах, но не това си мислех. Мислех си, че хората по принцип не са особено разумни, когато стане дума за вампири. Че страхът от чудовища и хищници обикновено надделява над всякакъв разум, когато опре до оцеляването им. Не очаквах съчувствие и разбиране, исках само да спечеля малко време, докато останалите открият Сарен.

А в най-тъмните кътчета на съзнанието ми крещеше страх, който не признавах дори пред себе си. Те бяха позволили на Зийк да напусне Едем, за да им доведе един вампир. И ето ме мен. Вампир в град, пълен с изплашени и отчаяни смъртни.

Част от мен казваше, че съм невероятна глупачка да се доверя на тези хора, да вярвам, че няма да ме вържат на някоя маса и да ме нарежат като плъх. Част от мен настояваше, че трябва да се бия. Аз бях вампир, кои бяха тези смъртни, че да ме третират като затворник и животно? Можехме да ги разкъсаме и да осеем пътя с части от телата им, а после да намерим Сарен без тяхната помощ.

Но прогоних този глас. Аз не бях такова чудовище. Изминахме толкова път и сега нямаше да убивам хората, на които бях дошла да помогна. А и семейството на Зийк беше тук. Ако аз се поддадох на чудовището, щеше да го направи и той, а за него това щеше да е още по-пагубно. Не, ако така щях да помогна на Зийк да запази контрол, а на другите да останат свободни и да търсят истинския ни враг, щях да го направя, щях да тръгна с тези хора. Макар изобщо да не се съмнявах, че ще се отнесат с мен като с чудовище.

— Остави оръжието — каза ми водачът и насочи автомата към катаната, когато се приближих. — Достатъчно е, че ще пуснем един кръвопиец по улиците. Поне да не е въоръжен. Пусни го.

Настръхнах, но се овладях и подадох меча на Канин. Очите ни се срещнаха, когато пръстите му се свиха на дръжката. Грижи се за него, Канин — помислих си с надеждата, че ще разчете изражението ми. — Не му позволявай да се поддаде на чудовището.

Той ми кимна едва забележимо и аз се отпуснах. Канин знаеше какво става и какво трябва да се направи. Щеше да се грижи за Чакала

и Зийк и заедно щяха да разберат какво се е случило с Едем.

Обърнах се към войниците и вдигнах ръце, за да покажа, че са празни. Пристъпих напред. Те ме обградиха, насочили автоматите си към гърдите ми. Водачът им погледна през рамо към спътниците ми и стисна устни.

— Вие тримата ще чакате тук — каза им той. — Да не сте помръднали, докато се върнем. — После се обърна към мен и посочи напред с оръжието. — Тръгвай.

Поведоха ме по пътя и скоро стана съвсем ясно, че в Едем се е случило нещо ужасно.

Улицата беше опасана с палатки и барачки, изпълнени с хора, които смърдяха на болка, кръв и страх. Навеси от гофрирана ламарина, дърво или брезент бяха издигнати набързо, а под тях се гушеха хора. Имаше групи и семейства, които се свиваха под открито небе в одеялата си около някоя лампа или огнище, а устните им бяха посинели от студ. Когато дойдох тук за първи път със Зийк в базата нямаше много хора, само няколко бетонни казарми и клиника, където изследваха новодошлите за инфекции, преди да ги пуснат в Едем. Тогава един добронамерен лекар откри, че нямам пулс, и се наложи да си тръгна веднага. Дори не подозирах, че ще видя отново това място.

— Какво е станало тук? — попитах водача. — Тези хора от Едем ли са? Какво става?

— Не ми е позволено да ти кажа, кръвопиецо — отвърна той рязко, явно бе на ръба. Хората се обърнаха след нас и ме изгледаха с подозрение. Вероятно сега не беше най-подходящият момент един вампир да почука на вратите на Едем; нервите бяха изпънати и всички бяха нащрек.

Войниците ме вкараха в една от дългите бетонни сгради, после надолу по стълбище и към подземно помещение. В сумрака видях две килии на срещуположните стени. Бяха малки и вече заети. Двама намръщени мъже вдигнаха глави от пейката в едната килия и видях как разшириха очи, щом ме видяха. Водачът се приближи до вратата, отключи я и отвори.

— Вън — извика той на мъжете. — Вървете във вашите зони и не създавайте повече проблеми. Всички сме зле, но се опитваме да оправим нещата възможно най-бързо. Ако пак стане сбиване, ще започна да хвърлям хора зад стената, ясно ли е?

— Значи няма да оставиш момичето при нас? — изрева единият, грубоват мъжага, който се взираше в мен през решетките. — Сигурно е много специална, щом освобождавате заради нея килиите. — Ухили ми се и показа счупените си жълти зъби. — Хвърли я при нас, сержант, ще съм добричък, обещавам.

Чудовището веднага се надигна и аз преглътнах внезапното въодушевление... и страха. Това беше много, много лоша идея. Аз, в малка килия с двама мъже, които не могат да избягат. Дори да не опитаха нищо, не бях сигурна, че ще успея да контролирам инстинктите си. Войниците вероятно щяха да заварят касапница.

— Много смешно — отвърна студено войникът, явно и той си мислеше същото. Отстъпи от килията, посочи към стълбите и изрева: — Вън, и двамата. Веднага.

Мъжете се подчиниха. Излязоха от килията и се повлякоха към стълбите, като ме поглеждаха любопитно и жадно. Един от войниците насочи оръжието си към мен и аз отстъпих до стената, далеч от хората. Държаха ме на прицел, докато мъжете не изкачиха стълбите. После водачът отвори вратата на килията и ми направи знак да вляза вътре.

Един автомат ме сръга в ребрата и аз тръгнах. Минах покрай сержанта, който ме гледаше предпазливо, сякаш можех да му скоча всеки миг, и влязох в килията. Вратата се затръшна след мен.

Огледах бързо тясното помещение: бетонни стени, дебели метални решетки, без прозорци. Е, поне нямаше да се тревожа за слънчевата светлина, която щеше да пълзи по пода, докато аз се свивам отчаяна в ъгъла. Не можех да избягам оттук, вратата и решетките изглеждаха солидни. Канин вероятно щеше да ги огъне без проблем, но аз не бях Господар вампир и няхах неговата сила. Явно щях да постоя тук известно време.

Обърнах се към сержанта.

— Колко ще остана тук?

— Не знам, вампире. — Мъжете се бяха успокоили, след като вече ни делеше металната решетка. — Ще съобщим на съответните власти и те ще решат какво да правят. Предлагам да се настаниш удобно и не прави глупости. Само да надникнеш навън без разрешение и ще те направим на решето. Разбра ли?

— Да. — Въздъхнах и тръгнах към пейката до стената. — Разбрах.

— Добре. Погрижи се да не го забравиш. — Той се отдалечи, като крещеше заповеди на хората си. — Луис, Джаксън, наглеждайте килията. Никой да не слиза тук без мое разрешение и дори вампирът само да кихне, веднага ми кажете.

— Да, сър.

— И доведете другите трима — хлапето и двамата непознати. Искam да знам кои са, откъде идват, всичко.

— Да, сър.

Стъпките им изтрополиха по стълбите, гласовете им затихнаха и аз останах сама.

Страхотно. Бях се опасявала, че ще се стигне до това — да стоя заключена в килия и да чакам хората да решат какво ще правят с вампира. Надявах се да не се събудя вързана за легло, а около мен да се мотаят учени с бели престилки, да ме бодат с игли и да ми точат кръв. Както бяха направили със Сарен и всички онези вампири преди шейсет години. Вампирите, които се бяха превърнали в Бесни.

Потреперих, обгърнах се с ръце и се настаних на твърдата метална пейка. Опитах се да не мисля за това. Беше лоша идея, не трябваше да се доверявам на хората. Надявах се, че Зийк, Канин и Чакала са добре и са достатъчно умни да не чакат завръщането на войниците. Най-много се тревожех за Зийк. Дали щеше да се контролира в присъствието на толкова хора, повечето слаби и уязвими? Вярвах, че Канин ще успее да го вразуми, но се съмнявах, че садистичният ми кръвен брат ще се въздържи да каже или направи нещо, което ще го извади от релси. А тогава всички щяхме да свършим тук, ще чакаме учените да ни вържат за масите и да набучат тръбички във вените ни.

Час, може би два, изминаха в тишина. Никой не дойде да ме провери и аз ту седях на пейката, ту крачех из килията. Няколко пъти опитах здравината на решетката и вратата, чудех се как ще се измъкна, ако се наложи, но решетките бяха дебели, а вратата — здраво заключена. Питам се какво ли правят останалите, дали са намерили път към Едем без мен. Или тайната им е била разкрита и сега се крият, за да избегнат залавяне или смъртта си? Зийк ми беше обещал, че учените в Едем няма да ме използват като лабораторен плъх, но тези учени вече не бяха тук. Изръмжах и стиснах решетките. Зъбите ми се издължиха. Ако се стигнеше дотам, нямаше да се дам без бой. Не

трябва да прекаляваш с един вампир. Едно е да ме държат затворена, а съвсем друго да тръгнат към мен с игла или скалпел. Надявах се, че са готови за сериозна битка.

Тъкмо се бях върнала на пейката в ъгъла, когато чух стъпки и вдигнах глава.

Един човек стоеше в подножието на стълбите, гледаше ме иззад очилата си с проникателни черни очи. Беше висок и строен, с тясно лице и оредяваща коса, а чистият сив костюм като че ли му беше малко къс, защото откриваше кокалестите глезени и китки. Присвих очи. Заприлича ми на един питомец, на момче, което познавах и което ме предаде, за да стане помощник на вампира Принц на Ню Ковингтън. Като че ли и Едем си имаше свои питомци.

Мъжът се взираше в мен, стиснал сериозно устни. После приближи бързо и аз се напрегнах, когато спря на няколко крачки от решетката, точно извън обхвата ми, ако реша да се хвърля към него. Огледах го предпазливо. Не знаех какво иска, но ако приличаше на онзи питомец, не исках да говоря с него. Той вероятно беше дошъл да заплашва, да задава въпроси или да ме информира, че ще бъда отведена в някаква тайна лаборатория на острова. Зачудих се дали ще успея да измъкна някаква информация от него за Зийк и останалите.

— Госпожице Алисън.

Примигнах и се смръщих. Бях изненадана, че ме нарече по име; повечето хора се обръщаха към мен с „вампире“ или „кръвопице“: Но тонът му не беше снизходителен или самодоволен. Беше почти... цивилизован. Виж ти.

— Да?

Той остана далеч от решетките, но продължи със сериозен глас и скръсти ръце на гърдите си.

— Моля да ни простите за това — каза, сякаш успокояваше подразнен важен гост. — Бъдете сигурна, че правим всичко възможно, за да разрешим това недоразумение. Вашите приятели в момента говорят с кмета относно ситуацията в Едем. Предполагаме, че скоро ще се присъедините към тях, ако проявите още малко търпение.

Взирах се в него, не можех да повярвам на ушите си. Беше минало много време, откакто човек се бе обръщал човешки към мен, и то когато знаеше каква съм.

— Вие... вие осъзнавате каква съм, нали? — попитах аз. Може би той не знаеше с кого говори; може би шефът му не му беше казал, че момичето в килията всъщност е чудовище. Той примигна и кимна сериозно.

— Да. Вие сте вампир. Това вече се изясни. Приятелите ви гарантираха, че не възнамерявате да навредите на гражданите на Едем и ние ще държим тях отговорни. Ако нараните или убиете някого тук, те ще пострадат. — Гласът му не се беше променил, все още говореше любезно и делово, но предупреждението беше съвсем ясно. Ако нараня някого, Зийк и другите също щяха да платят за това.

— Както и да е — продължи мъжът. — Зийк Крос направи много за Едем и ние говорихме с лекарите и войниците, с които сте се срещнали при предишното си посещение. Заради техните думи и настояването на господин Крос, решихме да ви се доверим. Щом кметът издаде заповед, вие ще бъдете освободена.

— Ще ме пусне. Един вампир. — Внезапно реших, че това е капан, и присвих очи, търсех истината на лицето му. — Малко ми е трудно да повярвам. Какво всъщност иска той от мен?

— Само вашето съдействие, госпожице Алисън. — Гласът му не се промени. — И обещание, че няма да нараните никого тук. Гражданите на Едем не знаят за вас и не бива да узнават, но кметът разбира, че един вампир ще ни е от голяма полза, особено сега.

— Ако това означава, че ще ме предаде на учените, опасявам се, че не мога да се съглася — отвърнах аз и показах връхчетата на зъбите си.

Мъжът поклати глава.

— Не, госпожице Алисън. Не и без вашето съгласие. — Дори да забеляза недоверието ми, не го показва с нищо. — Учените, за които говорите, наистина се нуждаеха от вампирска кръв, за да продължат проучването си, но се страхувам, че те вече са мъртви. Не успяха да напуснат острова, когато се случи катастрофата.

— Каква катастрофа?

— Опасявам се, че трябва да го чуете от кмета — рече той мрачно. — Той ме изпрати само да ви информирам, че ситуацията е разрешена и да ви помоля да не нападате гражданите на Едем, когато излезете оттук.

Продължих да се взирам в него. Не това бях очаквала. Хората приемаха един вампир в техния град? И не се държаха с него като с чудовище или нещо, което може да послужи за експеримент? Човекът зад решетката беше предпазлив, но ми говореше с уважение. Може би... бях сгрешила. Може би Зийк наистина ми бе казал истината за Едем.

— Али.

Стъпки отекнаха по стълбището и Зийк се появи, следван от няколко войници. Водачът, сержантът, ми кимна делово, когато влезе, после извърна глава към един от мъжете. Той приближи към вратата на килията с ключ.

Зийк остана назад, докато войникът отключи вратата и тя се отвори със скърцане, но бързо пристъпи напред, щом излязох от килията. Изглеждаше притеснен, сякаш се опасяваше, че ще го обвиня, задето бях стояла три часа зад решетките.

— Съжалявам, Алисън — прошепна и видях на лицето му разкаяние, малко гняв и вина. — Не трябваше да става така. Обещах ти, че няма да се отнесат с теб по този начин...

— Всичко е наред — уверих го и леко докоснах ръката му. — Те трябва да се защитават. Разбирам го. Къде са Канин и Чакала?

— При кмета. — Замълча, защото сержантът се приближи и ми подаде катаната. Отново изненадана, аз я поех и я закачих на гърба си. Войникът посочи към стълбите: — Той иска да говори с вас. Готова ли сте?

Кимнах, после погледнах към мъжа, когото бях взела за питомец. Той още ни наблюдаваше от мястото си пред килията. Срещна погледа ми сериозно и не видях страх или омраза в изражението му. Вероятно бях сбъркала в преценката си и за него.

— Благодаря — отвърнах тихо и той кимна.

Последвахме войниците по стълбите, излязохме от сградата и тръгнахме към голям джип, който жужеше в края на пътя. Никой не продумваше. Със Зийк се настанихме между двама войници, които притиснаха оръжията към гърдите си и се втренчиха право напред. Виждах през прозорците градчето от палатки и навеси, разпростряло се в криви редици покрай настилката, чак до далечната стена. Парцаливи, треперещи хора бродеха по улиците или се бяха сгърбили

около метални варели. Изглеждаха уплашени и нещастни. Явно в Едем се беше случило нещо ужасно, щом жителите му бяха избягали тук.

Да, напълно във възможностите на Сарен.

— Знаеш ли какво става? — прошепнах на Зийк. Той кимна мрачно.

— Кметът Хендрикс ще ти обясни. По-добре да чуеш всичко наведнъж. Но е ужасно, Али. Не очаквах да заваря това. — Гласът му стана стоманен. — Сарен трябва да умре. Не ме интересува какво ще се случи с мен, но трябва да го намерим и да сложим край на това веднъж завинаги.

Джипът спря пред друга дълга бетонна сграда, която познавах от предишното си идване тук. В нея разделиха хората от нашата група и там ги видях за последно. Тук се сбогувах със спящия след операцията Зийк, обърнах се и излязох от живота му, без да поглеждам назад.

— Болницата?

— Да — отвърна той, когато слязохме от колата. — Кметът е бил ранен лошо при бягството от Едем и оттогава се възстановява тук.

Болницата беше претъпкана, стаите гъмжаха от ранени хора, а миризмата на кръв и химикали едва не ме събори, когато влязох през вратите. Хора с лекьосани бели престилки бързаха между носилките, проверяваха пациентите, даваха им лекарства и се опитваха да им създадат удобства, защото не можеха да сторят нищо повече. Стонове и тихи викове от болка ни следваха, докато прекосяхахме стаите, и сега, когато бях заобиколена от ранени и уязвими хора, демонът пак се размърда. Те бяха навсякъде. Дори седяха по коридорите, завити с одеяла и сгущени в ъглите. Чудовището, разбира се, ги гледаше напрегнато и ме подтикваше да се възползвам от болните и слабите, от лесната плячка. Отблъснах го, но миризмата на кръв и страх не ми позволяваше да мисля за друго. По средата на пътя Зийк ме хвана за ръката и я стисна здраво. Продължихме навътре в болницата. Той не поглеждаше към леглата и редиците стенещи, мятаци се хора, взираше се право напред. Но очите му блестяха и стискаше челюст, за да не позволи на зъбите си да се издължат. Аз държах здраво ръката му, докато вървахме по коридорите.

Накрая войниците ни отведоха до вратата в дъното. Двамата пазачи ни огледаха предпазливо, но не казаха нищо, когато водачът ни отвори вратата и ни направи знак да влезем. Вероятно това бе някакъв

кабинет, но сега писалището го нямаше, заменено от единично легло. Мъж с бяла престилка стоеше до него с гръб към нас. Двама войници с бойни униформи пазеха вратата и ни изгледаха страховито. Забелязах Канин в ъгъла, почти се сливаше със стената, а Чакала се беше облегал на прозореца отзад със скръстени на гърдите ръце. Срещна погледа ми и се ухили.

— О, ето го нашето малко мюренце. Завърза ли приятелства в дранголника, сестро?

— Млъкни, Джеймс.

Лекарят се извърна и очите му се разшириха зад очилата, когато ме видя. Беше дребен, слаб човечец с плешива глава и дълги, елегантни пръсти.

— Ти — изпъшка той и замига бързо под флуоресцентното осветление. — Това си ти. Момичето вампир. Помня те.

И аз го помнех. Той беше лекарят, който се погрижи за раните на Зийк, когато пристигнахме тук преди няколко месеца. Освен това откри, че съм вампир, защото се опита да чуе пулса ми, какъвто аз нямах.

— Доктор Томас — изхриптя човекът на леглото и опита да се надигне. Лекарят се извърна да му помогне, но беше отпратен от дебело превързана ръка. — Докторе, моля ви. Добре съм. Нека видя лично кръвопиеца.

Лекарят отстъпи встрани и аз се вгледах изумена. Мъжът на леглото беше огромен. Не висок или мускулист, просто... голям. Коремът му издуваше болничната нощница, а бузите му бяха бледи, но пухкави. Имаше най-дебелия врат, който бях виждала. Бях чувала думата „дебел“, но не бях виждала такъв човек с очите си. В моя свят властваше гладът; не можех да си представя да имаш толкова много храна, че тялото ти да я складира за по-късно.

Огромният му торс беше увит с бинтове и кожата му беше бледа. Имаше късо подстригана тъмна, влажна от пот коса, а от превръзката на положената върху издутия корем ръка стърчаха пръсти, които бяха поне два пъти по-дебели от нормалното.

Но очите му, малки и черни, ме гледаха проникателно.

Едната тънка вежда се изви от изненада.

— Значи това бил вампирът? — попита той, без да се обръща към никого. И гласът му ме изненада. Беше висок и ясен. — Момиче?

Не очаквах да е толкова... мъничка.

Е, не можем всички да сме като моржове — понечих да отговоря, но си замълчах. Общуването с непредсказуеми вампири Принцове ме беше научило да ценя дипломацията, особено когато говоря с хора с власт. Чакала, разбира се, се изхили и аз го изгледах кръвнишки.

— По-силна е, отколкото изглежда — каза тихо Зийк и кметът примигна към него. — Повярвайте ми.

— Да, но... — Кметът пак се втренчи в мен. — Когато ми каза, че в ареста има вампир, аз си представих някой... по-възрастен. Не момиче. Тя може да ми бъде племенница.

Пак сдържах езика зад зъбите си и си помислих: Ти не би познал вампир, дори да ти налети и да те захапе. Пред теб стоят четирима вампири, единият Господар, а ти обсъждаш възрастта ми? Как изобщо си станал кмет на Едем?

— Това няма значение — отекна от ъгъла дълбокият, спокоен глас на Канин. — Тя е вампир, а в момента вие не можете да си позволите да избирате, господин Хендрикс. Имате нужда от нея.

Смръщих се и извърнах очи от Канин към кмета. Бях объркана.

— Какво става?

— О, разбира се — въздъхна кметът Хендрикс и седна в леглото. — Моля да ме извините. Нека ви обясня. — Той се намръщи, докато наместваше туловището си под завивките. — Както вероятно сте се досетили... съжалявам, но как ви беше името?

— Алисън.

— Алисън. Звучи толкова нормално. — Поклати глава. — Е, както сигурно сте се досетили, Алисън, в Едем се случи... нещо извънредно. Всички избягаха от домовете си и сега са в капан между езерото и Бесните, така че напрежението нараства. Не искахме да сме груби, но съм сигурен, че ще разберете — трябва да защитавам хората си. Особено сега.

— Разбирам — отвърнах предпазливо, а той изкриви лице, май че от болка. — Какво точно става? — Това беше откачено. Как Сарен беше успял да прогони всички от Едем? Колкото луд и непредсказуем да беше, все пак бе само един вампир. Не можеше да прогони сам цял град. — Какво стана на острова?

— Ами — започна кметът и стисна устни. — Изглежда, онзи, когото преследвате, е много, много откачен. Една вечер...

Изсумтя, стисна зъби от болка и лекарят се приближи разтревожен. Хендрикс махна с ръка.

— Докторе, моля ви. Добре съм. Трябва да поговоря с вампира, преди да ме упоите отново. Дайте ми две минути и после ми набодете каквото желаете.

Лекарят отстъпи с изопнато от тревога лице.

Хендрикс въздъхна и се обърна към мен.

— Една вечер до острова стигна баржа. От западната страна, близо до градския площад. Хората решиха, че е изоставена. На борда не се виждаше никой и не получихме отговор на сигналите си. Група хора видели как се разбила в пристанището и се събрали на брега, за да помогнат, ако има оцелели. — Хендрикс поклати глава. — Горките нещастници. — Прокара пухкавата си ръка по лицето и ме погледна. — Можете ли да познаете какво имаше на баржата, Алисън?

Изстинах и затворих за миг очи. Не беше нужно да гадая.

— Бесни.

— Стотици Бесни — потвърди кметът. — Те плъпнаха като мравки, пищяха, убиваха, нападаха всичко по пътя си. Настана истински ад. — Щракна с пръсти. — Едем беше изгубен за минути. Стотици хора умряха, докато бягаха от Бесните или се опитваха да напуснат острова. Военните не успяха да се справят — чудовищата бяха твърде много и ни хванаха неподготвени. Онази нощ изгубихме голяма част от армията, докато защитаваха цивилните. Но просто нямаше достатъчно лодки, за да се евакуират всички едновременно. — Хендрикс пак стисна устни. — Моите охранители се жертваха, за да мога да стигна дотук и въпреки това едва успях. Но мнозина не извадиха този късмет.

— Съжалявам. — Не знаех какво друго да кажа. Единствено Сарен можеше да измисли нещо толкова ужасно. Какво ли е било да си в капан на остров сред армия Бесни? Единственото сигурно място за хората внезапно се беше превърнало в кошмар. Не можех да си го представя.

— Всички навън са загубили нещо — продължи Хендрикс и махна неопределено към вратата. — Дете, родител, приятел или в най-добрия случай — дома си. Тук сме в капан. Всеки ден войниците се

върщат на острова, за да търсят оцелели. Всеки ден те изкопават и избиват толкова Бесни, колкото успеят, преди слънцето да е залязло отново. Но това не е достатъчно, а времето ни изтича. Провизиите са на привършване, лекарите не могат да смогнат с болните и ранените. Трябва да се направи нещо драстично или Едем ще бъде изгубен завинаги.

— А после — продължи Хендрикс и пак ме погледна, — разбрах, че четирима непознати си пробиват път през Бесните пред портата, за да влязат тук и един от тях е Зийк Крос. Хлапето, което напусна Едем, за да доведе вампир на учените, защото те се нуждаеха от кръвта му, за да довършат изследванията си. — Кметът погледна към Зийк. — Всички мислехме, че е мъртъв или най-малкото обезумял. Но ето го тук. И то с вампир.

Зърнах с периферното си зрение многозначителната усмивка на Чакала и нарочно не погледнах към него или към Канин.

— Е, какво искате да направя? — попитах аз и усетих как Зийк се напъга до мен. — Да прочистя острова? Дори аз не мога да се оправя със стотици Бесни сама.

— Доколкото разбрах — рече кметът и погледна към Канин, — имаме много по-голям проблем.

Аз също се озърнах към създателя си. Канин се плъзна от ъгъла и застана пред нас.

— Да — отвърна той. — Бесните, както вече ви обясних, са само за разсейване. Много хитър и опасен номер, но те не са източникът на вашите проблеми. На острова има вампир. Той е хвърлил Бесните срещу вас, за да може да използва лабораториите в Едем.

Очите на кмета потъмняха. За първи път изглеждаше опасен, като човек, на когото не би искал да противоречиш. Внезапно разбрах защо той командва тук.

— Защо? — попита тихо. — Какво иска?

— Той търси лекарство — рече Зийк. — Иска лекарството за Беса или за да го унищожи, или за да го превърне в нещо ужасно. Вече опустоши Ню Ковингтън с онзи вирус — представете си какво ще стори на Едем, ако не го спрем. Али е единствената, която има шанс.

— Значи ще изпратим вампир срещу вампира — рече тихо кметът и се усмихна мрачно. — Странен отговор на молитвите ни, но сега не мога да придирям.

Пак погледна към Канин и попита делово:

— Какво ви трябва? Оръжия? Муниции? Ще изпратя и мои хора с вас, но да ви призная, няма да са много. Всичко сега е оскъдно, не само провизиите. Но ще ви дадем каквото можем.

— Няма да е нужно — отвърна Канин. — Трябва ни само транспорт до острова.

— Ще ви дам лодка — каза веднага Хендрикс. — И кормчия, ако ви е нужен. Ледът в езерото не се е разтопил напълно. Ще е трудно, но би трябвало да стигнете. Кога възнамерявате да тръгнете?

— Утре. — Канин ме погледна за миг. — Щом слънцето залезе.

Хендрикс понечи да възрази, но изпъшка и се закашля, а докторът се втурна към него с някаква спринцовка.

— Много съжалявам, но той трябва да си почива — рече лекарят, въпреки задъханите възражения на кмета, и заби иглата в ръката му. — Може да останете в лечебницата, стига да намерите празни легла. И ако... младата жена не е опасна за пациентите. — Той извърна очилатия си поглед към мен и аз сметнах ситуацията за доста иронична. Особено защото Чакала се облягаше в ъгъла и ни наблюдаваше. Усещах самодоволството, което се излъчваше от него, дори без да се обръщам.

— Няма да остана тук — казах на лекаря. — Затова не се тревожете.

— Всичко е наред, докторе — обади се Хендрикс, успокоил се най-сетне след кашлицата. — Погледнете я. Няма да си устрои касапница тук. Нали, Алисън?

— Не — отвърнах простичко. — Не аз съм вампирът, от когото трябва да се страхувате.

— О, и господин Крос — продължи кметът. — Накарах да проверят имената, които ми дадохте. Вероятно искате да знаете какво се е случило с тях? Предупреждавам ви, че може да не ви хареса.

Зийк затвори очи за миг. Видях го как се стегна, подготвяше се за най-лошото. Отвори очи и кимна сковано.

— Кажете ми.

— Добре тогава — кимна кметът. — Сайлъс и Тереза са починали от естествена смърт скоро след вашето напускане на острова — започна той и стомахът ми се сви. — Те са открити в леглото им една сутрин, без следи от борба, рани или признаци за заболяване.

Като че ли са си отишли в съня си. — Усмихна се съчувствено на Зийк.
— Погребани са в градското гробище на Едем.

Зийк прие новините стоически, макар че едно мускулче на челюстта му започна да играе.

— А другите? — попита той, гласът му потрепна едва доловимо.

Хендрикс въздъхна.

— Джейк Брайнт и съпругата му Ана са успели да избягат още в началото на хаоса. За нещастие господин Брайнт е бил ранен тежко от заблуден куршум. Сега е в клиниката със съпругата си, в критично състояние, но не дават големи надежди. Другите... — Кметът замълча и по изражението му стана ясно, че не му се продължава. — Госпожа Брукс се е спасила от острова, но нейният съпруг е убит при първото нападение, както и осиновеният им син Матю. Другите им две деца, Кейлъб и Бетани Брукс, се водят изчезнали. Не знаем дали са живи. Знаем само, че не са тук.

— Никой ли не ги потърси? — попита Зийк задавено.

— Изпращаме групи всеки ден — отвърна внимателно Хендрикс.
— Мъжете тръгват още по изгрев и остават на острова до час преди залез. Повече би било твърде опасно. Но не могат да бъдат навсякъде. Откриват все по-малко оцелели. Последния път не намериха никого.

Съжалявам. — Той поклати глава, изглеждаше искрено натъжен.
— Мисля, че трябва да приемете най-лошото.

Зийк стисна юмруци. Обърна се, мина покрай мен със сведена глава и излезе от стаята. Гледах как вратата се затръшва и се поколебах. Разкъсвах се между желанието да хукна след него и да го оставя насаме. Сигурно сега искаше да остане сам с мъката си. Но той беше вампир. А аз знаех колко бързо тъгата може да се превърне в заслепяващ, кръвожаден гняв и чудовището да се нахвърли на всичко наоколо.

Погледнах към Канин и той ми кимна.

— Върви.

Аз се обърнах и излязох в коридора да намеря Зийк.

ГЛАВА 15

Открих го на тесен пристан над езерото, далече от сградата и ранените вътре. Леденият вятър дърпаше косата и ризата му, малки вихри от снежинки танцуваха около него и кацаха на голата му кожа, но той не помръдна, когато приближих.

— Зийк.

Не отговори. Пристъпих до него и погледнах лицето му. То беше сухо, по бузите му не се спускаха червени следи, но изражението му отново беше празно. Притеснена, аз го хванах за ръката и се опитах да го накарам да ме погледне.

— Хей.

— Добре съм, Али — отговори тихо и напрегнато. Не звучеше добре. Звучеше, сякаш едва сдържаше вихъра от емоции. Вгледах се в него притеснена. — Ще се оправя — настоя той. — Просто...

Сведе глава, потрепери и първата червена сълза се плъзна от едното му око и капна във водата. Гърлото ми се сви от съчувствие, но усетих тръпка на облекчение. Колкото и да беше ужасно, той все пак си позволяваше да чувства нещо.

— Няма ги — прошепна и в гърлото ми се появи буца. Забравих за безразличието на чудовището и ми се прииска да можех да му кажа нещо. — Семейството ми е мъртво. Само аз останах.

— Не се знае — казах внимателно. Водите на езерото Иъри се плискаха в пристана, тихо и с някак зловещ ритъм. — Те може да са още живи.

— Те са деца — прошепна Зийк. — Минали са дни. Как ще оцелеят сами сред Бесните? И Сарен?

Преглътнах. И аз не знаех как биха могли да оцелеят. Не беше честно тези две малки деца да умрат, убити от Бесни или от луд вампир, след като бяха стигнали чак дотук. Бяха оцелели по целия път до Едем само за да загинат на това място, което се смяташе за безопасно.

Но светът не се интересувахе от това; той беше безмилостен, жесток и суров, също като Сарен, и дори хора като Кейлъб и Бетани не

бяха защитени от мрака му.

Зийк внезапно вдигна глава и изрева. Сърцето ми се качи в гърлото. Напрегнах се, но той веднага се приведе отново и стисна юмруци така, че кокалчетата му побеляха.

— Аз съм виновен. Аз. Аз казах на Сарен, аз му казах къде е Едем. Той нямаше да дойде тук, ако не бях аз...

Пристъпих напред и го прегърнах. Притиснах ръцете му към тялото. Той се скова, но не ме отблъсна и останахме така на брега на езерото, а вятърът дърпаше и развяваше дрехите ни.

— Стига толкова — прошепнах до гърба му. — Стига с обвиненията, Йезекил. Всички съжаляваме за нещо, за неща, които бихме искали да променим, но не можем да живеем вечно с тях. Това е да бъдеш вампир — учиш се да продължиш напред.

— Ти направи всичко по силите си за тях — продължих аз, а ръцете му стиснаха моите. — Доведе ги до Едем, даде им истински дом. Не си виновен, че един психопат иска да унищожи всичко.

— Трябваше да съм при тях — прошепна Зийк. — Не биваше да напускам острова...

— Тогава аз щях да умра — казах тихо. — И Канин щеше да умре. А Сарен пак щеше да се опитва да унищожи света, без да има кой да го спре. — Замълчах и добавих много внимателно: — Не омаловажавам смъртта им. И може би те са още живи. Не знаем със сигурност какво се е случило с тях. Но... ти веднъж ми каза, че за всичко има причина. Може би е така.

Зийк се изсмя мрачно.

— Защо станах вампир? — попита той. Не бях чувала подобно огорчение в гласа му. — Защо цял град загива и всички, които обичам, вероятно са мъртви? — Потрепери и се вгледа в езерото. — Семейството ми го няма. Изгубих всичко. Струва ми се ужасно висока цена.

— Аз обаче съм тук, Зийк — прошепнах.

Тръпка мина през него. Зийк не продума повече и аз не усетих сълзи да капят по ръцете ми. Не знаех какво си мисли, но той остана тих и неподвижен, вълните се плискаха в пристана и вятърът създаваше снежни вихрушки около нас. Не помръднах, усещах как кожата ми изстива още повече под бузата му, докато не почувствах нечие присъствие зад нас, погледа на тъмни очи.

Обърнах се. Канин стоеше в края на дока, безизразен и внушителен в нощта, със скръстени на гърдите ръце. Зийк не се обърна и не го видя, но бездънните черни очи ме гледаха, чакаха. Канин не ми кимна да се приближа, но аз се обърнах към Зийк и казах:

— Трябва да тръгвам. — Главата му се надигна съвсем леко. — Ще се оправиш ли?

— Да. — Говореше тихо, но гласът му звучеше нормално. Не исках да го оставям сега. Той се поколеба, преди да добави: — Али... благодаря ти.

Исках да кажа още нещо, но усещах тежкия поглед на Канин. Затова само леко докоснах Зийк по рамото и си тръгнах. Оставих го сам до водата, потънал в мъка и тревоги.

Господарят вампир ме чакаше в края на пристана. Както обикновено с нищо не издаваше мислите и чувствата си, но бях изненадана, че е излязъл да ме търси. Той винаги беше мълчаливият, неутрален наблюдател, оставяше и мен, и Чакала да правим каквото решим — стига да не станем прекалено дразнещи, разбира се. Запитах се защо ли тази нощ бе тръгнал да ме търси.

— Ела — рече той, когато най-сетне стигнах до него в края на дървения кей. — Имаме работа. Последвай ме.

— Работа ли? — Смръщих се и започнах да подтичвам след него, за да не изоставам. — Каква работа? За какво говориш?

— Хората тук са изгубили много — каза той, без да ме поглежда. Вървеше към главната улица и огромния град от палатки около нея. — Има твърде много нуждаещи се, а малцина са способни да помогнат. Ние можем да ги облекчим.

— Защо аз? — Подминахме болницата, където двама войници му кимнаха, но мен изгледаха с подозрение.

Канин се усмихна мрачно.

— Не бих помолил Джеймс — отвърна и аз изсумтях. — А Йезекил трябва да остане за малко сам. Ти не можеш да сториш нищо повече за него, Алисън. Той трябва да се справи сам с тази загуба. — Гласът му стана още по-мрачен. — Освен това се опасявам, че при четирима вампири тук, Едем може да не остане непокътнат. Вероятно скоро ще трябва да се нахраним, така че нека това е нещо като компенсация. Надявам се само да не се стигне дотам.

С Канин вървахме през нощта. Най-голямата грижа беше да се опази стената от Бесните; на места тя беше отслабена от постоянните им набези и имаше опасност да се срути напълно. Хората ни гледаха как преминаваме без подозрение, не знаеха, че сред тях има чудовища. След няколко часа укрепване на стената, Канин ме остави на стража да наблюдавам пътя за хора и да се уверя, че Бесните няма да се промъкнат вътре. Докато стоях на върха на една от кулите и се вирах към съскащата и гърчеща се маса зад портите, аз се чудех дали всъщност Канин не се опитва да ме държи далече от Зийк. Може би не с намерението да ни раздели, а просто да съм заета с нещо и да му дам шанс да се справи със загубата сам. Вероятно това наистина беше най-доброто за него.

Или пък не. Може би Канин ми бе казал истинската причина — да се отплатим за щетите, които четирима вампири можеха да нанесат на общността. Или имаше още нещо. Не знаех. Моят създател беше неразгадаем, както винаги, и аз се отказах да умувам.

Около час преди зазоряване бях освободена от поста си и се върнах в болницата. В тишината преди изгрева повечето хора в палатките спяха, сгъшени до близките си и под одеялата, за малко забравили за нещастията си.

Когато тръгнах към вратата на болницата, долових във вятъра миризма на прясна кръв. Смръщих се и я последвах зад ъгъла, където Чакала се беше облегал небрежно на стената на болницата, потънал в мрака, очите му сияеха в жълто. Миришеше на кръв, но чиста и незамърсена с химикали, не като кръвта на ранените пациенти в болницата. Отчаяно се надявах, че не е изял някой от тях. Гладът ми се надигна с ръмжене и аз го потиснах.

— О, сестричке — ухили се Чакала, после извади нещо от палтото си — найлонова торбичка, пълна с тъмна течност. — Освободиха ли те вече от тежкия труд? Един вампир да се труди за овцете — направо отвратително. Ако бях на твое място, щях да кажа на стареца да иде да седне в някой лагерен огън. Но ти си по-добра от мен. — Козирува ми подигравателно, после захапа торбичката. Смръщих се.

— Откъде намери това? Никой тук не знае, че си вампир.

Той вдигна глава и ми се ухили с окървавени устни.

— Невероятно е какво можеш да намериш, ако се поразровиш в задните стаи, докато никой не гледа. Открих това в един хладилник и огладнях. Искаш ли, сестричке? — Той вдигна торбичката и няколко червени капки паднаха на земята, стомахът ми се сви от Глад. — Има още една-две. — Ухили се отново и изви вежда. — Но защо ме гледаш така?

— Нищо — отвърнах, усмихната. — Не съм предполагала, че ще избереш да се нахраниш от торбичка с кръв, вместо от човек. Да не би най-сетне да си се отказал от образа на големия лош крал на бандитите?

Той извъртя очи.

— Аз съм вампир, сестро. Не съм глупак. Ако някоя от тези мръвки изчезне безследно, кого ще обвинят първо? Не ни трябва тежковъоръжени войници да тръгнат да търсят вампири и да задават въпроси, а е трудно да се отървеш от голяма купчина трупове. Но ти не се тревожи. — Той пак се облегна на стената и кръстоса дългите си крака. — След като спрем Сарен, възнамерявам да се наловувам хубаво, за да отмия този вкус от устата си. Затова не си въобразявай, че си ме променила.

Засмях се.

— Както кажеш, Джеймс.

— Не трябваше ли да спасяваш сирачета с твоето паленце? Или да се преструваш, че са ти интересни историите на Канин? Върви да досаждаш на някой друг.

Преди да се обърна победоносно, аз попитах:

— Къде са Канин и Зийк?

— Откъде да знам. Когато за последно видях стареца, той говореше с кмета, обясняваше как ще тръгнем утре и прочее. Не изглеждаше да имат нужда от мен, затова се отегчих. — Чакала отпи дълга глътка от торбичката. — Реших да огледам сам. О, между другото, освободили са една стая за теб, за да не спиш при ранените. Предполагам, че присъствието на вампир в болницата все пак леко ги изнервя. — Махна с торбичката към мен и вдигна вежди. — Сигурна ли си, че не искаш една, сестро? Може да си я поделиш с паленцето на свещи?

Тръгнах към болницата и оставих Чакала да пие крадената кръв. Стаите сега бяха тихи, повечето хора спяха и само две сестри

обикаляха леглата и проверяваха пациентите. Те не ми обърнаха внимание, докато вървах по коридорите, без да знам къде всъщност отивам. Зачудих се дали да не потърся Зийк, но реших тази нощ да го оставя сам. Може би се беше изморил от постоянното ми присъствие. Зората щеше да настъпи след по-малко от час и аз бях изтощена. Зийк знаеше къде съм и ако искаше да поговорим, щеше да дойде.

Накрая спрях една сестра в коридора и я попитах къде е стаята ми. Тя ме упъти, после избяга бързо зад ъгъла. Явно някои хора тук знаеха, че из болницата броди вампир. За щастие не бяха споделили тази информация с пациентите. Представях си какво може да направи тълпа паникьосани хора, ако осъзнаят, че в съседство спи вампир.

Тръгнах към стаята си, която се оказа голямо складово помещение с легло в ъгъла. Замръзнах, защото видях една фигура да се обляга на лавицата. Чакаше ме.

— Зийк? — примигнах, когато вратата се затвори зад мен. — Какво правиш тук...

Той се приближи и ме прегърна нежно. Притисна устни към устата ми. Аз се сковах от изненада, но само за миг. Обгърнах кръста му с ръце и се притиснах към него. Устните му бяха нежни, но настоятелни, почти отчаяни. Усещах твърдите мускули на гърба и ръцете му, като стоманени нишки, които ме притегляха по-близо. Той разроши косата ми и аз въздъхнах до устните му. Усещах как друг вид глад се надига в мен и гори във вените ми. Искях да отметна глава назад, за да оголя шията си, но Зийк ме държеше толкова плътно, че можех единствено да го целувам.

Когато се отдръпна, бях малко замаяна. Ръцете му още ме притискаха и имах чувството, че няма да се отпуснат скоро. Погледнах го, срещнах настоятелния му поглед и се усмихнах объркана.

— Какво беше това?

Той опря чело в моето и затвори очи.

— Просто... най-сетне осъзнах кое е важното. — Въздъхна, гласът му беше изпълнен със съжаление. — Не трябваше да ми отнема толкова време, но изглежда винаги ми е било трудно да видя онова, което е точно пред очите ми. Предполагам... — Смръщи се и потрепери. — Предполагам, че затова ми беше отнето всичко. За да го осъзная.

— Зийк...

Той се отдръпна и ме погледна с мъка.

— Едем го няма — каза той. — Домът ми е унищожен и семейството ми... вероятно е мъртво. Аз съм вампир. Изгубих почти всичко. — Прегърна ме болезнено силно, гледаше ме почти отчаяно. — Не мога да изгубя и теб.

— Няма да ме изгубиш. — Усещах, че очите ми парят. — Нали вече ти казах, Зийк? Аз съм тук. Бях тук през цялото време.

— Знам. А Господ знае, че не го заслужавам. Не заслужавам втори шанс, но... не мога да си представя живота без теб, Али. — Вдигна ръка и я притисна към бузата. Очите му грееха от емоцията. — Ти си единствената, която ме кара да се чувствам отново човек. Когато съм с теб, наистина мога да видя някакво бъдеще. Бъдеще, което не е пълно с кръв и смърт и с което ще мога да живея. — Замълча и продължи тихо, но решително: — Не мога да променя стореното, но мога да опитам да направя нещата по-добри. Искам да живея и да прекарам вечността с теб. Ако... ако ти искаш. Ако искаш да сме заедно толкова дълго.

Преглътнах с мъка, за да прочистя гърлото си.

— Винаги съм била с теб, Йезекил — успях да отвърна и срещнах блесналите сини очи. — Времето никога не е имало значение. Вампир или човек, вечност или само няколко години, винаги съм искала да ги прекарам с теб.

Той примигна и дланта му прокара огнена диря по бузата ми.

— Обичам те, Алисън — прошепна Зийк и стомахът ми пак се сви на възел. — Обичам те с всичко в мен — със сърцето, ума и душата си. Дори Сарен не можа да ми отнеме това. Дори когато бях на онази маса, пицях и желях смъртта, мислех само за теб. Ти беше с мен при всяка моя стъпка и никога не се отклони, дори когато аз бях готов да се предам. Съжалявам, че ми отне толкова време, за да го разбера. — Хвана ръката ми и я притисна към гърдите си, без да откъсва поглед от мен. — Е, това съм аз, целият, завинаги. Вече няма да поглеждам назад. Никакви съжаления повече. Отсега нататък, вампирско момиче — сведе глава и докосна с устни кожата ми, — ще съм изцяло твой.

В гърлото ми имаше буца, очите ми се замъглиха. Заляха ме облекчение и чувство, което ме караше да искам да се смея, да плача и

да го прегръщам едновременно, но аз успях само да се усмихна леко и да изрека задавено:

— Най-сетне.

Зийк примигна, после бавно се усмихна. Истинска усмивка, каквато не бях виждала от ужасната нощ на смъртта му. За миг всичко, което Сарен беше сторил на него и на нас, изчезна напълно и Зийк беше пак онова момче, което срещнах до един опустял град: очарователно, решително, дори изпълнено с надежда. Наведе се и ме целуна дълго и дълбоко, а аз го прегърнах през врата и го притеглих към себе си. Той тръгна напред, докато гърба ми не опря в грубия бетон на стената. Усещах всяка част от Зийк до себе си и исках още. Устните му поеха от устата към брадичката и шията ми; изпъшках и извих глава назад, усещах лекото драскане на зъбите му. И онзи глад се разпали отново.

Изръмжах, отлепих се от стената и го избутах към леглото в ъгъла на стаята. Той потъна леко на матрака, повличайки ме с него, прегърнал ме през кръста. Опрях лакти до главата му и го целунах. Усетих как ръцете му се плъзгат по гърба ми и посягат под палтото. Тъмната разпокъсана дреха внезапно ми отесня; свалих я и я оставих да падне на пода. Зийк ме гледаше, сините му очи бяха спокойни, в изражението му нямаше и капка съмнение или страх.

— Али — изпъшка той съвсем тихо, аз се наведох да го целуна отново и притиснах устни към брадичката му. Той изстена и изви глава назад, за да оголи шията си. Усетих как зъбите ми се издължават. Беше толкова близо, миризмата и допирът му изпълваха сетивата ми, но исках да съм още по-близо. Исках го целия, всичко, което може да ми даде, и всичко, което аз мога да му предложа. Без повече прегради. Тази нощ Зийк беше мой и никой нямаше да ми го отнеме.

Наведох се към шията му и я целунах, едва одрасках със зъби кожата му. Той изстена отново, аз плъзнах ръка под ризата му и го погалих по гърдите. Той изпъшка и аз започнах да дърпам нагоре ризата.

Чакай — прошепна почти без дъх. Отдръпнах се да го погледна, устните ми бяха на сантиметри от неговите. — Алисън — каза той, макар че очите му бяха леко помътнели и връхчетата на зъбите му се подаваха. — Не трябва да го правим, не и тази нощ. — Вдигна ръка

към бузата ми, очите му не се отделяха от лицето ми. — Имаме цяла вечност — каза нежно, — сега не е моментът...

Едва устоях да не се озъбя.

Последния път, когато решихме да изчакаме, Йезекил, ти умря. — Той потрепна и очите му потъмняха при спомена. Аз стиснах юмрук на гърдите му. — Не че имам някакво намерение да те изгубя отново, но точно сега си сме изправени пред един безумец, който доста е напреднал в създаването на нов апокалипсис. Той няма да ни отнеме това. — Озъбих се непокорно. — Ако светът свърши утре — прошепнах яростно — и това наистина са последните дни, проклета да съм, ако съжалявам за нещо.

Очите му засияха. Без да каже нищо, той посегна, придърпа главата ми надолу и притиснахме устни. После рязко се надигна и се претърколихме. Аз се стоварих с тътен на матрака и примигнах от изненада. Бях забравила колко е силен сега. Той ме целуна дълбоко, после плъзна устни по врата ми, накара ме да изстена и да се извия под него. Кръвта ми бумтеше, бушуваше във вените. Искях да ме ухапе, да забие зъби в шията ми. До болка исках да го усетя отново, да усетя как душата му се слива с моята и да позная всяко кътче от ума и сърцето му.

Изръмжах, притиснах го към себе си и той отговори с ръмжене. Устните му бяха на устата ми, на шията ми, пълзяха към корема. Изстенах и издърпах ризата през главата му. Още дрехи паднаха, освобождавахме се трескаво от тях, за да сме възможно най-близо един до друг. Когато вече нищо не ни разделяше, аз прокарах ръце по осеяния му с белези гръб, а после по мускулестите ръце, по гърдите и опитах да запомня всичко.

Зийк се отдръпна, лицето му беше над моето, очите му светеха и зъбите се бяха издължили напълно.

— Кажи, че ме обичаш, вампирско момиче — прошепна той тихо и дрезгаво. — Кажи ми... че това ще е завинаги.

— Обичам те — отвърнах веднага. — И ако имаме цяла вечност, не искам да я прекарам с никой друг.

Той се отпусна над мен и аз ухапах устната му, забих нокти в гърба му. Болеше, но бях усещала много по-силна болка от тази. Когато се наведе да ме целуне отново, затворих очи и се оставих на

усещането. Бяхме толкова близо; имах чувството, че горя, жегата пееше във вените ми. Но все още липсваше нещо.

По-близо — помислих си замаяна. — Ела по-близо, Зийк. Това не е достатъчно.

Той внезапно ме стисна здраво и изръмжа глухо. Аз ахнах, извих глава назад, той се наведе и най-сетне заби зъби в шията ми.

Извиках, вкопчих се в раменете му и ме изпълниха стотици емоции. Усещах го навсякъде, отвътре и отвън. Почувствах страха му, отчаянието, че може да ме загуби, или от ръката на Сарен, или заради собствените си провали, и тогава трябваше да се справя сам с чудовището в себе си. Усетих гнева му, яростта към създателя му — демона, избил семейството му, беше наранил толкова много хора и продължаваше. Решимостта му да успее, да спаси възможно най-много човеци. И... любовта му към мен, силна и мощна, почти плашеща. Това беше бездънен кладенец, пашкул, който ни обгръщаше топъл и опияняващ. Сълзи избиха в очите ми и се спуснаха по бузите, докато лежах, без да помръдвам. Не исках да помръдвам. Исках да остана вечно така.

Зийк се отдръпна и прибра зъбите си. Вгледа се в мен. Срегнах очите му, бяха почервенели.

— Никога... не съм предполагал, че ще е такава — прошепна той смаян. Сложи длан на бузата ми и прокара пръст по червените следи. Изглеждаше притеснен. — Добре ли си? Нараних ли те?

Плъзнах пръсти през косата на тила му и прошепнах:

— Ела насам. — Придърпах към себе си. Той устоя за миг, но после се наведе, а аз се надигнах от матрака и забих зъби от шията му.

Зийк изпъшка. Кръвта му потече по езика ми гореща, сладка, мощна, изгаряше вените ми. Отново усетих всяка негова емоция, усещах как кръвта му се смесва с моята, слива се с нея. Зийк потрепери, притисна ме по-близо и затвори очи.

Когато се отдръпнах, зората вече се пукаше на хоризонта; усещах как светлината се разлива над дърветата и целия свят. Зъбите ми се прибраха и аз се вгледах сънено в Зийк, който срещна погледа ми с пълно обожание.

Нямаше нужда да казваме нищо. Той се наведе, целуна ме нежно по устните, отпусна се до мен и ни покри със завивката. Аз се облегнах на него. Усещах как кръвта и чувствата му още се вихрят в мен и

удавят дори чудовището. И за първи път след смъртта на мама, когато бях едва на десет, аз напълно се отпуснах в нечия прегръдка.

Събудих се легнала на една страна под завивките — нещо студено и тежко притискаше гърба ми. Ръката на Зийк обгръщаше кръста ми. В стаята беше тихо; нито звук не проникваше иззад вратата, под която имаше ивица светлина, но моят вътрешен часовник ми казваше, че слънцето вече е залязло. Мечът ми лежеше забравен под леглото, а дрехите ми бяха на купчина до него. Обикновено, когато се събудех, посягах първо към катаната, но сега мечът не ми изглеждаше толкова важен.

Събитията от нощта се завърнаха, емоционални и нереални, и аз потреперих. Снощи... докато кръвта и чувствата на Зийк бушуваха в мен, аз не се бях чувствала така близо до някого през целия си живот. Беше невероятно, вълнуващо и напълно ужасяващо: да видиш най-дълбоките части от него оголени и да опознаеш дълбочината на чувствата му. Осъзнах, че той също е погледнал зад моята стена.

Но сега беше настъпила друга нощ и ние трябваше да спрем откачен вампир и да унищожим един вирус. Канин и Чакала сигурно вече ни чакаха, за да тръгнем за Едем. Запитах се дали някой от тях е усетил чрез кръвната връзка какво съм правила снощи. Ужасих се, но после реших, че няма значение. Не се срамувах, освен това, ако Чакала беше решил да ме проверява и е видял повече, отколкото му се иска, това си беше негов проблем.

Но все пак не ми се щеше да започне да блъска по вратата.

Хванах китката на Зийк, за да преместя ръката му и да се изплъзна от леглото. Но той изръмжа тихо до мен, стисна ме през кръста и ме притегли назад.

— Не — прошепна в косата ми. — Още няколко минути.

Погледнах през рамо към него. Очите му бяха затворени, лицето — спокойно, само брадичката му бе издадена упорито напред. Усмяхнах се и смуших ръката, която ме притискаше.

— Канин и Чакала ще ни чакат, нали знаеш?

— Знам — измърмори той, без да отваря очи, но леко смръщи чело. — Две минути — примоли се. — Искam само да полежа така с теб. Преди да тръгнем пак към огромната гадост, която ни чака навън.

Обърнах се в прегръдката му към него. Той най-сетне отвори очи — тези ясни, пронизващи сини очи, които ме гледаха настоятелно. Погалих го по брадичката, исках да можем да лежим така цяла нощ, без да се притесняваме за смъртоносни вируси и откачени вампири, които искат да унищожат света.

— Ще го победим — прошепнах, обещах му, на него и на всички останали. — Това не е край, Зийк. Каквото и да стане, няма да дам нашата вечност без един хубав бой.

Зийк се усмихна, изглеждаше спокоен, целуна ме бавно по устата.

— Добре тогава, вампирско момиче — прошепна той, очите му грееха от решителност. — Да вървим да спрем апокалипсиса.

ЧАСТ III

ЕДЕМ

ГЛАВА 16

— Ето го — каза Канин.

Погледнах над перилата, леден вятър шибаше косата и дрехите ми и запращаше вода и снежинки в лицето ми. Около нас черната неспокойна шир на езерото се простираше сякаш до безкрай. Вълните подхвърляха малката ни лодка, която подскачаше като тапа по водата и аз стисках здраво ръждивите метални перила на палубата. Канин стоеше на носа със скръстени ръце и вперени напред очи — неподвижна статуя на фона на кипящата вода и черното небе. Чакала се беше облегнал на перилата и ту гледаше водата, ту ми се хилеше многозначително. Когато със Зийк пристигнахме на пристана, моят кръвен брат само ни погледна и се изсмя, но колкото и да е странно, единственият му коментар беше едно победоносно: „Най-сетне“. Чаках да каже още нещо, настръхнала и готова за бой, но засега той мълчеше по темата, което доста ме смущаваше.

Опитвах се да не му обръщам внимание. Взирах се във водата, накъдето гледаше Канин, и търсех острова. Отначало не виждах нищо, освен вълни и снежни вихрушки над безкрайната шир. После забелязах блещукане в мрака, приканваше ни като далечна звезда. С приближаването ни започнах да различавам смътно острова — черна буца, опъстрена с танцуващи светлини на фона на по-черното небе.

Зийк се приближи зад мен, прегърна ме през кръста, опря брадичка на рамото ми и се вгледа в далечния Едем. Аз хванах ръцете му и се облегнах на него, усещах стабилното му присъствие.

— Моят дом — прошепна той. — Как ли изглежда сега? И дали отново ще стане като преди?

Не знаех какво да отговоря, затова просто стиснах ръката му и продължих да се вирам в светлините на Едем, които вече грееха по-ярко през снега.

Лодката подскочи над една вълна и се спусна с поклащане, от което ми изтракаха зъбите, а Зийк ме прегърна по-плътно. Тъмната грамада на острова се приближаваше и вече различавах назъбения контур на дървета и скали.

Лодката най-сетне се понесе към брега, подскочи за последно и спря на няколко метра от сушата. Земята беше покрита със сняг — това вероятно беше плаж, който се простираше и в двете посоки и блещукаше студено под звездите.

— Аз съм дотук — обяви кормчията тихо, с едва прикрит страх. — Не искам чудовищата да хукнат към лодката. — Посочи към Едем с изкривения си пръст. — Градът и пристаните са натам, по западната страна на острова.

— Благодаря за помощта — отвърна Канин и най-сетне помръдна от мястото си на носа. — Ще продължим пеша. Алисън, Йезекил. Да вървим.

Чакала изсумтя, отблъсна се от перилата и тръгна след него.

— Ами аз какво съм, лукова глава? — измърмори той и прехвърли дългите си крака над перилата. Чу се приглушен плисък, когато кралят на бандитите се спусна във водата и пое към брега.

Със Зийк последвахме Канин, слязохме от лодката и нагазихме в черните води на езерото. Само след миг моторът изрева, лодката зави, вдигна мъгла от ситни ледени пръски и се насочи към другия бряг. Явно никой нямаше да ни чака наблизко, за да ни прибере. Трябваше да се измъкнем сами от Едем.

Озъбих се след бързо изчезващата лодка, после поех към брега. Водата се плискаше в краката ми и накваши полите на палтото ми. Беше ужасно студена, въпреки че студът не ми пречеше. Вълните шибяха ръцете ми и земята все се местеше под краката ми, докато напредвах тромаво към Едем.

Олекна ми, когато най-сетне стъпих на сушата. Лед и камъчета хрущяха под ботушите ми, щом поех по брега със Зийк, за да настигнем Канин и Чакала. Зад насипа се виждаха дървета, през клоните им блещукаха далечни светлини. Освен бученето на вълните и шумът от стъпките ни по брега, всичко тънеше в тишина, сякаш самият остров беше стаил дъх.

Тъмните сериозни очи на Канин се впиха в Зийк.

— Къде може да е Сарен? — попита той и дори тихият му глас прозвуча неестествено силно в тишината. Зийк спря и присви очи към дърветата.

— В лабораторията, където учените разработваха лекарството. Сигурен съм, че ще иде там.

— Е, ами тогава — обади се Чакала и зъбите му просветнаха в зла усмивка, — да не го караме да чака.

Сарен, помислих си и гневът, яростта, която мислех за забравена, отново се надигна жадна за отмъщение. Всичко, което ни беше довело дотук — мъченията на Канин, чумата в Ню Ковингтън, смъртта на Зийк и Превръщането му — всичко сочеше към безумеца, който ни чакаше в края на пътя. Това е! Най-сетне стигнахме до Едем. Погледнах към Зийк, Канин и Чакала — моето малко странно семейство — и стиснах юмруци. Няма да му позволя да победи. По един или друг начин всичко ще свърши тази нощ. Няма да имаме друг шанс.

Канин пак се обърна към Зийк.

— Ти познаваш острова, Йезекил. Това е твоята територия. Предполагам, че знаеш пътя.

Зийк кимна и ни поведе по брега.

— Пред нас има шосе, което ще ни изведе до града. Трябва да прекосим Едем, за да стигнем до лабораторията, но до града има много открити местности. Вероятно ще се наложи да се бием с Бесните по целия път.

Да заповядат — помислих си и последвах Зийк по възвишението. — Ние сме в Едем. Най-сетне успяхме. Чуваши ли, Сарен? Тук съм. Идвам за теб.

Минахме през дърветата и открихме тесен път, който се виеше в мрака. Последвахме го към Едем и безумеца, който ни чакаше там.

Беше спокойно, твърде спокойно, тесният път криволичеше по полето, покрай далечни къщи, които изглеждаха празни и притъмнели. След брега дърветата ставаха все по-малко и отстъпиха пред обширни пасища, покрити с бяла пелена. Малкото къщи, които видях, макар че изглеждаха в добро състояние и не бяха порутени, не говореха за многобройно население.

— Мислех, че Едем е град — прошепнах на Зийк.

— Град е — отвърна той тихо. Досега не бяхме видели бледи кльощави тела да се прокрадват в сенките или покрай далечните сгради, но знаехме, че са някъде тук. — Сега сме в покрайнините му. Те се използват предимно за земеделие. Градът е по-нататък.

Вгледах се в снежното поле, оголяло през зимата, и си спомних живота в Покрайнините — как умирах от глад и опитвах да оцелея. Дори регистрираните жители на Ню Ковингтън получаваха оскъдни провизии, освен ако не се доберат до Вътрешния град, разбира се. Как Едем осигуряваше достатъчно храна за гражданите си? В базата имаше няколко хиляди оцелели.

— Това не са единствените ферми — обясни ми Зийк, когато най-сетне го попитах. — Само малък процент от храната идва от самия Едем. Има три по-малки острова — подминахме ги по пътя насам, — те се използват единствено за земеделие и скотовъдство. Неколцина фермери живеят там целогодишно и на две седмици изпращат провизии към Едем. — Вгледа се към полето, вятърът гонеше ледени вихрушки по пасището. — Прекарах тук едва няколко месеца, но видях, че хората си помагат, затова никой не гладува дори във времена на оскъдица.

Зачудих се какво ли е никога да не гладуваш. Никога да не се тревожиш откъде ще намериш следващия залък, дали ще успееш да задигнеш достатъчно, за да преживееш още един ден. И дори нещо по-шокиращо — хората тук си помагали, грижели се един за друг, вместо да пазят провизиите си и да се чудят как да отмъкнат още от другите. Това ми беше съвсем непознато. Всички в моя свят, освен Зийк, се грижеха единствено за себе си.

— Май са си живели доста добре тук.

— Така е — отвърна той. — Доскоро.

Не след дълго излязохме от полето и сградите станаха повече — прости, но стабилни домове. Те донякъде напомняха редиците градски къщи в изоставените градове. Само че бяха здрави, с добре поддържани дворове, стените им не бяха порутени, а покривите си стояха на местата. Бяха скупчени нагъсто, хората буквално бяха живели един върху друг в дву- и триетажни сгради. Все пак беше много по-хубаво от всичко, което бях виждала. Пренаселено, да, но далеч по-добре от мърлявите паянтови бараки в селищата извън вампирските градове, изникнали наред нищото. Тези домове бяха построени грижливо и бяха добре поддържани, както е било в истинските градове преди чумата. Не набързо построени бараки, които щяха да изчезнат до няколко години.

И все пак тишината и пустотата ги караха да изглеждат зловещо. Защото тук трябваше да гъмжи от хора, шум и живот, но не беше така. Светът навън бе изоставен от десетилетия, това личеше във всяка срутена сграда и всяка ръждясала кола, в потъналите в бурени магистрали или в щръкналите през покривите дървета. Всичко беше тъмно, порутено, лишено от живот, и то от много, много време.

Но тук се виждаха следите от живота. Синьо колело беше облегло на стълб на ограда, старо и избеляло, но все още работеше. Една кола бе спряна в края на пътя с отворени врати, а по предната седалка имаше засъхнала кръв. Кукла лежеше наред тротоара, сякаш изпусната в бързината. Няколко сгради дори светеха — през прозорците им се изливаше меко оранжево сияние.

— Електроцентралата още работи — каза Зийк и погледна към уличната лампа, която примигваше в ъгъла.

— Предполагам, че това е добре.

Надникнах през една откритата врата, която изскърца тихо на пантите си и видях малка старомодна дневна с каменна камина в ъгъла и зелено канапе пред нея. То беше единственото непокътнато нещо в стаята. По пода имаше потрошени чинии, столовете бяха преобърнати и строшени, а гадни кафяви пръски покриваха част от стената. Поех бързо дъх и усетих онова, от което се страхувах: вонята на нещо гнило и гадно висеше във въздуха като мазно петно. Те определено бяха наблизко, спотайваха се в мрака. Зачудих се как още не сме налетели на някой от тях.

Не бяхме навлезли много в града, когато се натъкнахме на първия труп на Бесен.

Лежеше на пътя и снегът се сипеше отгоре му, бялото кльощаво тяло се беше свило като огромен паяк. Черепът му беше строшен от куршуми или от нещо тежко, а снегът отдолу чернееше. Извих устна с отвращение, Канин не му обърна внимание, Чакала само се изсмя, прекрачи го и продължи.

Сградите покрай пътя вече бяха повече и по-високи, имаше и повече трупове. Бесни лежаха по настилката или по тротоарите, надупчени от куршуми или взривени. Явно военните не се бяха дали лесно и вероятно това беше причината толкова много хора да се спасят. Не видяхме човешки тела, сигурно бяха разкъсани и изядени от Бесните. Но още имаше следи от касапницата. Кости бяха пръснати

между труповете на Бесни и по тях висяха кървави парцали от дрехи. Едно тяло, по-скоро скелет, висеше наполовина от счупена витрина на магазин. Не личеше дали е мъж или жена. Миризмата на кръв и Бесни бе много силна и ако бях човек, сигурно щях да повърна.

— Е, някой доста се е позабавлявал — отбеляза Чакала, когато заобиколихме купчина мъртви Бесни. Стените на къщите и асфалтът бяха надупчени от куршуми. Голям военен джип лежеше на една страна до тротоара със строшени прозорци и опръскано с кръв предно стъкло.

— Тук е по-зле дори от Ню Ковингтън. Липсва само тълпа обезумели хора, които си раздират лицата.

Прекъсна го слабо стържене. Един Бесен лежеше под една от огромните гуми на джипа. Долната част на тялото му беше премазана, но дългите му ръце дращеа немошно по асфалта. Той ни забеляза, изсъска и оголи нацърбените си зъби точно преди Чакала да размаже главата му с ботуша си. Чу се отвратително пукане и Бесният застина. Чакала се ухили и изстърга подметката си в ръба на тротоара.

— Знаете ли? Всъщност може и без тълпа кървящи. Това място е достатъчно прецакано.

Канин не му обърна внимание, а попита Зийк:

— Колко остава до лабораторията?

— Не е далече — отвърна Зийк. — Доковете и градският площад са на километър и половина оттук. — Кимна към западната част на острова. — Според кмета там се е разбила баржата с Бесните, затова се опитвам да избегна главната улица, за да заобиколим. Лабораторията е в покрайнините на града, близо до електроцентралата и старото летище.

— Тогава води.

Пътят продължаваше през Едем, през каньони от сгради, под мостове и проходи от горните нива. Уличните лампи мъждукаха по ъглите, а от прозорците и вратите струеше светлина, която хвърляше странни сенки по празните улици.

— Още няма Бесни? — обади се Чакала и се вгледа в тъмните алеи и сгради. — Мислех си, че тази адска дупка ще бъка от тях така, че камък да хвърлиш, все ще удариш един. Къде ли ги държи откачалката?

— Сигурен съм, че скоро ще разберем — измърмори Зийк. — Изненадан съм, че още не сме се натъкнали на нищо. Ако Сарен знае, че идваме, трябваше да е заложил поне няколко...

И точно тогава, разбира се, кракът ми опря в нещо: тънка като косъм жица, която преграждаше пътя близо до земята, почти невидима в мрака. Застинах още щом я усетих, но беше късно.

Смразяващ писък отекна някъде над нас и ме накара да подскоча и да извадя меч. Зийк и Чакала също измъкнаха оръжията си и се притиснахме гръб до гръб, готови за отбрана. Но по балконите над нас нямаше никого, нито човек, нито Бесен, нищо не помръдваше в сенките. И все пак писъкът продължаваше, трескав и ужасен, отекваше над покривите и ме караше да потръпвам.

— Откъде идва? — изсъсках аз. Исках да намеря източника и да го накарам да замлъкне. Писъците пронизваха мъртвешката тишина като изстрели и вероятно отекваха на километри оттук. И все пак аз не виждах никого.

Канин внезапно се наведе, грабна една разхлабена тухла от тротоара и я запрати към мрака. Видях я как прелетя във въздуха и удари нещо малко в ъгъла на един покрив. Чу се трясък, после бръмчене. Жици и някаква машинария се стовариха на пътя и писъкът затихна. Ехото обаче остана, отскачаше от стените и звънтеше в ушите ми.

След това се чу друг звук, издигна се над покривите и започна да се приближава. Съскащ, драскащ шум, сякаш много твари приближаваха. Чакала оголи зъби и вдигна брадвата.

— Насам! — излая Канин и свърна към странична уличка. — Преди да са ни връхлетели!

Бяла, подобна на скелет фигура се спусна от един балкон, очите й светеха. Хвърли се към мен с вой. Напрегнах се, но мачетето на Зийк просветна между нас и главата на Бесния падна върху ботушите ми.

— Али, тръгвай! — извика Зийк, когато покривите, стените и улиците загъмжаха от бледи кльошави тела. — Ще съм зад теб.

Хукнахме след Канин по тесните криволичещи улички, свихахме в малки алеи и минавахме през сгради, а пиццата и съскаща ган беше по петите ни. Ноктестата ръка ме докопа от една странична уличка и откъсна парче от палтото ми. Аз се извъртях, замахнах и отсякох и двете ръце на Бесния, преди да продължа.

Друг скочи на капака на една кола. Чакала изръмжа и стовари отгоре му брадвата, като посече и него, и метала.

— Започвам да се чувствам като плъх в лабиринт — каза той, като гледаше приближаващата тълпа. — Ако някой има друга идея, освен да тичаме в кръг и да трепем всичко по пътя си, много бих искал да я чуя.

Зийк избегна един Бесен, извъртя острието към врата на друг и му отсече главата. После замахна назад към първия, който пак се нахвърляше и го запрати към една стена.

— Къде сме? — изрева той и погледна към уличната табела в ъгъла. Един Бесен се опита да се втурне към него, но срещна моята катана, която го разсече на две. — Сентър Дайк и Сендпойнт — промърмори Зийк и отстъпи назад. — Добре, знам накъде да вървим. Следвайте ме!

Той пое по друга странична улица и ние хукнахме след него, като сечахме Бесните, които изскачаха на пътя ни. Зийк и Чакала водеха, мачетето и брадвата работеха в тандем, разсичаха тела или ги отхвърляха встрани. Канин остана до мен, за да ни прикрива. Тънкият му кинжал просветваше във въздуха и сееше смърт.

Улиците се разшириха и точно пред нас видяхме малка каменна сграда зад ограда от ковано желязо в края на малка морава. Когато се добрахме до входа, видях надгробните камъни сред окосената трева, над тях се издигаха кръстове и ангели. Чакала изсумтя с отвращение.

— Разбира се! Разбира се, че ще е проклета църква. Нима съм очаквал друго?

Зийк посече още двама Бесни, без да забавя крачка.

— Ако се притесняваш, че ще лумнеш в пламъци, щом прекосиш прага, остани отвън — каза той, без да поглежда Чакала, който пак изсумтя и заби дръжката на брадвата в лицето на един Бесен.

— Е, не искам да преча на замисъла ти, но май забравяш нещо. — Завъртя оръжието си в страховита дъга и повали едно чудовище, преди пак да се обърне към Зийк. — Вече си демон, също като нас. На твое място нямаше да съм толкова самодоволен, защото и теб може да те порази мълния, щом минеш през тези врати.

— Тогава поне ще знам какво съм — прошепна Зийк, блъсна портите на гробището и те се отвориха със скърцане. Бесните ни последваха вътре, сред надгробните камъни и ангелите, прескачаха

гробовете, за да ни докопат. Ние успяхме да изкачим стълбите пред малката църква и стигнахме до тежките дървени врати. Сега, когато църквата беше зад гърба ни, трябваше да се справяме само с Бесните по стълбите, но те не бяха малко и напредваха тъпо и упорито. Аз, Канин и Чакала блокирахме стълбището, а Зийк се обърна да отвори вратите. Те изтракаха, когато той завъртя дръжката, но не поддадоха.

— Залючено е — изрева той и ги блъсна ги с рамо, като впрегна цялата си вампирска сила. Тежките врати се разтресоха, но не се отвориха. — По дяволите! Залостени са. Отвътре има нещо. Не мога да ги помръдна.

Бесните пицяха и напиряха напред, сякаш усещаха кръвта и знаеха, че сме в капан. Канин прободде един в окото, отстъпи назад и прибра кинжала.

— Задръжте ги — нареди той и отиде при Зийк. Чакала изрева проклятие, плъзна се към мен и затвори пролуката. Бесните съскаха и посягаха към нас, напиряха напред, а ние отчаяно ги отблъсквахме.

— Знаеш ли — рече Чакала и изрита един в лицето, — имам чувството, че когато съм с теб, все си пробивам път с бой към места, на които не искам да бъда. Канали, кулата на Принца, проклетата църква. — Един Бесен посегна към него встрани от стълбите и той разби главата му в перилата. — Ако някога имам нужда от услуга, сестро, надявам се, че ще си спомниш всички тези опасни за живота ми ситуации, нали? Не си падам много по тях. Отдавна трябваше да се разкарам.

— А защо не го направи? — сопнах се аз и се приведох, за да избегна ноктите на един Бесен. — Никой не те спираше. Можеше да си тръгнеш по всяко време, точно както направи в Ню Ковингтън. Или искаш първо да намериш лекарството, а после да скочиш от кораба?

Той изрева, извъртя се и смаза в бетона един Бесен, който налиташе към мен.

— Ужасно си вбесяваща! — изръмжа Чакала и отнесе още един с брадвата си. — Наистина ли смяташ, че лекарството си струва всичко това? Мислиш ли, че щях да съм тук, ако само това исках? — Той се обърна, замахна с брадвата, обезглави един Бесен и я заби в друг. — Извади си проклетата глава от задника, сестро! И спри да ме подценяваш. Не затова съм тук.

Кух тътен ми попречи да отговоря. Канин и Зийк бяха ударили вратите едновременно и общата им сила строши онова, което ги залостваше от другата страна. Вратите се отвориха с трясък и нещо изтрополи на пода.

— Върви — извика Чакала и хукнахме към вратата. Зийк и Канин ни чакаха, готови да я затворят. Прекосих прага, Чакала се обърна, хвърли се през отвора и брадвата му изтрещя на пода, когато той се претърколи.

Бесните се втурнаха с писъци. Зийк, Канин и аз затръшнахме вратите и те се разтресоха от ударите на тълпата. Но дървото беше дебело и укрепено с метални греди, които щяха да издържат на неумолимата атака. Чакала скочи напред, грабна една греда от пода и я пхна в дръжките, за да залости вратите. Те изтракаха, разтърсиха се силно, но издържаха.

Отстъпих и огледах помещението. То беше изпълнено с дървени пейки, някои преобърнати или счупени, но повечето изглеждаха непокътнати. Прозорците бяха високи и тесни, с метални рамки, някога крепели витражи. Но през тях не можеше да се провре Бесен. Няколко бледи трупа лежаха на пода. Явно хората се бяха скрили тук, точно като нас, но безуспешно. Или някой вътре е бил ухапан и се е Превърнал, или Бесните някак бяха проникнали. По стените имаше пръсти изсъхнала кръв, а по пода бяха пръснати окървавени кости. Няколко пейки бяха струпани в ъгъла като барикада, но явно не бяха свършили работа.

— Хм — обади се Чакала, като изтупваше ръце, — ето ни тук. В църква. Вампири се укриват в църква — това е най-ироничното нещо за това десетилетие. Кученце, най-добре кажи, че има заден изход.

Зийк тръгна през църквата, но внезапно спря и се втренчи в преобърнатия амвон. Наведе се и взе една книга от развалините. Малка черна книга със златна лентичка, която висеше от страниците. Единият ѝ ъгъл беше пропит с кръв. Зийк затвори очи.

Зад нас вратата избумтя и аз подскочих.

— Това няма да ги задържи дълго. — Видях наблизко една преобърната пейка и тръгнах натам. — Зийк, помогни ми да преместя това! Трябва да укрепим вратата, иначе до няколко минути са вътре.

Зийк примигна и сякаш се отърси от транса.

— Не — спря ме той. Остави внимателно книгата на пейката и се обърна. — Няма да се крием тук. Няма време. Трябваше само да ги забавим малко. Последвайте ме.

Той се обърна и хукна през залата, като криволичеше между пейки и тела на Бесни към барикадата в ъгъла. Последвах го объркана, а Канин тръгна след мен. Чакала грабна газената лампа, която лежеше, колкото и да е странно, здрава на една от пейките, и се понесе след нас.

Силен удар отекна в църквата и вратата се огъна навътре. През пролуката надникнаха бледи лица, зловни и ръмжащи, нокти започнаха да раздират дървото. Забързах след Зийк, надявах се, че знае какво прави и има друг изход оттук.

Зад барикадата Зийк се провря в къс коридор и отвори вратата в дъното му. Разкри тесни дървени стъпала, които се виеха в мрака.

— Насам — извика той и изчезна зад вратата. Поех след него по стълбите, които се извиваха нагоре в каменна кула и стигаха до дървен таван с капак. Зийк отвори капака и ние се покатерихме в тясно открито помещение. Над нас висеше малка месингова камбана — тиха и тъмна, а през извитите отвори в камъка се виждаше цял Едем.

— Там е електроцентралата — каза Зийк и посочи разпилените светлилки извън града. Два огромни комина се издигаха в небето и бълваха бели облаци в нощта. — Лабораторията е точно до...

Трясък отдолу ни даде да разберем, че нямаме време.

— Бързо — нареди Канин, който пое командването и скочи от кулата в клоните на едно огромно дърво точно до църквата.

Давай, Али — подтикна ме Зийк, аз се засилих и после се хвърлих от ръба. За секунда видях църквата точно под краката си и огромната орда Бесни, които нахлуваха през вратата. После клоните изпълниха полезрението ми и аз се вкопчих отчаяно за един от тях. Той се олюля и изстена страховито, но не се счупи.

Издърпах се нагоре и погледнах назад към останалите. Зийк беше на ръба и се готвеше да скочи, но Чакала не беше помръднал от отворения капак. Все още държеше газената лампа, вдигна я над главата си и я пусна долу. Чу се слаб трясък, Зийк се извърна.

— Чакал, какво правиш? Хайде!

Малък пламък се появи със съскане между пръстите на Чакала и освети острите му черти и зловещата усмивка точно преди той да го

пусне в дупката. Чу се прашене и през отвора лумна ярко оранжево сияние.

Письците, които се носеха от църквата, станаха още по-пронизителни. Погледнах надолу и видях как няколко Бесни изхвърчат от сградата, трескаво си пробиват път през ордата и се пръскат в мрака. Ухилен, Чакала затвори капака с крак и тръгна към Зийк, който го гледаше с явна заплаха.

— Не трябваше да го правиш.

— Стига де, това ще разкара Бесните, нали? — ухили се Чакала невъзмутимо и стъпи на ръба. — Очаквах да си ми благодарен. Избих сума Бесни, изгорих църква — не виждам нищо нередно, а ти? — И скочи в клоните, преди Зийк да успее да отговори. Той изръмжа след него, но също скочи и се приземи на един тънък клон до мен.

— Хайде — обади се Канин, когато всички кацнахме на дървото. Под нас Бесните вече бягаха, изчезваха отново в опустошения град, а от камбанарията се виеше дим и първите пламъци започнаха да потрепват през прозорците. — Ще вървим по покривите, докъдето можем — продължи Канин и кимна към една жилищна сграда зад оградата. Разстоянието до нея не беше малко, но можехме да го прескочим. — Да се надяваме, че ще избегнем Бесните и изненадите, които Сарен ни е приготвил по улиците. Да вървим.

Обърна се и тръгна леко по тънкия клон, сякаш вървеше по тротоара. Чакала се отблъсна от ствола и го последва, но Зийк спря, хвърли последен поглед към обречената църква и на лицето му се изписаха тъга и вина. Докоснах леко ръката му, а той се обърна и ми се усмихна с болка.

— Съжалявам. — Зийк се отдръпна и се извърна от църквата. — Просто... спомени. Прекарах много време в тази сграда, молах се за напътствия, накъде да тръгна. Освен това тук често виждах Кейлъб, Бетани и останалите. Те идваха на неделната служба и понякога родителите им ме канеха на гости за следобеда. През останалите дни бях твърде зает в лабораторията с учените и не ги виждах. — Той въздъхна и погледна пак назад, към пламъците, които блещукаха зад прозорците на кулата. — Много спомени имам там. Трудно ми е да гледам как всичко изгаря.

— Това е само една сграда, Зийк. Може да бъде възстановена.

— Да. — Той кимна и се обърна. — Права си. Това е само една сграда. — Сега гласът му укрепна и стана решителен. — Едем може да бъде възстановен. И ние ще го направим. Трябва само да се погрижим да има ново начало.

Стигнахме до края на клона, Канин и Чакала ни чакаха на съседния покрив. Зийк полетя във въздуха по-далеч, отколкото би могъл да скочи човек, и се приземи с лекота. Аз се стегнах и го последвах. Палтото ми изпърха зад мен. Усетих миг въодушевление, когато тялото ми се изстреля във въздуха и се приземи доста зад ръба.

Канин поведе отново и тръгнахме тихо по покривите на Едем, към огромните бълващи дим комини в далечината. Вървах до Зийк и го поглеждах крадешком. Той изглеждаше мрачен, но решителен и овладян. Като се имаше предвид състоянието на дома му и всички ужаси, които бе видял и преживял, това ми се стори забележително. Надявах се обаче да не е само спокойна маска, като онази, която Канин постоянно носеше, а всъщност да се разкъсва вътрешно. Градът му, домът му, бяха в развалини и всичко, което познаваше, бе съсипано. Много добре знаех какво е.

Приблжих се и го докоснах леко по ръката.

— Добре ли си?

Той кимна.

— Опитвам се да не мисля за това. За... тях. За всички. Най-вече за Кейлъб и Бетани, как сядаха до мен в църквата и ми разказваха какво правили козичките тази седмица. И... провалих се ужасно, нали? — Изсмях се безрадостно и увеси глава. Прокара пръсти през косата си. — Те бяха последните, Али — добави с болка и вдигна очи. — Не може да са мъртви.

Трудно е да се надяваш, че някой някъде е още жив. Глупаво да се надяваш и да даваш надежди, когато реалността е толкова мрачна и жестока и нехае за човешката обич и за справедливостта. Вече бях дръзвала да се надявам и това едва не ме уби. То противоречеше на всичко, в което Али от Покрайнините вярваше; на този свят няма нищо трайно, единственият начин да оцелееш, е да не ти пука за нищо.

Но Али от Покрайнините беше мъртва. А вампирът Алисън вече имаше семейство. Странно, немъртво и понякога вбесяващо семейство, но вече не беше сама. Беше изгубила момчето, което обичаше и го откри отново, завърнало се от мъртвите. И някак, въпреки че се бе

зарекъл, че по-скоро ще умре, отколкото да се превърне във вампир, той още беше тук и вървеше до нея.

Така че... може би имаше смисъл да се надяваш, да вярваш в неща, които няма как да станат. Може би... може би точно това бе съхранило човека в мен, тази вяра, че съм нещо повече от чудовище. Когато изгубех надеждата — чудовището щеше да победи.

Съвзех се. Не биваше да се разсейвам с подобни мисли. А и не можех да позволя на Зийк да се разсейва. Ако искахме да има надежда за бъдеще за всички нас, трябваше да спрем Сарен, преди да е унищожил всяка надежда, завинаги.

— Те са издръжливи — казах на Зийк. — Тези малки деца ви следваха по целия път до Едем въпреки Бесните, дивите животни и откачения крал на бандитите. Ако са живи, ще ги намерим.

— Но първо Сарен — заключи Зийк и кимна мрачно. — Знам. — Срещна погледа ми и се усмихна тъжно. — Не се тревожи за мен, Алисън. Знам кое е най-важно. Знам какво трябва да направим. — Замълча, после добави много тихо: — Но ти трябва да си готова да сториш същото.

Смръщих се объркана.

— За какво говориш?

— Хей, кученце — отекна гласът на Чакала над покривите. С Канин стояха на ръба и ни гледаха. В далечината струйките дим се къдреха във въздуха, приближавахме централата. Очите на Чакала светеха в жълто, той скръсти ръце и се ухили на Зийк. — Когато спреш да се блещиш влюбено в сестра ми, би ли дошъл да ни покажеш накъде да вървим?

Зийк ме погледна извинително и тръгна към тях. Аз го последвах и погледнах от ръба. На няколко метра от нас жилищните сгради свършваха и една телена мрежа ги отделяше от голямо равно поле. От другата му страна, зад още една мрежа, електроцентралата блещукаше като метален замък, увенчан с гирлянди от дим. Около нея имаше по-малки сгради — дълги и бели, и Зийк посочи една от тях. Тя беше в края и тънеше в сянката на централата.

— Това е лабораторията.

Там е Сарен, добавих наум и усетих как по гръбнака ми плъзна студ. Очаква ни. Преглътнах с мъка при плашещата мисъл: това беше. Отивахме да се изправим пред най-ужасяващия, напълно откачен

вампири, който искаше да унищожи света. Нямахме представа какво ще заварим, но вероятно щеше да е толкова ужасно, опасно и страховито, колкото можеше да роди извратеният ум на Сарен. Надявам се, че си готова, Али. Последния път, когато влезе в леговището му, един от вас не излезе оттам.

Канин стоеше неподвижен в края на покрива и оглеждаше лабораторията със спокойните си черни очи. Кимна и каза тихо:

— Бъдете внимателни. Сарен знае, че сме тук и приближаваме. Имал е време да се подготви. Когато влезем в лабораторията, вероятно ще се опита да ни обезсили с капани или чрез живи същества. Трябва да сте готови за всякакви ужаси. Той самият също е изправен пред най-опасната си битка и е напълно непредсказуем. Десетилетия опитвам да разбера как работи умът му, но все още не мога да кажа какво може да направи в битка.

— Е, аз мога — каза Чакала небрежно и оголи зъби в смъртоносна усмивка. — Може да умре. Болезнено. След като му откъсна едната ръка и я навра в бълващата поезия уста, за да се задави с нея. Не разбирам само защо стоим тук и зяпаме, вместо да слезем и да разбием вратата. Хайде, екип. — Ухили се подигравателно.

— Да идем да утрепем един психопат.

Когато прескочихме телената ограда и тръгнахме към дългата бяла сграда в края на парцела, всичко беше тихо. Нищо не помръдваше; около лабораторията не бродеха Бесни. Прозорците тъмнееха, но колкото повече се приближавахме, толкова повече се убеждавах, че Сарен ни наблюдава. Канин не тръгна към предната врата, а ни поведе назад, макар че не знаех защо си прави труда. Щом Сарен знаеше, че сме тук, спокойно можехме да разбием вратата и да започнем да трепем всичко по пътя си.

Канин счупи с лакът един прозорец — не знам как, но го направи тихо — и ние се провряхме в тъмното леговище на безумеца.

— Сега накъде? — обърна се Канин към Зийк, а аз огледах предпазливо помещението. То беше бяло и стерилно, с дълги плотове, по които всякакви малки неща блещукаха в мрака. Потреперих, защото си спомних една друга лаборатория и друг комплект остри инструменти, които блещукаха в локва от кръвта на Зийк.

— Не съм сигурен — прошепна Зийк. — Но предполагам, че е в подземното ниво, където учените провеждаха повечето експерименти. Водеха ме предимно там.

Стомахът ми се сви, като си представих какво са му правили, но Канин само кимна.

— Тогава води. И бъдете внимателни.

Тръгнахме през лабораторията след Зийк по безкрайни тесни коридори, през бели стерилни стаи, пълни с плотове, компютри и странни машини. Нищо не изглеждаше счупено или не на място. Нямаше трупове, нямаше кръв, не личеше да се е случвало нещо необичайно. Само дето лабораторията пустееше и тънеше в зловеща тишина.

И все пак настръхнах. Беше твърде чисто. Всичко бе бяло и блестящо, излъскано и миришеше слабо на химикали и дезинфектант. Не само стерилно, а безжизнено. Моят свят, външният свят, беше порутен, разпадащ се, пълен с ръжда и отломки, с развала. И въпреки това бе още жив. Това място беше почти обидно чисто, неповредено, твърде съвършено, за да е истинско. Сякаш се намирах в болница, студена, антисептична и безстрастна, сякаш тук се бяха случили ужасни неща, които бързо са били изличени и забравени.

Някак това ме притесняваше повече, отколкото ако бяхме открили покрити с кръв стени и разчленени трупове. От Сарен очаквах касапница, а не студени, излъскани стаи и тишина. Той променяше правилата на играта и това не ми харесваше.

Явно не бях единствената.

— Хм — изсумтя Чакала и гласът му отекна странно в празния коридор. — Малко е разочароващо. Бихме толкова път да убием Сарен, а той не си е направил труда поне да заложи няколко капана или да пусне кървящи да се мотаят наоколо? Направо съм засегнат.

— Може да не е имал време — предположих с надежда. — Или изобщо не е тук.

Канин поклати глава.

— Не — огледа тихата лаборатория с присвити очи. — Не се заблуждавайте. Каквото и да планира Сарен тук, той иска да се увери, че никой няма да му попречи. Ето защо е пуснал Бесните в Едем. При целия хаос навън ще може да работи на спокойствие, без никой да го

безпокои. Имал е достатъчно време да се подготви за появата ни. Предполагам, че всеки миг ще разберам какво ни е приготвил.

— Да се надяваме, старче — каза Чакала и небрежно събори кутия с епруветки на пода. Те се пръснаха на малки стъкълца по плочите. Напрегнах се, почти очаквах в стаята да се разрази суматоха, но всичко си остана тихо. Зийк го изгледа подразнен и Чакала се ухили: — Не съм се издокарал така за едното нищо.

Стигнахме до асансьорите и открихме, че още работят, но Канин и Зийк не искаха да влизат в малка метална кутия без път за бягство. Тя бе съвършеното място за капан, бомба или друга гадна изненада. Зийк каза, че точно тук би заложил капан за вампири; една бомба под дъното на кабината щяла да е смъртоносна в толкова ограничено пространство. А ако решат да се спуснат по шахтата, била нужна само една искра в метална туба с водород, за да се разрази истински пожар, който щял да изпепели за миг дори група вампири.

Това ни убеди да поемем по стълбите. Макар че бяхме крайно предпазливи, докато се спускахме надолу, защото не забравяхме, че последния път, когато тръгнахме по тясно стълбище в търсене на Сарен, то избухна. Но нищо не се случи, нямаше взрив, нямаше капани. Стигнахме до врата, която се отвори с лекота, и влязохме в лабиринт от тъмни празни коридори. Тишината тук беше оглушителна. Чакала се обърна към Зийк.

Сигурен ли си, че това е правилната лаборатория?

Зийк кимна и ни поведе напред.

— Сигурен съм.

Вратата зад нас се затвори със съскане и потопа коридорите в пълен мрак. Вампирското ми зрение веднага се изостри и ние последвахме Зийк по дългите тесни коридори, които се пресичаха и извиваха, минаваха през летящи врати и катраненочерни стаи, докато не се обърках напълно.

— Взе да ми писва — измърмори Чакала, когато свихме по друг коридор, напълно идентичен с останалите. — Това с някакъв замисъл ли е построено или на мръвките им харесва да живеят като плъхове в лабиринт? Имам чувството, че се въртим в кръг.

— Знам накъде вървя — отвърна спокойно Зийк.

Много хубаво. Може би там ще те чака парче сиренце.

— Чухте ли? — прошепнах аз.

Всички замръзнаха. Тишината пулсираше в ушите ми. Но точно пред нас, зад ъгъла, дочух слабо свистене на затваряща се врата.

Настръгнах. Извадихме оръжията и тръгнахме към ъгъла. Този път водеше Канин. Той надникна по коридора. В дъното му имаше проста сива врата, която бавно се затваряше. Не бяхме сами.

Канин ни направи знак да не помръдваме, приближи се тихо до вратата, открехна я и надникна през пролуката. Аз стиснах дръжката на меча, втренчих се в мрака и зачаках нещо да гръмне или да го издърпат през вратата. След миг Канин се озърна към нас и ни даде знак да се приближим. Чакала изпъшка зад мен.

— О, колко жалко. Надявах се нещо да изскочи и да каже „бау“. Бих продал града си, за да видя как старецът пищи като малка...

Нещо се блъсна с писък в Чакала. Той се стовари на земята, превъртя се и опита да се изправи, а нещото изпищя отново и се вкопчи свирепо във врата му. Беше Бесен с празен, безумен поглед. Миризма на гнило и кръв веднага изпълни коридора. Аз извиках и замахнах с катаната към слабото тяло, но Бесният се наведе и отскочи назад със смайваща бързина. Вдигна глава, оголи нащърбените си зъби и изсъска. Стомахът ми се сви от ужас.

Очите му ги нямаше. Белите, лишени от зеници топчета, бяха превърнати в нащърбени дупки, каквито имаше по цялото му лице. Дълбоки кървави и черни рани се спускаха по бузите, брадичката и челото, а от гърдите му висяха раздрани парчета плът. Съществото изпищя, скочи към мен, посегна с окървавените си нокти към лицето ми и аз замахнах почти отчаяно. Катаната срещна кокалестата му ръка и я отсече от лакътя, но Бесният дори не потрепна. Зийк се хвърли напред и заби мачетето дълбоко във врата му. Бесният се извърна като змия, спусна се към него и Зийк едва избегна ноктите, които раздраха бузата му. Аз изревах.

Скочих на гърба на Бесния, вдигнах меча и го забих с всичка сила в гръбнака му. Катаната се плъзна през кост, плът и мускули, после се заби в пода, а Бесният се свлече сред пръски кръв, посечен от кръста надолу.

И все пак продължи да се бие. Влачеше се с дългите си ръце по окървавения под, въпреки че половината му тяло липсваше. Посегна към мен и издаде последен смразяващ писък точно преди бравата на Чакала да му пръсне главата. Чак тогава застина.

Потреперих и отстъпих от тялото, като потиснах порива да се озъбя и да го изритам. Това ли правеше Сарен? Превръщаше Бесни в... каквото и да беше това същество? Но защо? С каква цел, освен напълно да ме подлуди?

— Виж ти, това беше... интересно — гласът на Чакала не съответстваше съвсем на изражението му — гневно и ужасяващо. Беше извил устни в нямо озъбване. Опря брадвата на рамо и се обърна към Канин, който стоеше на няколко крачки от нас. Господарят вампир вероятно бе дошъл още когато Бесният изскочи, но всичко се разви толкова бързо, че не успя да се намеси.

— Благодарим за помощта, старче — процеди Чакала.

— Мисля следващия път аз да надничам зад вратите, а ти да останеш тук с дребосъците. — Потърка врата си, смръщи се и аз видях кръв по пръстите му.

— Ранен си. — Притесних се аз, и сама не знаех защо.

— Това нещо ухапа ли те?

— О, сестро, да не се разтревожи за мен? — Чакала избърса кръвта в палтото си. — Твоята загриженост ме трогва, но това не ми е първото ухапване от Бесен. Ще се оправя, повярвай ми.

— Но с този нещо не беше наред! — Спомни си как кървящите в Ню Ковингтън си изтръгваха очите. Спомних си и заразените с тяхната кръв вампири, които започваха да гният отвътре. Ако при тези Бесни беше същото... — Ами ако е бил заразен? Ако ти си...

— И какво ще направиш? — предизвика ме изнервен Чакала. — Да нямаш лекарство в ръкава? Или просто ще губим време с празни приказки? — После махна с ръка. — Свършено е, сестричке. Искаш да ми помогнеш? Тогава намери Сарен и го дръж, докато му изтръгвам сърцето през зъбите. Да вървим.

Обърнах се към Зийк. Може би той имаше някакви идеи, но зад нас изкънтяха писъци и още двама Бесни се появиха в дъното на коридора и изчезнаха зад един ъгъл. Вампир или не, аз не исках да се изправям отново пред подобни създания. Едно е да се биеш с Бесни, а съвсем друго да се биеш с Бесни, които са се раздрали на кървави ивици, движат се невероятно бързо и не щат да умрат, докато буквално не ги насечеш на парчета.

— Зийк — изсъсках. — Изведи ни оттук. Той кимна и ние се плъзнахме тихо в друг коридор. Ускорихме ход, защото писъците и

съскането на Бесните на Сарен започнаха да отекуват след нас.

Не се натъкнахме на други чудовища, докато Зийк не ни отведе до двойни врати в края на коридора. Опита да ги отвори, но те не поддадоха.

— Завключени са, а няма друг изход. — Отстъпи от тях с мрачно изражение. — Сарен е тук. Сигурен съм.

Канин се приближи, блъсна с рамо няколко пъти и вратите се отвориха. Продължихме напред, но Зийк внезапно ме стисна за ръката и ме накара да се обърна. Изражението му беше напрегнато, когато срещна погледа ми.

— Помни, Али — прошепна той и стисна пръстите ми. — Спри го, на всяка цена. Дори да трябва да минеш през мен.

В мен пак се надигнаха тревога и непокорство, но Зийк ме пусна и се обърна, преди да отговоря. Тръгна след Канин и Чакала. Аз се зарекох, че няма да се стигне дотам, вдигнах меча и пристъпих в мрака.

Влязохме предпазливо в тъмната стая. Тя приличаше на останалите: плочки по пода, дълги плотове, странни инструменти. Всичко изглеждаше стерилно, както навсякъде.

Но Сарен определено беше тук. Мястото смърдеше на кръв, макар че не се виждаха следи от нея. Нито от него. Гладът се надигна и аз веднага го потиснах. Не биваше да губя концентрация. Ако Сарен беше наблизо, трябваше да съм готова за всичко.

Канин погледна към Чакала и му направи знак да го последва. Дватама тръгнаха наляво. Зийк ми кимна надясно. Поехме покрай стената, взирахме се в мрака и търсехме някакви следи от Сарен или от ужасите, които е оставил след себе си.

В дъното се издигаше лъскава стоманена врата, която блещукаше в сумрака. Тя имаше прост лост за отключване и приличаше на фризер за месо или на складовите за кръв на Принцовете вампири. На ключалката имаше халки за катинар и в тях беше пъхната грубо изкривена отвертка.

Погледнах към Зийк. Нямахме нужда от думи. Някой искаше тази врата да си остане затворена и този някой можеше да е единствено Сарен. Зийк извади пистолета от кобура, вдигна го и се прицели във вратата. Аз стиснах меча с дясната си ръка и посегнах с лявата. Хванах дръжката на отвертката и дръпнах. Металът се изправи

с измъчен метален стон и изскочи от заключващия механизъм. Завъртях лоста.

Щом отворих вратата, едно тяло се изтърколи от фризера и се стовари със стон в краката ми.

ГЛАВА 17

— Доктор Ричардсън! — възкликна Зийк и бързо се приближи. Отстъпих, а той издърпа човека от фризера и го настани на пода до плота. Мъжът беше възрастен, имаше бяла като лабораторната му престилка коса и зорки черни очи. Кожата му беше бледа, а устните — посинели. Той изпъшка, закашля се и започна да поема дълбоки, треперливи глътки въздух. Зийк клекна до него и търпеливо изчака, докато пристъпът премина и човекът го погледна с изненада.

— Господин... Крос? — изхриптя той и се вгледа невярващо в него. Зийк му се усмихна леко и човекът поклати глава. — Вие се върнахте. Кога...?

— Преди два дни — отвърна Зийк и се наведе напред.

— Дойдох веднага щом можах, доктор Ричардсън. Какво е станало тук? Къде е Сарен?

— Сарен?

— Вампирът — обясних аз. — Висок, плешив, с белези по лицето? Искате да пуснете един супервирус, за да унищожите света.

— Сарен. — И без това бледото лице на учения съвсем изгуби цвета си. — Значи това е името на демона.

— Очите му потъмняха невиждащи и той се втренчи в стената. Уплаших се, че ще припадне. — Господ да ни е на помощ.

— Значи е бил тук — подтикна го Зийк да продължи. Лекарят кимна, все още беше замаян. — Къде е сега?

— Ричардсън не отговори, Зийк се наведе още повече и добави спокойно, но твърдо: — Докторе, няма време. Моля ви, кажете ни каквото знаете.

— Той не ни каза — прошепна ученият. Извърна се внезапно и сграбчи Зийк за ръката. Гледаше го умоляващо, почти безумно. — Той не ни каза нищо, само какво иска да направим. Когато най-сетне разбрахме какво става, какво му помагаме да създаде... — Мъжът потрепери така силно, че главата му се удари в плота, но той сякаш не забеляза.

Зийк внимателно свали ръката му от своята.

— Какво е искал да създаде?

— Опитяхме се да го спрем — каза Ричардсън, все още втренчен в нищото. — Опитяхме да се съпротивляваме, да го разубедим, но той е луд, пълен безумец. Той... започна да избива хора. Цивилни, които водеше от града. Каза, че ще измъчва и убива по един на всеки час и ще ни кара да гледаме, ако не се съгласим да му помогнем. — Доктор Ричардсън скри лице в дланите си и изстена. — Какво можехме да направим? Сред тях имаше деца.

Зийк се скова и очите му потъмняха. Знаех какво си мисли и отчаяно се надявах да не е станало така.

— Доктор Ричардсън — каза Канин тихо и настойчиво, — преживели сте твърде много, но ние трябва да знаем. В какво точно му помагахте? Какво създаваше Сарен?

— Реквием.

Прошепна го едва чуто, но думата изпрати студено копие в мен и смрази всичко наоколо. Спомних си. Виждах Сарен, надвесен отгоре ми със светнали безумни очи и бавно нарежда: Реквиемът започна, а когато и последната мелодия затихне, аплодисментите ще са сладка, вечна тишина.

Гласът на доктор Ричардсън прозвуча сякаш много отдалече:

— Той го нарича... Реквием.

За миг настъпи тишина. После пак чух тихия спокоен глас на Канин.

— И какво представлява този Реквием?

Доктор Ричардсън се отпусна на плота и потърка очи. Свали ръце и пое дълбоко дъх, сякаш се готвеше за изповед.

— Това е вирус — каза ученият и потвърди това, което вече знаех. — Мутирал щам на първоначалния вирус на Червените дробове. — Той сякаш се посъвзе, изражението му се успокои, но гласът остана гробовен: — За първи път го виждам, но тази версия е мутирала така, че поражда както живи, така и мъртви клетки. Затова е смъртоносна не само за хората...

— А и за вампирите — довърши Канин и ученият кимна уморено. — А беше ли променен още?

Доктор Ричардсън избърса челото си и продължи с делови глас:

— Има много технически термини и научен жаргон, но ще се опитам да ви обясня възможно най-просто. — Погледна ме, сякаш

точно аз нямаше да разбера сложните думи. Наежих се, но премълчах.

— Мутирالياят щам, който вампирът донесе, може да бъде разпространяван чрез пренасяни по въздуха патогени — започна той, — като първоначалния вирус или като обикновен грип. Затова вирусът на Червените дробове се е разпространил толкова бързо преди шейсет години. Но мутирالياят вирус не може да бъде пренасян от жив към мъртъв гостоприемник, освен чрез поглъщане кръвта на заразения.

— Иначе казано, вампирите трябва да ухапят заразен, за да се разболеят — казах аз.

— Точно така — съгласи се доктор Ричардсън, изглеждаше впечатлен от схватливостта ми. — Вампирите не хващат грип — те не дишат, не кашлят и не си споделят четката за зъби. А и фактът, че технически са мъртви, прави невъзможна инкубацията на заболяването. Един вирус се нуждае от живи клетки, за да оцелее. Но Сарен промени това. Първо с мутирاليا вирус на Червените дробове, а после с Реквиема.

— Какво точно направи? — попитах аз и доктор Ричардсън преглътна с усилие.

— Знаете, че мутирالياят вирус вече поражда вампири. — Огледа ни мрачно. Разбрах, че знае какви сме. Може би не и за Зийк, но за нас определено се беше досетил, че сме вампири. — Е, Сарен направи още една крачка. Не знам какво си мисли, но този безумец зарази Бесните.

— Да, вече се досетихме за това — прекъсна го нетърпеливо Чакала. И макар че говореше подигравателно, звучеше напрегнат, сякаш изпитваше болка. Притесних се, защото той вдигна ръка към врата си и потрепна. — Като се имат предвид проклетите, които тичат по коридорите, не ни казваш нищо полезно.

Човекът се ококори и изпъшка с ужас:

— Те са тук? — Изправи се и Зийк го хвана за ръката, за да му помогне. — Някой да е ухапан? — Огледа ни и повтори: — Някой от вас ухапан ли е?

Чакала присви очи и застина:

— Защо?

Мъжът заотстъпва от нас оцъклен и с ръка на устата.

— Трябва да си тръгвате — каза той, като отстъпваше трескаво. — Веднага. Трябва да вървите, не бива да сте тук... — Блъсна се в

стената, замълча и свали ръка от лицето си. — Всъщност няма смисъл? — Пак се смъкна на пода. — Ние сме мъртви. Всички са мъртви. Вече не можем да го спрем.

Чакала се приближи, хвана го за яката и го изправи.

— В момента не съм особено търпелив, доктор Мръвка — изрева той. — Казвай какво точно значи това?

Човекът се взираше немощно в него, не изглеждаше изплашен от зъбите му. Хвана яката на вампира и я отдръпна от врата му.

Стомахът ми се сви, когато видях бледата кожа на Чакала. Двете дупки на врата му бяха потъмнели, а плътта около тях добиваше познатия черен оттенък на гниенето. Черни вени пълзяха от раната и се разпростираха като мастилени паяжини по челюстта му.

— Ти си заразен, вампире — обяви доктор Ричардсън и погледна към нас. — Ето какво промени Сарен. Сега Реквиемът може да се разпространява и сред живи, и сред немъртви създания. Ако заразен Бесен те ухапе, си заразен. Ако се храниш от заразен човек, пак си заразен. Ако заразен вампир се храни от човек, човекът прихваща вируса, който може да се разпространи сред другите хора по въздушен път като обикновен грип. — Ученият се изсмя рязко и налудничаво. — О, а кое е най-интересното? Вирусът се разпространява между Бесните както при хората. Така че, ако един Бесен го прихване...

— Всички Бесни ще се заразят — прошепнах аз.

Бях замаяна, земята внезапно се раздвижи под краката ми. Значи така възнамеряваше Сарен да сложи край на света. С толкова опустошителен вирус, че нищо живо да не остане. Ако Реквиемът напуснеше острова, ако Сарен го пуснеше в света навън, край. За всички, вампири, Бесни и хора. Никой нямаше да оцелее при тази чума.

Чакала изръмжа почти отчаяно и разтърси човека.

— Ами лекарство? Трябва да има лекарство. Нали сте работили по този вирус със Сарен. Трябва да сте направили нещо, което да го спира.

— Няма лекарство — прошепна доктор Ричардсън и поклати глава. — Няма лекарство. Ние се опитахме. Когато Сарен не ни наблюдаваше, се опитвахме да разработим нещо срещу вируса. Но нямахме достатъчно време.

— Ами той? — попита Чакала и кимна към Зийк. — Той оцеля след първата зараза на Сарен. Каквото и да сте дали на малката торба с кръв, явно действа.

— Сега е различно. Вирусът е друг, много по-силен. Ако имахме повече време... — Затвори очи. — Но вече е свършено. Сарен унищожи експерименталното лекарство и всички проучвания, които бяхме направили — всичко научено досега вече го няма. Бяхме толкова близо — задави се той. — Толкова близо до откриването на лек. Ваксината, която сложихме на господин Крос, беше почти успешна. Само ако имахме вампирска кръв... единствено тя ни липсваше. Но вече е твърде късно.

— Сляп ли си, мръвко? — озъби се Чакала. — Пред теб стоят четирима вампири.

— Няма време! — избухна доктор Ричардсън. — С проучването е свършено! Всичко, което научихме, изчезна. Сарен си тръгна с вируса минути преди вие да се появите! А когато Реквием плъзне по света, край. Свършено е, вампире. Това е краят.

Чакала изръмжа и го блъсна. Докторът прелетя през стаята, удари се в бюрото с компютъра до отсрещната стена и се свлече със стон на пода.

Мониторът внезапно просветна. Зийк тръгна да помогне на доктор Ричардсън, а аз се втренчих в компютъра, нещо на екрана се движеше. Когато осъзнах какво е, кръвта ми се смрази.

— Канин — прошепнах аз, Господарят вампир се обърна и присви очи. Екранът беше черен, освен малките червени цифри в центъра му, които показваха обратно броене.

2:46.

2:45.

2:44.

Чакала изпъшка, когато всички в стаята осъзнаха какво става.

— Коварен кучи син!

Канин изрева:

— Излизайте! — И ние се втурнахме да изпълним заповедта. Зийк изправи доктор Ричардсън и вдигна ръката му на врата си, но Канин се спусна, награби го и го преметна на рамо, сякаш беше чувал с брашно.

— Бързо!

Изчаках на прага Зийк и заедно хукнахме след Чакала по лабиринта от коридори, преди Зийк пак да поеме водачеството. Надявах се, че няма да налетим на Бесни, докато се спасяваме, но очевидно исках твърде много.

Един Бесен се появи в края на коридора, лицето му беше истинска кървава каша от зейнали рани, едното му око беше изтръгнато. Щом ни забеляза, той нададе писък, който отекна в стените и скочи да ме захапе за шията.

Дори не забавих крачка. Извадих катаната, налетях право срещу него и го посякох през кокалестите гърди точно когато се сблъскахме. Той заби кривите си нокти в рамото ми. Вкопчи се в мен и продължи да ме раздира, макар че долната му част вече липсваше.

Изръмжах, отхвърлих го и продължих да тичам. Още Бесни препречиха пътя ни и ние размахаме оръжията, без да обръщаме внимание на ноктите, които се забиваха в нас и щракащите до вратовете ни зъби. Един Бесен ухапа ръкава ми на милиметри от кожата и аз го отхвърлих, като спрях само за да му отсека краката. Майната им на заразите и вирусите, дори да бях ухапана, щях да му мисля, когато се измъкна оттук.

Профучахме покрай вратите на долните нива и полетяхме по стълбите, сподиряни от писъците на Бесните. Не погледнахме назад, нито забавихме крачка. Вратите се извисяваха в другия край на фойето, дебели метални врати, които вероятно бяха заключени или залостени. Чакала и Зийк се стовариха върху тях едновременно и те се отвориха с трясък. Изскочихме на стълбите и хукнахме през празния паркинг...

... зад нас изригна ужасен тътен. Ударната вълна ме събори. Усетих силна жега и върху мен се посипаха парчета стъкло, отломки и пламтящо дърво. Аз се претърколих и прикрих главата си. Накрая се надигнах на колене и погледнах към сградата.

Тя, разбира се, беше опустошена. Покривът го нямаше, прозорците зееха, а оцелелите стени бяха почернели. Пламъци ревяха през прозорците и изпращаха черен дим към небето, докато последната надежда за лекарство изгаряше заедно с лабораторията.

Потреперих и се огледах за останалите. Зийк лежеше по очи на няколко метра от мен, а Чакала тъкмо се изправяше. Канин вече беше

на крака и вървеше към доктор Ричардсън, който бе проснат по гръб на асфалта.

Допълзях до Зийк, молах се да не е тежко ранен, но той изстена и се надигна да седне. Втренчи се в горящата лаборатория.

— Зийк. — Сложих ръка на рамото му и го огледах внимателно, търсех рани. — Добре ли си? Ухапах ли те?

— Не. — Той поклати сковано глава. Светлината на огъня танцуваше в очите му и хвърляше потрепващи сенки по лицето му, докато той се взираше в пожара.

— Значи това беше. Вече няма надежда за лекарство. Няма надежда за нищо.

Не. В гърлото ми се надигна ръмжение, сграбчих го за ръката и го издърпах нагоре. Гняв и решителност изгряха стомаха ми.

— Сарен няма да победи — изревах аз и той примигна от изненада. — Няма да дам на това болно копеле нашата вечност. Не сме приключили.

Стон отекна наблизко — доктор Ричардсън се размърда и опита да седне. Канин стоеше до него. Лекарят понечи да стане, но изпъшка и притисна лявата си ръка към корема. Лакътът му беше подгизнал от кръв и нещо остро стърчеше от ръкава на лабораторната престилка.

— Счупена е — процеди той и стисна зъби от болка.

— Не мисля, че ще мога да дойда с вас, вампири. — Погледна към горящата лаборатория и изкриви лице. — Но ви благодаря, че не ме оставихте там.

— Доктор Ричардсън — приближих се аз към него. — Казахте, че Сарен е тръгнал малко преди да се появим. Знаете ли къде отиде? Къде е сега?

Той кимна и каза мрачно:

— Замина да пусне вируса. Но първо трябва да се измъкне от острова. Затова може да е отишъл само на едно място.

— На доковете — каза Зийк уверено. — Той ще е на доковете. Ако го настигнем там, все още можем да спрем това.

Примигнах. Лабораторията гореше, изследването беше унищожено, лекарството бе загубено. Преди секунда Зийк беше готов да се предаде и аз си мислех, че ще трябва да го увещавам да продължи, но той вече не изглеждаше ужасен или обезверен.

Изглеждаше като вбесен вампир. Зъбите му се бяха издължили, а очите светеха от гняв и решителност, когато се обърна и ни кимна.

— Не е далече. Знам пряк път. — Замълча и изгледа мрачно човека, сякаш едва сега осъзнаваше, че не можем да го вземем с нас. — Доктор Ричардсън...?

— Вървете — прошепна ученият и махна със здравата си ръка. — Не се тревожете за мен. Спрете Сарен. Спрете Реквиема. Нищо друго няма значение.

Зийк кимна и ние тръгнахме.

Улиците бяха странно пусти, не видяхме и един Бесен, докато тичахме след Зийк из Едем. Зачудих се къде ли са се дянали и поех бързо дъх — търсех миризма на гнило, но долових следа от прясна кръв във въздуха. Нищо чудно, че улиците бяха празни. Бесните се бяха събрали там, откъдето идваше миризмата.

Зийк зави зад един ъгъл и сградите внезапно свършиха, защото бяхме стигнали до края на улицата. От другата ѝ страна видях паркинг с телена ограда, а отвъд — дълъг бетонен пристан, прострял се над езерото Йъри.

Беше празен.

Забързахме натам, прескочихме оградата и хукнахме към края на пристана, като се оглеждахме трескаво. Няколко лодки се поклащаха във водата, прости гребни лодки, вероятно използвани за риболов и забравени в суматохата. Но Сарен не беше в никоя от тях.

После Канин въздъхна и посочи към езерото.

— Там.

Проследих погледа му. Далече в езерото се виждаше грамаден кораб, който вече изчезваше в мрака. Дори оттук изглеждаше внушително и приличаше на голямата баржа до Старо Чикаго, където бандитите държаха моторите си. Втренчих се в него вбесена и безпомощна, отчаянието заплашваше да ме прекърши. Бяхме закъснели. Сарен се измъкваше.

— По дяволите! — Гласът на Чакала беше напрегнат от болка. Той притискаше раната на врата си. — Явно нашият кораб току-що е отплавал. — Изкриви лице и се облегна на един стълб. Изглеждаше изтощен. — Но защо психопатът ще се качва на тази бавна баржа, за да стигне до острова. Освен ако...

Замълча и всички едновременно се досетихме какво се е случило. Зад нас Едем беше пуст и изоставен, защото... Сарен беше натоварил огромната баржа с Бесни и ги бе докарал в сърцето на града, а сега...

— Господи — прошепнах. — Базата. Ето как смята да разпространи Реквиема. Връща там заразени Бесни, за да ги пусне сред бежанците. Щом баржата стигне до базата...

Щеше да е свършено. Вирусът щеше да плъзне по света. Бесните щяха да избият бежанците и после да се пръснат навън, за да разпространят вируса сред Бесни и хора. Това щеше да е краят на всичко, точно както Сарен бе казал.

— Не — извика Зийк и пое назад по пътя, по който бяхме дошли. — Не е твърде късно. Още можем да го настигнем. Елате!

Поведе ни по пристана към друг док, където няколко по-малки лодки подскачаха във водата — елегантни съдове с двигатели вместо весла. В края на всеки пристан имаше метални варели, вероятно с гориво за лодките. Но вместо да тръгне натам, Зийк хукна към малка сграда в края на доковете, почти барачка. Тя имаше проста дървена врата и прозорец с гише. Нямах представа за какво служи.

— Зийк, чакай...

Зийк изрита вратата на барачката и тя се отвори с трясък.

— Лодките в Едем са общинска собственост — каза той и влезе вътре. Чакала и Канин спряха на прага, защото в стаята нямаше място за тях. По стените и по лавиците имаше въдици, харпуни мрежи и други инструменти, а до прозореца стоеше стол.

— Всеки може да ги използва — продължи Зийк, — стига да ги върне. Тук записват коя лодка отплава и кога се връща.

До гишето имаше табло, на което висяха ключове. Зийк грабна единия, провери етикета под него и се обърна.

— Това е, да вървим.

Прекъсна го писък и аз застигнах. Бесни излязоха от един склад наблизко — бяло пълчище в мрака. Поех дъх и миризмата на кръв ме удари в лицето. Идваше от дългата метална сграда. Сарен отново беше на крачка пред нас.

Бесните запищяха и се втурнаха насреща ни, а аз настръхнах. Някои от тях имаха пресни рани по ръцете и лицето и продължаваха да се раздират, докато настъпваха с клатушкане като кукли.

— По дяволите, заразени са! — изрева Чакала и погледна към Зийк. — Хайде, кученце, действай!

Хукнахме към пристана и тълпата се понесе с писъци след нас. Последвахме Зийк към самия край на дока, където една малка бяла лодка подскачаше на вълните. Зийк скочи вътре и тръгна към носа. Пъхна ключа в стартера, а ние стояхме в края на пристана и гледахме как Бесните приближават.

— Хайде — мърмореше Зийк, двигателят изкашля и замря. — Хайде, запали. — Завъртя пак ключа, двигателят изгъркори, запърпори и пак замлъкна. — По дяволите!

— Махай се! — Чакала влезе в лодката и го изблъска. — Сигурно разбираш от лодки колкото от коли. — Наведе се с напрегнато изражение. — Само задръжте откачалките за две секунди.

Писък в края на дока ме накара да подскоча. Бесните нахлуха по пристана със съскане, като не спираха да се раздират. Извадих катаната, изревах предизвикателно и тръгнах да ги посрещна.

Първият замахна към лицето ми с ужасна скорост. Отскочих назад и му отсякох главата, защото знаех, че само така ще го спра. Друг мина през него и се хвърли към гърлото ми, но Канин заби тънкия си кинжал в темето му и го изрита от платформата.

— Чакал! — изръмжах аз, докато отчаяно пречех на един Бесен да се докопа до лицето ми. Той изсъска и задрапа по меча, нищо че той беше забит в гърдите му. — Не искам да те притеснявам, но ако не се махнем скоро оттук, няма да има значение дали Сарен ще се измъкне, защото ще сме мъртви. Побързай!

Пистолетът на Зийк изгърмя. Чух как куршумът се заби във варелите в края на пристана. Обърнах се и видях, че Зийк стои на кърмата и се прицелва. Стреля отново, проби варела и от него потече струя бистра течност.

Силна болка изригна във врата ми и аз изпъшках. За този миг разсейване един Бесен беше успял да забие зъби в гърлото ми. Изсъсках отчаяно, плъзнах меча между нас, замахнах силно и му отсякох главата. Чудовището падна, но аз се превих от болка. Ордата приближаваше. Зийк извика нещо, може би да се изтегляме, но не го чух заради агонията и писъците на Бесните.

Още едно чудовище се хвърли към мен и замахна с нокти, но Канин се извъртя, запрати го настрани и ме сграбчи през кръста.

Докато ме дърпаше към лодката, видях Зийк, който още стоеше на кърмата и се целеше. Държеше странен яркооранжев пистолет. Стреля веднъж към пристана.

От дулото изригна оранжево-червен пламък, който засъска, запръска искри и повлече дия от огън във въздуха, а после се удари в пробития варел. Последва проблясък огромно огнено кълбо се издигна в нощта и запрати Бесните към водата. Усетих горещата вълна и се обърнах, за да защитя очите си.

Когато погледнах отново, от края на пристана се издигаха огнени езици, които ближеха стълбовете и шибяха жадно дървото. Вампирските ми инстинкти веднага настояха да избягам от пламъците. Още чувах писъците на Бесните над рева на огъня.

Зийк отстъпи и свали пистолета.

— Това ще ги задържи...

И Бесните започнаха да напират право през огъня.

Смаяна, едва успях да вдигна катаната, когато не един и двама, а цялата тълпа скочи през пламъците, сякаш не ги забелязваше и хукна отново по пристана. Посяхох първия, който се хвърли към мен, гърбът и ръцете му горяха.

— Чакал! — извиках, когато Канин изрита един пламтящ Бесен във водата, обърна се и плавно обезглави следващия. Видях как Зийк скочи от лодката, прелетя над водата, заби мачетето си в един Бесен и се приземи точно до мен. Ще подкараш ли тази лодка най-сетне!

— Не и ако не спреш да крещиш! — извика Чакала. Бесните пицяха и напиряха, бяха плъпнали по целия пристан — нокти и зъби посягаха към мен от всички страни. Зървах само за миг Канин и Зийк, които сечаха чудовищата, но след няколко секунди Бесните щяха да надделеят.

— Готово! — Лодката изгъргори, изрева и затихна също толкова бързо, както и внезапно надигналата се надежда. — Мамка му! Фалшива тревога! Какво използват проклетите мръвки за гориво?

— Чакал!

Той не отговори, но след секунда двигателят изкашля, най-сетне запърпори и блъвна бял дим.

— Готово! — извика Чакала и ние заотстъпвахме пред неуморната тълпа. — Последният кораб от Крейзитаун отплава, режете въжетата и да се омитаме.

Канин хвърли един Бесен от платформата и се обърна да посече въжето, вързано за пристана. Двигателят изгъркори и лодката бавно потегли към езерото. Ние вече бяхме на самия край на пристана, зад нас беше водата, отпред чудовищното пълчище още напираше, а лодката се отдалечаваше. Трябваше да скочим, но Бесните щяха да ни съборят още щом им обърнем гръб.

— Чакал! — извиках аз и отсякох главата на един Бесен точно преди да забие зъби в кожата ми. — Ако ни зарежеш, кълна се, ще те намеря и ще те удуша в съня ти!

Смях отекна зад мен и зърнах Чакала до борда на лодката, която продължаваше да се носи по езерото. В ръката му имаше нещо оранжево.

— Сестро! Наистина ми нямаш никакво доверие. Наведи се.

Пламък лумна от ръката му, прелетя покрай мен и се вряза в Бесните.

— Скачай! — нареди Канин над писъците им. Бесните започнаха да отстъпват объркани. Аз се обърнах, прелетях над водата, ударих се в перилата на лодката и се вкопчих в тях с една ръка. С другата стисках меч.

Някой ме хвана за китката, издърпа ме в лодката и ми помогна да се изправя. Чакала се ухили и пусна ръката ми точно когато Канин кацна грациозно на палубата, а Зийк се надигна до перилата.

Погледнах към Чакала и потрепнах. От толкова близо видях черните кръгове под очите му, кожата му беше по-бледа от обикновено. Страховитите черни вени бяха плъзнали по гърлото му, а златните очи светеха от болка въпреки вечната усмивка. Заразата се разпространяваше бързо. При това темпо Чакала може би нямаше да изкара нощта.

— Не ме гледай така, сестричке. — Той се изсмя и отстъпи. — Забравяш, че се справям при всякакви обстоятелства. Затова не тревожи хубавата си главица. Ще оцелея. Винаги оцелявам. — Присви очи и погледна към червеното петно на врата ми. — Заради теб обаче ще трябва да хванем скоро Сарен. Няма да ми е толкова приятно да дразня кученцето, ако ти не си наблизо.

Един Бесен изригна от водата точно преди да отговоря, вкопчи се в перилата и оголи зъби с писък.

— О, ама стига вече! — изрева Чакала, извъртя се, цапардоса го с намотка въже в лицето и го запрати назад. — Тези копелета никога не се отказват, нали? Още озъбени и мокри Бесни драпаха към палубата. Като че ли страхът им от дълбоки води беше изчезнал заедно със страха от огъня.

— Изкарай ни оттук! — извиках на Чакала и скочих да помогна на Зийк и Канин, които изритваха Бесните от лодката. Една бледа муцуна се надигна над перилата и изсъска, а аз я разполових.

С Канин и Зийк тичахме от единия до другия борд, за да отблъскваме нашите странни пирати, а лодката се стрелна напред и започна да набира скорост. Пристанът се отдалечаваше и Бесните изостанаха. Гледах как Едем се смалява все повече, докато мракът го погълна напълно. Чакала обърна лодката на югозапад и поехме по вълните. Вятър и пръски шибаха лицата ни, докато се молехме да настигнем целта си навреме. Надпреварата за Края на света беше започнала.

ГЛАВА 18

— Его я баржата! — извика Зийк, който гледаше от носа на лодката. Отидох при него до перилата. Огромният правоъгълен кораб приближаваше, издигаше се невъзможно високо в небесата.

— Огромна е — прошепнах, когато Канин застана до мен, мълчаливо преценявайки огромната задача, която ни очакваше. — Как ще го спрем?

— Не можем да го спрем — отвърна той и присви очи към кораба, който неотклонно се носеше към сушата.

Нима бяхме закъснели? Нима бяхме стигнали чак дотук, след толкова битки, само за да загубим?

— Не е нужно да го спираме — добави Канин. В гласа му се усещаше някакво равнодушие, окончателност. — Трябва само да го върнем обратно. Ако се доберем до руля, ще успеем да го обърнем пак към Едем. Ако го закотвим за острова, ще задържим заразата там. — Замълча и аз видях нещо в очите му, което не успях да определя. Тъга? Решимост? — После ще се оправим с Бесните, но сега най-важното е да не стигнат до другия бряг.

Кимнах. Зийк се обърна към Чакала, който беше на руля, и извика:

— Приближи ни. — Лодката се стрелна напред и заподскача по вълните, които баржата вдигаше след себе си.

Когато наближихме, сянката на огромния кораб се извиси над нас и една висока бледа фигура се появи до перилата. Устните ми се извиха и оголиха зъбите. Усетих как Зийк се скова до мен.

Самият Сарен, белязаният, умният, откаченият психопат вървеше спокойно по горната палуба, усмихваше се и ни махаше.

Изръмжах от омраза и гняв. Нямаше друг път. Сарен ни очакваше и трябваше да се справим с него, за да попречим на кораба да стигне до базата.

Сарен вдигна ръка и посочи с дългия си кокалест пръст към нещо покрай борда на баржата. Погледнах натам и така стиснах перилата, че те се огънаха под пръстите ми.

От борда стърчеше метален пилон. Под него, над разпенената вода, се поклащаше мрежа. А в нея видях две малки ужасени деца, които се взираха в мен.

— Кейлъб! — Зийк се хвърли напред, сякаш смяташе да скочи от лодката. Не откъсваше поглед от мрежата, която се люлееше страховито над водата. — Бетани! Дръжте се! Идвам!

Откъм децата долетя слаб писък, високото гласче на Кейлъб викаше Зийк. Вече ги виждах добре, бяха оковани гръб до гръб с тежка верига, а лицата им бяха мокри от сълзи. Осемгодишната Бетани, златокоса, крехка и срамежлива, но все пак оцеляла след изпълненото с кошмари пътуване към Едем. И Кейлъб, шестгодишен, много издръжлив за възрастта си и единственият в цялата група, който никога не се изплаши от мен.

Ужасена, аз погледнах пак към Сарен, той ми се усмихна широко и започна да човърка едно вързано за перилата въже. То се опъваше назад по борда и стигаше до металния пилон. Аз изстинах.

Недей — помислих си отчаяно. Заради Зийк, заради Кейлъб и Бетани, заради всички попаднали под безмилостния поглед на Сарен. За бога, ако у теб е останала и капка човечност, не го прави.

Сарен вдигна лявата си ръка — която бях отсякла до лакътя при последната ни среща. На мястото на предмишницата сега имаше грозно извито острие, прикрепено към лакътя с метални скоби и каиши. Сарен ми се ухили, задържа погледа ми, после замахна към перилата. Въжето изпраця и децата изкрещяха, когато мрежата се стовари в разпенената вода като камък и потъна.

— Не! — извика задавено Зийк и се озърна към мен. Лицето му беше разкривено и очите му светеха от мъка. Знаеше, че трябва да спрем Сарен. Знаеше, че ако вирусът стигне до сушата, всичко ще свърши. Но той още си беше Зийк. Зийк, който защитаваше своите и отказваше да ги изостави, който обичаше яростно близките си и беше готов да даде живота си за тях. Ако Кейлъб и Бетани загинеха, дори да спасяхме света, Зийк никога нямаше да си прости.

— Върви — казах му, той се обърна и скочи без колебание във водата. Изплува и започна да гребе към мястото, където беше потънала мрежата. Бореше се с вълните, с течението и пенестата диря на баржата. Аз го гледах, докато лодката бавно се отдалечаваше, но една вълна се разби над него и той изчезна от поглед.

Преглътнах внезапния ужас, че няма да го видя отново и се извърнах към баржата. Чакала пришпорваше лодката и вече наближавахме, вълните ни подхвърляха така силно, че усещах как палубата потраква.

— Заобиколи — каза му Канин, Чакала кимна и завъртя руля. Лодката се изви и започна да се носи успоредно на кораба. — Кабината е отпред. Трябва да го обърнем към острова.

Прекъсна го писък. Погледна нагоре тъкмо когато един Бесен се хвърли от баржата и се приземи на нашата палуба. Изкрещя и скочи към Чакала, но Канин заби кинжала си във врата му. Главата на Бесния се катурна назад и Канин изрита тялото му в езерото.

— Мамка му! — Чакала изви руля и лодката се отклони от борда на кораба. Сковах се, когато видях ордата Бесни, които пъплеха по платформата на баржата, пицяха, съскаха и се раздираха. Те не бяха заключени в трюма или в клетки; бродеха свободно по кораба. Вече заразени.

Подминахме откритата платформа, а Бесните пицяха и съскаха към нас от ръба ѝ. Продължихме към носа. Вълните подхвърляха лодката, а пенестата диря на огромния кораб разораваше водата. Чакала обаче успя да ни приближи на няколко метра от корпуса. От него стърчаха метални скоби, които водеха към горната палуба.

Канин се обърна към мен.

— Да вървим.

Той скочи от лодката на стълбата, изкачи се по борда и изчезна зад перилата. Последвах го, като прелетях над водата и се вкопчих за скобите.

Обърнах се за Чакала, очаквах да е точно зад мен. Но той стоеше на носа приведен над руля, почти облегат на него. Никога не го бях виждала да показва болка или слабост. Досега.

— Чакал! — Гласът ми се понесе над вълните. Брат ми не помръдна и страхът ми нарасна. Сарен беше в другия край на баржата и между нас имаше орда пицящи заразени Бесни, но аз знаех, че той скоро ще се появи. — Хайде! Скачай, преди Сарен да е дошъл.

Чакала вдигна глава, очите му блестяха, усмихна ми се с усилие. Черни вени пълзяха по гърлото и челюстта му, а кожата на едната му буза започваше да потъмнява.

— Да, ами... — Гласът му беше напрегнат от болка, но решителен. Сякаш току-що бе направил избор и знаеше, че няма да ни хареса. — Съжалявам, сестричке, но ще трябва да го победите без мен.

— Не говориш сериозно! Не можеш да си тръгнеш сега? — Зяпнах насреща му. Не знаех дали съм смаяна, бясна или ужасена, че няма да го видя отново, защото скоро щеше да е мъртъв. — След всичко, през което минахме, за да се доберем дотук? След като знаеш какво ще направи този Реквием със света? Все пак си готов да се откажеш?

Той се изхили и лодката изви настрани.

— Най-много ме бива в това — извика той без капка разкаяние. Взирах се в него, не можех да повярвам. Той пак се усмихна. — Не се тревожи, сестро. Сигурен съм, че ти и старецът ще се справите със Сарен. Но аз не мога да се бия с него сега, а съм оцелял толкова дълго само защото знам кога шансът е на моя страна. Затова се страхувам, че трябва да се разделим.

— Не можеш да избягаш от това, идиот такъв! Ти си заразен с Реквиема! Къде ще идеш?

— Не се тревожи, сестро. — Усмивката му вече приличаше на гримаса. — Какво ти повтарям постоянно? Винаги се оправям. Ти се тревожи как ще победиш Сарен. Изритай го няколко пъти в зъбите от мен, става ли? Ще съм ти благодарен.

— Чакал... — Взирах се в него отчаяно, исках да го спря. — Няма да оцелееш. Ако изгубим и Сарен победи, всички ще умрат.

Чакала се изсмя сухо.

— Тогава ще се видим в ада — извика той, даде газ, лодката се отдалечи от баржата и изчезна в мрака. Взирах се смаяна след нея, докато Чакала отново не изчезна към непознатото. После забързах по стълбата.

Канин ме чакаше горе и не каза нищо, когато се прехвърлих през перилата. Стояхме на предната палуба и вятърът развяваше дрехите ни, а огромният кораб се носеше неотклонно по водата. На няколко метра от нас се издигаше кабината. Зад нея палубата се спускаше към огромната плаваща платформа, която представляваше останалата част от баржата. По нея бяха пръснати дълги метални контейнери, които образуваха истински лабиринт от пътечки и коридори. Освен това образуваха нещо като мост, до който Бесните не можеха да се докопат

отдолу. Разбира се, една погрешна крачка или подхлъзване и щяхме да полетим към ужасна смърт. Два контейнера бяха сложени един върху друг до стената до кабината и пречеха на чудовищата да се изкачат на горната палуба. Сарен не се виждаше никъде.

— Чакала... — започнах аз, не знаех какво да кажа.

— Няма значение — отвърна Канин и тръгна бързо към кабината. — Той направи своя избор, сега всичко зависи от нас. Ако стигнем до руля и обърнем кораба, ще имам време да се оправим с Бесните и Сарен. Но вирусът не бива да стига до сушата. Ако Бесните плъзнат там, няма спасение.

— О, Канин — измърка познат, ужасяващ глас някъде над нас. Вдигнах глава и видях, че Сарен стои върху кабината, а острието на осакатената му ръка проблясваше на лунната светлина — в другата стискаше стоманена брадва. Хилеше се с нечовешка злоба. — Наистина ли мислиш, че ще е толкова лесно?

Високият кокалест вампир скочи надолу, замахна свирепо към мен и аз едва успях да измъкна меч, за да го блокирам. Извитата остра глава на брадвата удари острието и ме запрати няколко крачки назад. Сарен веднага се извъртя, за да срещне оръжието на Канин с другата си ръка. Остриетата се срещнаха с дрезгаво стържение, аз скочих пак в схватката и изръмжах от омраза към откачения вампир. Брадвата полетя към мен, аз се приведох и я отбих с меч, като се целех в гърлото му. Сарен плавно изви глава назад, блокира замаха на Канин и ме удари в корема с тъпото на брадвата. Нещо в мен се прекърши, болка взриви вътрешностите ми и едва не се свлякох на колене. Сарен замахна с осакатената си ръка към главата ми и за част от секундата си помислих, че това е краят. Щеше да ме обезглави.

Тогава Канин се хвърли към нас и го изблъска назад. Върхът на острието одраска гърлото ми, изби кръв, но главата ми още си беше на мястото. Сарен изсъска гневно и стовари кокалестия си лакът в гърба на Канин, после го удари с брадвата в челюстта и той се олюля. Кръв се стече от устата и брадичката му и аз го прихванах точно преди да падне.

— Канин!

— Добре съм. — Изплю кръв и се обърна към Сарен, който ни чакаше преспокойно, доволно ухилен. Явно не бързаше да приключи с нас. — Размина се на косъм, Алисън — прошепна Канин и ме погледна едновременно строго и притеснено. — Научил съм те на повече. Успокой гнева си — не допускай Сарен да те подмами в сяпа атака. Помни колко е важно.

Кимнах. Бях невнимателна и сега си плащах за това. Ребрата ми пулсираха, изпращаха шрапнели болка към корема ми и ме караха да стискам зъби. Вътре нещо определено беше счупено, може би доста неща. Аз се възстановявах, макар и бавно, но ни чакаше дълга битка. А няхаме време.

За разлика от Сарен, който разполагаше с цялото време на света.

— Чувате ли? — прошепна той. Очите му сияеха от тържество и лудост, когато пак тръгнахме към него, този път по-предпазливо. Той вдигна ръката с острието към носа на лодката и на лицето му се изписа екстаз. — Песента, реквиемът — той ни зове. Краят приближава, още една последна нота и песента ще приспи света завинаги. — Погледна към мен и се усмихна. — Не можеш да я спреш, малко птиче. Може само да блъскаш с крилца по решетката на клетката си, докато не осъзнаеш, че си в капан. Не виждаш ли развалата и покварата навсякъде около теб — как извращава всичко, до което се докосне? Реквиемът ще те освободи. Ще освободи всички ни.

— Смъртта не е решение — изревах аз и стиснах зъби заради болката в ребрата. — Решението не е да унищожиш всичко, за да започне светът на чисто. Това означава да се предадеш. Но все още има за какво да се борим и за какво да живеем.

Сарен ме изгледа с искрено съжаление.

— Не, птиче — каза той и поклати глава. — Ти си още съвсем млад демон, не знаеш истината. Вечността не е дар. Тя е проклетие. Колкото по-дълго живееш, толкова по-безличен и мрачен става светът, докато не започнеш да бродиш сяпо из тъмното. Канин знае, нали, стари приятелю? — Погледна към създателя ми и леко се усмихна. — Ти копнееш за забрава, за край на вечното скиталчество. Но се страхуваш от онова, което идва после, защото злото, опетнило душата ти, може да я е осъдило на вечни мъки. Затова продължаваш да живееш, да съществуващ в създадения от теб ад с надеждата да изкупиш вината си. — Сарен се изхили така, че изтръпнах. — Но за

нас няма изкупление, стари приятелю — прошепна той. — Нищо не може да изличи онова, което причинихме — векове на кръв и смърт. Как ще изчистим душите си, когато целият свят около нас пулсира от развала, мръсотия и поквара? — Сарен изви устна с отвращение. — Не, време е да се сложи край. Време е да изчистим болестта веднъж завинаги. И ти, малко птиче, няма да спреш това!

Той скочи и замахна към лицето ми. Бях забравила колко бърз е откаченият вампир, но и да помнех, нямаше да ми е от полза. Въпреки че очаквах атаката, едва успях да отскоча назад и отчаяно завъртях меча. В същия миг Канин замахна с кинжала към врата му, но Сарен блокира моя удар, избегна неговото острие и ме изрита в гърдите. Аз политнах назад и видях как той се извърта към Канин, а брадвата описа страховита дъга към врата му. Този път Канин се гмурна по ръката му, приближи се и заби кинжала в корема му така, че той щръкна от гърба.

Сарен изрева. Аз се изправих и в ребрата ми пак се взриви болка. Вампирът скочи към Канин и го удари по темето. Хукнах към тях, за да се включа пак в битката, но Канин ме спря с поглед, когато Сарен се олюля назад.

— Върви при руля! — нареди той, Сарен изсъска като разярена змия и пак налетя. Не се тревожи за мен — обърни баржата, Алисън! Сарен изрева отново, безумните му очи се извърнаха към мен и аз хукнах през глава към кабината. Видях как той се спусна подире ми, но Канин скочи върху него с рев и го принуди да се обърне. Стигнах до стълбите, изкачих се на третото ниво, без да ми пука за Бесните, които пицяха и съскаха под мен, и се опитвах да се покатерят по металната бариера. Стигнах на най-горната палуба. Там редица тъмни прозорци опасваха малка стаичка с метална врата. Стиснах дръжката и я завъртях.

Вратата не се отвори. Завъртях дръжката отново, като вложих цялата си вампирска сила, но без полза. Вгледах се по-отблизо и видях, че металът по рамката на вратата е заварен, а прозорците са препречени с дебели метални греди от вътрешната страна.

— Не, не, малко птиче — изсъска ужасният глас на Сарен, който се издърпваше с една ръка към горната палуба. Кръв покриваше лицето му и се стичаше по улейчетата на белезите. — Там не е за теб.

Изръмжах, за да прогоня страха и се хвърлих диво към него; ръката му се стрелна, сграбчи ме за китката и ме изхвърли от палубата. Прониза ме ужас, когато пълчището отдолу запищя, Бесните се втурнаха към мен, а аз се ударих в ръба на металния контейнер сред взрив от болка.

Потрепнах, погледнах нагоре и видях, че Сарен се спуска към мен. Острието изсвистя към главата ми и аз се хвърлих настрани. Вампирът се стовари с тътен върху контейнера и изби искри от метала.

Катаната лежеше на няколко крачки от ръката ми. Посегнах към нея и Сарен стовари крак върху лакътя ми. Костите се счупиха, но писъкът ми беше прекъснат от ритник в ребрата, който ме запрати към перилата и разби целия ми свят на късчета агония.

Рев отекна по палубата. Обърнах се и видях Канин. Лицето и едната му ръка бяха окървавени. Спусна се върху Сарен като ангел на отмъщението. За няколко трескави секунди двамата се сражаваха на самия ръб на контейнера, на крачка от гъмжащата сган долу. Опитах да се изправа и да помогна на Канин, но въпреки че раните ми заздравяваха, костите още не се бяха сраснали и аз едва се примъквах, пъшкайки от болка.

Кинжалът на Канин внезапно се заби в гърдите на Сарен и той изрева. Сграбчи китката му, заби острието още по-дълбоко в тялото си и замахна към гърлото на Канин. Канин се хвърли настрани, остави кинжала да стърчи от гърдите на Сарен и се търколи към ръба на платформата.

Изкрещях, когато той се олюля там. Чух как изригнаха писъците на Бесните. Знаех, че ще го връхлетят и разкъсат. Нужно беше само Сарен да го бутне назад и Канин щеше да полети към смъртта си.

Но Сарен се наведе, хвана го за яката и го издърпа от ръба. Канин се претърколи и спря на няколко крачки от мен. За част от секундата на лицето му се изписа удивление.

Сарен поклати глава към нас.

— Ох, ох — изгука той и размаха кокалестия си пръст. — Не така. Няма да ви позволя да разлеете болестта си и да съсипете симфонията ми. Още не сме стигнали до кулминацията. — Посегна към кинжала, който стърчеше от гърдите му, издърпа го и спокойно го огледа. После го хвърли на палубата. — А сега мисля, че е време да те убия, стари приятелю. — Тръгна напред. — Най-сетне.

Канин се изправи спокоен, невъоръжен, и се вгледа в безумеца, който вървеше към него. Стиснах зъби и се избутах нагоре. Всяко движение ми причиняваше остра болка и дясната ми ръка висеше безполезна, но лявата още работеше. Поне щеше да може да държи меча. Пристъпих напред, застанах между Канин и Сарен и изръмжах.

— Ще трябва да минеш през мен. — Вдигнах катаната. Сарен ме изгледа развеселен и се изсмя.

— О, малко птиче. Вече разбирам. — Кимна бавно и се усмихна сякаш на себе си. — Разбирам защо Канин те е избрал. Ти не знаеш кога да спреш. Продължаваш да вилнееш въпреки неизбежното, блъскаш с крилца срещу настъпващия мрак, дори когато той вече те повлича в своята сладка, вечна прегръдка. — Зъбите му просветнаха в тъмното. — В теб има такъв огън... такава надежда. А за Канин... това сигурно е било неустойимо. Дори да си повтаря, че няма смисъл да се надява. — Килна глава и ме огледа. — Е... ти сигурно въплъщаваш всичко, в което той вярва. Всичко, което копнее да си върне.

Озърнах се към Канин, който стоеше близо до перилата и ни гледаше. Изражението му беше неразгадаемо, но срещнах мрачния му поглед и видях там стотици чувства. Нещо странно премина между нас, някакво разбиране, твърде бързо, за да е истина. Дали ме достигна по кръвната връзка или не, но вече знаех какво да направя.

Кимнах леко и се обърнах към Сарен.

— Как ли ще му се отрази, ако те убия пред очите му? — попита Сарен, който не подозираше за случилото се между нас. — Всичко, на което се е надявал, ще изчезне за миг. Даже няма да се наложи да го убивам. Когато малкото птиче вече го няма, когато песента ѝ затихне завинаги, вече нищо няма да го спаси от собственото му отчаяние. — Обърна се към Канин, в очите му светеше злоба. — Как ти звучи, стари приятелю?

Пристъпих напред и изревах:

— Ей, психопат. — Сарен извърна очи към мен. — Защо не спреш да ломотиш? По-досаден си дори от Чакала, освен ако не възнамеряваш да ме отегчиш до смърт. — Вдигнах катаната и се изхилих предизвикателно. — Още не съм мъртва.

Сарен се засмя и се обърна изцяло към мен.

— Много добре, птиче — прошепна той, аз стиснах меча и се подготвих. — Щом нямаш търпение да умреш, ще ти угода. Твоят

принц го няма, брат ти те изостави, а Канин не може да те спаси. Сама си. Мисли за това, докато те изпращам в ада.

Той нападна, ръката с острието замахна в мрака към мен. Не се опитах да я блокирам, нито да отвърна. Когато Сарен посегна, аз отскочих назад, извърнах се и хвърлих меча настрани.

Към Канин.

Очите на Сарен се разшириха, щом осъзна какво става. Извъртя се, острието мина на сантиметри от главата ми и той опита да посрещне неочакваната атака отзад. Но катаната вече описваше смъртоносна дъга във въздуха право към врата му. Вампирът безумец отскочи отчаяно.

Твърде късно. Върхът на меч се заби в гърлото му и отвори огромна рана точно под брадичката. Главата на Сарен се отметна назад, от врата му шурна кръв и от устата му изскочи дрезгаво гъргорене. Той вдигна ръка към гърлото си, залитна назад, удари се в перилата, прекатури се през тях и изчезна в кипналите води.

Сарен вече го нямаше.

Отпуснах се на перилата, разтреперана от облекчение. Тялото ме болеше на хиляда места. Ръката ми пулсираше и не знаех колко зле е потрошена, но имах чувството, че целият ми гръден кош е на трески, болеше ме при всяко движение. Възстановявах се, усещах как раните се затварят и костите се съединяват, ала агонизиращо бавно, а Гладът вилнееше с пълна сила. Имах нужда от кръв, но наоколо кръв нямаше. Не и човешка. А и все още не можехме да се отпуснем.

Стиснах зъби, изправих се и се огледах за Канин.

Той стоеше до перилата и стискаше катаната в бледата си ръка. Тъмните му очи се взираха там, където беше паднал Сарен. Изражението му беше неразгадаемо, но кой знае защо стомахът ми се сви от страх.

— Канин? — Закуцуках към него. Очите му бяха като стъклени и сякаш не ме чуваше. Страхът ми нарасна. Нещо не беше наред. Трябваше да спрем този кораб, преди да е налетял право на лагера на бежанците и да пръсне Реквиема по целия свят. Канин го знаеше. Защо стоеше така?

— Хей. — Хванах го за ръката и той потрепна. Най-сетне ме погледна, но сякаш мислите му бяха много, много далеч. — Трябва да спрем кораба. Да изключим двигателя, да го обърнем или нещо друго! Как ще го направим? Кажи ми какво да направя.

Той примигна, сякаш се събуждаше, и рече:

— Кабината. Влез вътре и обърни кораба, ако Сарен не е заклинил лостове. Бързо — бутна катаната в ръцете ми. — Още има време.

Тръгнах, но спрях, защото си спомних за заварената врата, и се обърнах към него. Той се беше отдалечил от перилата и се взираше в края на платформата, където заразените Бесни пицяха и се драпаха. За миг се поколеба, после пристъпи към ръба.

— Канин! — Хвърлих се към него и го хванах за ръката. — Луд ли си? Какво правиш? — Той сведе поглед към мен, изглеждаше примирен. Аз го стиснах още по-здраво, взирах се в лицето му. — Ти знаеш нещо. Ще направиш нещо без мен.

Той не отговори и аз го погледнах умолително.

— Канин — прошепнах. — Моля те, сега сме само двамата. Кажи ми какво става.

Той въздъхна, отпусна рамене и сведе глава.

— То е в мен — прошепна накрая.

Намръщих се объркана. Баржата продължаваше неотклонно напред, а писъците на Бесните отекваха отдолу. Канин сякаш беше забравил за тях.

— Какво говориш?

Разбрах защо... — продължи той тихо. — Разбрах защо Сарен не ме остави да падна. — Още се взирах объркана в него, а той извърна поглед към ръба на палубата, под която чакаха Бесните. — Лекарството. Доктор Ричардсън каза, че им е липсвала само вампирска кръв, за да направят лекарството. Сега проучването го няма, но те са дали на Йезекил това, с което са разполагали, преди да тръгне от Едем, за да те търси. — Погледна ме мрачно и напрегнато. — А в Ню Ковингтън, когато умирах от първия вирус на Сарен, ти ми инжектира от кръвта на Йезекил и ме спаси. Това беше достатъчно да победи болестта. — Той леко докосна гърдите си. — Сега онова проучване е в мен, тече във вените ми.

Смисълът на думите му се стовари върху мен и аз втренчих изумена в него.

— Кръвта на Господар вампир — прошепнах и отстъпих назад. — Това означава, че лекарството...

— Е в мен — повтори Канин. — Лекарството за Реквиема и за Беса... е в мен.

Зяпах го смаяна. Лекарството! Лекарството за Беса — най-последно. Сарен се беше борил толкова усилено да го унищожи, да изличи всяка надежда да бъде намерено, а ето че то през цялото време е било в Канин. Кръвта на вампир, смесена с ваксината, която учените бяха дали на Зийк, преди да напусне Едем.

Дали щеше да проработи? Струваше ми се твърде хубаво, за да е истина, твърде лесно. Но Зийк беше оцелял след първия вирус на Сарен, а Канин беше сред малцината вампири, които все още можеха да създават вампири, а не Бесни. Кръвта му беше силна, кръвта на Господар; вероятно беше достатъчно.

— Това е изумително, Канин — прошепнах аз, все още замаяна от новината. — Просто трябва да спрем кораба и да те заведем в някоя лаборатория. Ако лекарството е в теб, твоята кръв ще сложи край на Беса...

— Алисън. — Гласът му ме смрази и думите замряха в гърлото ми. Канин се взираше в мен нежно, но решително. — Няма време. — Поклати глава. — Виж.

Вгледах се в мрака над перилата. Отначало не видях нищо, но после забелязах една светлина да примигва в тъмното.

Това беше базата, сушата. Бяхме по-близо, отколкото предполагам.

— Твърде близо сме — каза Канин неестествено спокойно. — Дори Сарен да не беше заключил кабината, нямаше да имаме време да обърнем кораба. А щом той стигне до брега, Бесните ще избягат и вирусът ще унищожи света. Не можем да рискуваме да стигне до сушата. Трябва да го спрем тук. — Замълча и продължи съвсем тихо, но твърдо: — Аз трябва да го спра тук.

— Как?

Канин се усмихна с тъга и нежност. И светът замря.

— Не. — Пристъпих към него, ужас нахлу във вените ми и ме смрази отвътре. Моят създател само ме гледаше. Аз се вкопчих

отчаяно в ризата на гърдите му. — Канин, не! Не можеш. Трябва да има друг начин.

— Няма друг начин. — Говореше спокойно. Докосна ръката ми, сякаш да ме отблъсне, и аз се вкопчих още по-здраво. Не ме интересуваше какво си мисли. Нямах да му позволя да го направи. Бях изгубила мнозина; дори Чакала, моят кръвен брат, за когото даже не подозирах, че ще ми липсва, дори той си отиде и вероятно щеше да умре. Но не можех да изгубя Канин, последния член на моето семейство, онзи, който ми беше дал втори шанс и — семейство.

— Алисън. — Тъмните му очи ме гледаха нежно. Не ме отблъсна, нито ми каза да го пусна, но можеше да се освободи съвсем лесно. — Остави ме да го направя.

— Поклатих глава, не можех да продумам. Гласът му не потрепна. — Трябва да съм аз. Реквиемът не бива да се разпространи. Лекарството е в мен и Бесните трябва да го приемат, преди корабът да стигне до сушата. За това говореше Сарен. Той знаеше. Знаеше, че ако кръвта ми влезе в тях, планът му ще се провали. Те се възстановяват лесно и лекарството ще се разпространи в тях много бързо, а вирусът ще бъде унищожен.

— Не сме сигурни — задавих се аз, очите ми пареха.

— Не знаем какво е имал предвид Сарен. Може да се жертваш напразно, Канин.

— Не. — Той поклати глава, изглеждаше в унес. — Така е. Единствено кръвта на Господар е достатъчно силна да противостои на вируса. Сарен знаеше, че ключът към лекарството е в Йезекил. Липсваше само... вампирска кръв. — Затвори очи, извърна глава към небето и прошепна: — Толкова дълго го търсих. Толкова дълго търсих начин да изкупя вината си, да бъда опростен. А сега колелото се завъртя. Това е моето изкупление.

— Отвори очи, вдигна ръце и стисна леко раменете ми.

Аз започнах това, Алисън. Редно е аз да сложа край.

— Канин. — Кървавите сълзи вече се спускаха по бузите ми и замъгляваха очите ми. Наведох се и се отпуснах на него, вкопчена в ризата му. — Не можеш — изхлипах, но знаех, че е безсмислено. Той вече беше взел решение. — Не ме... напускай. Какво ще правя... без теб?

Ръцете му бавно плъзнаха по мен и ме притиснаха в прегръдка.

— Ти няма да си сама — прошепна Канин и сведе глава до моята. — Имаш Йезекил. Пътят ще е труден и сигурно от време на време ще трябва да се спасявате взаимно. Но Йезекил ме изненада, а ти си един от най-силните вампири, които съм виждал. Научих те на всичко, което можах. — Отдръпна се и ми се усмихна. — Вече нямаш нужда от мен.

Не можех да продумам. Едва го виждах през сълзите. Оставих ръцете си да се спуснат по гърдите му, безнадеждността се превръщаше в отчаяние. Канин задържа прегръдката си още миг, после свали ръце и отстъпи крачка назад.

— Ти си последното ми дете — каза той тихо. — Моето завещание за света. — Погледът му стана тържествен и той докосна бузата ми с кокалчетата на ръката си. — Сега ти си Господар, Алисън — обяви простичко. — Вероятно първият, създаден след чумата. Разбрах го онази нощ в Старо Чикаго, когато излезе от хибернацията — само Господар вампир може да се съживи толкова бързо. А силата ти ще нараства, докато не станеш равна дори на Принцовете на градовете. — Примигнах от изненада, той се усмихна леко и отстъпи назад. — Сега е твой ред да оставиш своя следа в света.

— Канин, чакай. — Той понечи да се обърне, но спря. Аз преглътнах сълзите и прочистих гърлото си. — Аз така и... няхах възможност да ти благодаря. — Взирах се в него за последен път. — За всичко. За онова, на което ме научи — че мога да избира в какво чудовище да се превърна... Няма да го забравя.

Канин се наведе към мен и съвсем леко докосна челото ми с устни.

— Гордея се с теб, Алисън Секемото — прошепна той и се отдръпна. — Каквото и да решиш, по какъвто и път да поемеш, надявам се, че ще останеш момичето, което срещнах в една дъждовна нощ. Единственото ми решение, за което не съжалявам.

После се обърна и се отдалечи. Спря само да вземе оръжието си от палубата, където го беше захвърлил Сарен. Не можех да помръдна и да спра сълзите, докато гледах как Канин върви спокойно към ръба на платформата, загледан в Бесните долу.

За миг застина там, Господарят вампир, моят създател, учител, ментор и приятел, и силуетът му се очерта на фона на нощното небе.

После кървавите сълзи изпълниха очите ми и ме заслепиха; примигнах да ги прогоня...

... и на ръба вече нямаше никого.

Долу се надигна хор от безумни писъци и кръвожаден вой. Извърнах се към стената, стиснах зъби и затворих очи. Искях да се скрия от тях. Писъците на Бесните се засилиха, издигнаха се във въздуха и вятърът донесе миризма на кръв. Аз изпищях и заудрях с юмруци стената, но Канин не издаде и звук. Нямаше викове от болка, ръмжене от гняв или омраза, нищо. Само накрая, когато шумът от схватката утихна, аз усетих последното кратко пробождаване на онова, което чувстваше умиращият Господар. Не беше страх, гняв или съжаление.

Беше... удовлетворение. Канин най-сетне намери покой.

После чувството потрепна и изчезна, а аз усетих как нашата кръвна връзка се стопява. Вампирът, който беше обрекъл целия свят и ме беше направил безсмъртна, докато търсеше начин да изчисти душата си, най-сетне откри своето изкупление.

ГЛАВА 19

Бях сама.

Не можех да помръдна. Не можех да мисля. Бях коленичила на студената палуба, опирах буза в стената на кабината и плачех. Зад мен Бесните съскаха и посягаха един към друг, дрезгавите им гласове се издигаха във въздуха, но аз не можех дори да ги мразя. Не чувствах нищо, само сковаваща мъка и ужасното, болезнено знание, че бях оставила създателя си да умре. Фактът, че той бе дал живота си, за да спре Реквиема, не ме утешаваше. Той умря, за да спаси света и намери своето изкупление, но аз съзнавах само едно — че Канин вече го няма.

— Али!

Усетих нечие присъствие до себе си, силни ръце легнаха на раменете ми и ме издърпаха от стената. Вдигнах поглед и срещнах сините очи на Зийк, гледаше ме с тревога. Той беше вир-вода и кожата му беше студена като лед.

— Добре ли си? — прошепна Зийк, притисна длан към бузата ми и ме огледа за рани. Не можех да отговоря и лицето му стана още по-притеснено. — Али, кажи нещо. Ранена ли си? Къде са Канин и Чакала? Къде е Сарен?

— Няма ги — отвърнах задавено. — Всички ги няма. Чакала пак си тръгна. На Сарен му отсякоха главата и падна от борда. А Канин... — Погледнах към края на палубата към мястото, където беше застанал Канин, спокоен и решителен, приел съдбата си.

— Канин... разбра, че лекарството е в него — прошепнах аз и усетих нов прилив на сълзи в очите си, макар че опитвах да се овладеея. — Сарен му каза твърде много. Лекарството беше в него и той знаеше, че Реквиемът трябва да бъде спрял, преди да достигне сушата. Затова, затова... той...

Зийк изпъшка бавно. Притисна ме към себе си и ме прегърна силно.

— Съжалявам, Алисън — прошепна в косата ми. Не каза нищо повече; нямаше какво да каже. За миг останахме коленичили и

вкопчени един в друг, Бесните пицяха под нас и корабът се носеше по водата, нехаещ за смъртта на един от последните Господари.

Най-сетне се отдръпнах и избърсах пламналото си лице.

— Как се добра дотук, Зийк? — После внезапно си спомних защо беше скочил в езерото и ахнах. — Къде... къде са Кейлъб и Бетани? — Отчаянието припламна отново, защото осъзнах, че е сам. Ако на всичко отгоре и децата се бяха удавили...

— Те са добре — увери ме Зийк. — Стигнах до тях навреме. — Кимна към второто ниво на кабината, където две малки бели лица надничаха към нас. — Замръзват — добави мрачно Зийк — и са ужасени, но иначе са добре. Поне засега. Трябваше да ги влача на гръб чак дотук и после намерихме стълбата нагоре. Висяха на гърба ми през цялото време. — Той поклати печално глава. — За първи път съм благодарен, че съм вампир — иначе нямаше да успеем.

Щом видях двете деца, Гладът отново се надигна и изрева. Но пръстите на Зийк се вкопчиха в ръцете ми и той заговори трескаво:

— Алисън. — Аз потиснах жаждата за кръв и опитах да се концентрирам, — още не сме приключили. Трябва да спрем кораба. — Кимна към края на палубата. — Бесните са долу. Дори и незаразени, ако стигнат до базата, ще стане касапница.

Погледнах към светлините, които блещукаха по брега пред нас. Изглежда, няхаме достатъчно време, а аз бях изморена, ранена и умирах от глад. Дясната ръка още ме болеше; едва свивах пръстите си и усещах, че имам счупена кост в гърдите. Исках да лежа неподвижно, пък каквото ще да става. Исках да намеря някой човек и да забия зъби в шията му. Исках да намеря и тихо местенце, където да се свия и да плача за Канин. Вместо това кимнах и се отдръпнах от Зийк. Избърсах кръвта от очите си.

— Да вървим тогава. — Заобиколих кабината към стълбата за горната палуба. — Вратата е заварена, но ако успеем да я отворим, може би ще спрем това нещо.

Забързах по стълбите, без да обръщам внимание на треперещите Кейлъб и Бетани, които се бяха сгушили на второто ниво. Отчаяно се опитах да държа Глада под контрол. Демонът ми пицеше да напада, да скоча и да разкъсам гърлата им, защото така щях да прогоня болката, която ме измъчваше. Наложих се да впрегна цялата си воля, за

да продължа, когато Кейлъб ме извика и помахна със слабата си бяла ръчичка.

Стигнах до вратата на кабината. Опрях рамо на метала и блъснах въпреки болката, която се стрелна в тялото ми. Вратата не поддаде, Зийк дойде при мен и започна да я блъска.

— Няма смисъл — прошепна след няколко напразни опита. — Няма да се отвори.

Втренчих се във вратата, гневът танцуваше с отчаянието. Аз съм Господар вампир помислих си и стиснах юмруци. Макар че още не ми се вярваше — аз, Господар като Канин? Като Принц? Но вярвах на своя създател и знаех, че никога не би ме излъгал. — Канин щеше да влезе. А аз няма да оставя хората на брега да умрат само заради някаква проклета врата. Затова ще я отворя!

Блъснах се отново в нея, влагайки цялата си сила. Тялото ми се разтресе от удара и изпрати болка в почти излекуваните ми ребра, но вратата се отвори с трясък и аз се стоварих вътре.

Щом се озовахме в кабината, триумфът ни не продължи дълго. Сложните и непознати уреди бяха строшени и изкривени. Рулят беше изтръгнат и лежеше на парчета в ъгъла. Сарен се бе погрижил корабът да следва курса си, точно както Канин предполагаше.

— По дяволите! — Огледах се безпомощно. През прозореца светлините на брега вече бяха плашещо близо. — Ами сега?

— Котвата — извика Зийк и посочи една метална кутия на стената с бутон в центъра. — Пусни котвата — може да попречи на кораба да се забие в базата.

Стоварих пръст на бутона. Чу се изщракване, но нищо не се случи. Корабът продължаваше да се носи към брега без следа от забавяне.

— Сигурно е прерязал веригата — изрева Зийк и прокара ръце през косата си. — Няма време да слизаме до машинното, дори да можехме да стигнем дотам. — Затвори очи и притисна юмруци към челото си. — Какво ще правим?

Аз се вирах отчаяно над сганта Бесни, които се щураха по платформата, към кърмата. Забелязах веригата на котвата, за която Зийк говореше. Тя лежеше спретнато намотана на палубата. Явно нямаше котва, но два отворени метални контейнера лежаха до нея, същите като онези, по които се катереха Бесните. И тогава ми хрумна

нещо. Беше рисковано и трябваше да минем през Бесните, но нямахме друг избор. Нямахме време.

— Хайде — казах на Зийк и се извърнах от уредите. — Сетих се нещо.

Тръгнах към вратата, но застинах, защото видях Кейлъб на прага — блед и треперещ, той се взираше в мен с големите си тъмни очи.

— Али немощна усмивка се разля на лицето му. — З-з-знаех си. Знаех си, че ще се върнеш.

Демонът се надигна с рев. Преди да помръдна, Зийк се хвърли напред и ме сграбчи през кръста точно когато се напегнах да скоча и да разкъсам гърлото на детето.

— Кейлъб, махни се! — извика Зийк и детето се ококори от страх. Зийк ме държеше здраво, ръката му беше като стоманена на кръста ми. Аз затворих очи и се обърнах към него, за да се овладеея. — Слезте с Бетани на долното ниво и стойте там — нареди Зийк твърдо, а аз стиснах в юмрук ризата му и притиснах чело в гърдите му. — Когато излезем, ще се върнете в тази стая, ще залостите вратата и няма да отваряте на никого, освен на мен, чу ли?

Демонът ми изрева, Гладът разкъсваше вътрешностите ми, подлудяваше ме. Чух как Кейлъб изхлипа и опита да възрази, а Зийк извика:

— Веднага, Кейлъб!

Детето се заплака и избяга. Зийк не се отпусна, докато стъпките му по стълбите не затихнаха, после много внимателно разхлаби хватката си, но не ме остави да се отдръпна.

— Али?

— Добре съм — казах през зъби. Гладът гореше във вените ми ужасен и неукротим, но аз принудих зъбите си да се приберат и спрях да си представям как се нахвърлям върху детето. — Благодаря, че ме задържа.

— Няма защо, вампирско момиче. — Той притисна чело в моето. — Само ми обещавай и ти да направиш същото. Ще се удържаме взаимно. — Погледна нагоре, за да се увери, че Кейлъб го няма, и ме пусна. — Но сега трябва да спрем кораба. Какво си намислила?

О, да. Корабът.

— Насам — поведох го по стълбите. Надушвах Кейлъб и Бетани някъде наблизо, но не си позволих да мисля за тях. Отново на

палубата, аз се вгледах през платформата и лабиринта от контейнери към другия край на кораба. Студ плъзна по гръбнака ми. Бесните пицяха и съскаха под нас, а брегът беше плашещо близо. Имахме само няколко минути.

— Какъв е планът, Алисън?

Посочих над пропастта.

— Веригата — казах аз и той погледна към намотаната верига до борда на кораба. — Котвата я няма, но ако я вържем за онзи контейнер и го бутнем във водата...

— Може да е достатъчно, за да обърне кораба — довърши Зийк. — Особено когато се напълни с вода. Няма да го спре, но вероятно ще го извърти и ще го отклони от базата. — Кимна бавно, но изглеждаше несигурен. — Може и да стане, но контейнерът е огромен, Али. Ще успеем ли да го помръднем?

— Ще трябва — изръмжах аз и той не възрази. Посегнах назад и издърпах меча, пръстите ми още бяха сковани. — Ще трябва да минем през Бесните. — Зийк също извади мачетето. — Ако вървим по контейнерите, няма да са проблем. Но трябва да стигнем до другия край.

Само това има значение.

Зийк кимна и вдигна оръжието си.

— Да тръгваме. — Кимна към ръба на палубата. — Зад теб съм.

Стъпих на ръба и се вгледах в лабиринта от контейнери, опитвах се да преценя най-добрия път до другата страна. Бесните веднага се втурнаха към мен с вой и писъци и задраскаха по стената, опитваха да ме достигнат. Установих, че вече не са толкова много. По платформата бяха пръснати бледи, разкривени или насечени тела. Господарят вампир, макар и съвсем сам и решен да умре, не беше потънал тихо и кротко в своята вечна нощ.

Нарочно не поглеждах към тъмното петно в центъра на платформата. Там беше паднал моят създател.

Отстъпих крачка назад, стегнах се и скочих от палубата към най-близкия контейнер. Стоварих се върху него с трясък, а Бесните веднага се втурнаха и задраха с нокти по него. Един успя да се покатери по гърбовете на останалите и със съскане додрапа до мен. Отсякох му главата с едно бързо движение и той се катурна назад.

Зийк кацна до мен и заедно хукнахме към другия край, Бесните пицяха и пъплеха под нас. Скачахме от контейнер на контейнер и прекосяхме платформата. Само няколко чудовища успяха да се доберат до нас. Хвърляха се с писъци, ослепели от гняв, но ние ги посичахме и продължавахме.

Спрях в края на последния контейнер. От него до кърмата на кораба имаше много голямо разстояние. Трябваше да се засия добре, но двама Бесни блокираха пътя ми, съскаха и налитаха озъбени.

Или поне единият от тях. Другият спря, изглеждаше объркан. Когато първият се хвърли и срещна катаната, той поклати глава и едва не падна от контейнера.

Лицето му беше толкова раздрано, че се виждаше черепът, но по раните вече имаше парчета нова кожа.

Бесният се отърси и пак тръгна със съскане към мен, но побавно, движенията му не бяха така трескави като на останалите. Аз лесно го посякох и го изритах от контейнера към пълчището долу.

— Добре ли си? — попита Зийк, който се появи зад мен. По ръцете, лицето и мачетето му имаше черна кръв, но не беше негова. Зъбите му проблеснаха, когато заговори: — Какво стана?

Поклатих глава, исках да му обясня какво съм видяла, но нямаш време.

— Нищо. — Обърнах се към края на палубата и разстоянието, което трябваше да прескоча. — Готов ли си? — Озърнах се към него. — Ще успееш ли?

Един Бесен се покатери зад нас и изпищя, Зийк се напрегна.

— Нямам избор! Давай!

Хукнах към ръба на контейнера и полетях над празното пространство. Може би именно мисълта, че съм Господар-вампир или пък отчаянието ми помогнаха, но усетих как политам много по-високо от преди. Кацнах на палубата и веднага се завъртях, хвърлих се напред и сграбчих Зийк, който падаше към края ѝ.

Проснахме се за миг на земята, преплетени един в друг. Отвореният контейнер беше в края на кораба, озаряван от лунната светлина. Хукнах към него.

— Хвани веригата! — извиках на Зийк и грабнах тежките метални брънки. Намотката беше огромна, а брънките бяха по-големи от юмрука ми. Нямаше да се скъса, поне това бе сигурно. Трябваше

само да се погрижа да не се откачи от контейнера. Завлякох веригата до него и затърсих къде да я закача. По задната част на отворените врати имаше дебели метални пречки.

Увих веригата на тях и се огледах за нещо, с което да я закрепя.

— Али! — Зийк ми хвърли една тръба. Хванах я, проврях я през металните брънки, стиснах зъби и я извих няколко пъти около веригата.

Готово, отстъпих назад и огледах творбата си. Веригата беше закачена за контейнера, вратите бяха отворени. Сега трябваше само да го избутаме през борда и да се надяваме, че след като се напълни с вода, огромната метална кутия ще забави кораба.

С периферното си зрение долових движение и кръвта ми се смрази.

Не. Не може да бъде. Трябваше да е мъртъв.

Извъртях се и изкрещях отчаяно към Зийк. Той вдигна глава, но твърде късно.

Едно дълго извито острие изникна от гърдите му, щръкна във въздуха и засия на лунната светлина. Зийк изкрещя. Сарен, целият мокър и оголил зъби в ужасна гримаса, вдигна Зийк от земята и го хвърли във въздуха. Аз изревах.

Извадих меча и полетях към Сарен, който се извърна към мен. Зийк се стовари на няколко метра от нас и извика от болка.

— Защо просто не пукнеш! — изкрещях аз и замахнах с меча към безумеца. Вече нямаше да рискувам; този път щях да му отрежа главата, краката, другата ръка и гръбнака. Щях да го насека на парчета и да ги пръсна по всички краища на света, за да съм напълно сигурна, че е мъртъв.

Сарен блокира удара ми с острието си, скочи и ме сграбчи за гърлото. Пак безумно бързо. Усетих как краката ми се отлепят от земята и той ме удари в палубата с такава сила, че главата ми изкънтя.

Коленичи над мен, без да пуска гърлото ми. Беше свирепо озъбен, очите — празни и ужасяващи. Стомахът ми се сви от страх. Този път нямаше да има приказки, нямаше да си играе с плячката, нямаше да ме дразни и да бълва откачената си поезия. Сега бях изправена пред истинския демон, а той не се интересувахе от думи. Искаше единствено да ме разкъса.

Хватката на Сарен се засили, костеливите пръсти стискаха като менгеме трахеята ми и светът почервеняваше от болката. Беше притиснал с коляно дясната ми ръка към палубата. Не можех да я помръдна. Гледах го как вдига острието си и се цели във врата ми.

Изръмжах, стиснах свободната си ръка в юмрук и го забих с всички сили в лакътя на ръката, която стискаше гърлото ми. Чу се изпукване, Сарен се катурна напред и натискът на гърлото ми се разхлаби, когато той изгуби равновесие. Изритах силно, изблъсках го над главата си и се изправих с меч в ръка.

Едва имах време да се обърна, преди той да налети отново със съскане. Избегнах първия свиреп удар, отбих втория и полетях назад, защото Сарен ме изрита в гърдите. Ударих се в палубата, претърколих се на колене и мушнах напред с меча, почти без да мисля. Ръката ми се разтресе, защото върхът му промуши Сарен в корема. Той погледна към оръжието, което стърчеше от него, озъби се, пристъпи напред, плъзна се по него и замахна с острието на сакатата си ръка към лицето ми.

Отдръпнах се и издърпах катаната сред пръски кръв. Сарен нападна отново, изблъскваше ме по палубата. Кръв се стичаше от корема му и капеше по метала, но очите му бяха безумни, стъклени и чужди на болката. Зърнах сушата зад главата му, светлините на базата изглеждаха съвсем близо.

Изревах, отбих острието и замахнах в отчаян опит да сложа край на това. Сарен се приведе и мечът профуча на сантиметри от главата му. Хвърли се напред с нечовешки писък. Аз отскочих назад, но се блъснах в стената на машинното и ударих главата си в метала. В този миг Сарен замахна и върхът на острието му се заби в рамото ми, потъна дълбоко и ме прикова за стената.

Лумна агония. Изревах и замахнах с меча, но свободната му ръка се стрелна, удари китката ми и аз изпуснах меча, който се плъзна по палубата. Сарен се обърна, изсъска и заби острието още по-дълбоко, като го извърташе. Запищях.

Внезапно Зийк се блъсна в него отстрани и мачетето полетя към шията на вампира. От сблъсъка болката в рамото ми пламна отново и прерасна в огън, когато острието, което ме приковаваше, се пречупи с металическо звънтене и Сарен се извърна. Зийк държеше мачетето и притискаше гърдите си с другата си ръка. Дрехите му бяха подгизнали

от кръв и той едва се крепеше на крака, но беше стиснал решително челюст.

Озъби се и замахна към лицето на Сарен. Но болката, яростта и загубата на кръв попречиха на точността на удара му. Сарен го блокира с лекота, стисна го за гърлото и го вдигна с ръмжене от земята. Аз хванах острието, което стърчеше от рамото ми, и въпреки че разреза дланта ми, успях да го измъкна. Сkochих към Сарен и го забих в гърба му.

Той се извъртя с рев, удари ме в челюстта и аз полетях във въздуха. Стоварих се на палубата и се претърколих към перилата. Изкрещях от болка. Не можех повече така. Нямах сили. Но трябваше да продължа да се бия. Заради Зийк и Канин, заради всички в Едем, не можех да позволя на Сарен да победи.

Вдигнах глава и зърнах блясък на метал на една ръка разстояние. Мечът ми. Опитах да помръдна, да го достигна, но по палубата изкънтяха стъпки и над мен падна сянка.

Погледнах нагоре. Сарен стоеше блед и ужасяващ в мрака. Беше увил ръка около гърлото на Зийк и ме гледаше над рамото му. Зийк нямаше оръжие и дърпаше в ръката, която стискаше врата му, но без успех.

— Е, малко птиче — каза дрезгаво Сарен, издърпа главата на Зийк назад и откри гърлото му. Можех само да гледам как вдига ръката с назъбеното, зловещо блещукащо острие и се готви за удара. — Гледай как ще унищожа всичко, което някога си обичала.

Стрелба отекна от брега, изкънтя в мрака и куршумите избиха искри от палубата и перилата. Сарен потрепна от изненада и погледна към базата. За част от секундата срещнах погледа на Зийк и той ми кимна леко.

Сkochих, сграбчих меча от палубата и когато Сарен се обърна го забих с всичка сила. През корема на Зийк в сърцето на Сарен. Зийк изкрещя, а Сарен се скова и очите му изскочиха от шока и болката. Издърпах меча, Зийк се свлече в краката ми, аз замахнах и отсякох главата на Сарен.

Свлякох се на палубата до Зийк, нямах капка сила. Тялото на Сарен се строполи като счупена кукла и застина. Плешивата му глава заподскача по палубата, претърколи се няколко пъти и спря. На

обезобразеното лице беше застинало изражение на изненада. Този път вече нямаше да се надигне отново.

— Зийк. — Опрях се на лакът и сложих длан на гърдите му. Той лежеше по гръб сред локва кръв, очите му се взираха в небето. — Чуваш ли ме?

Зийк изкриви лице и стисна зъби, но ръката му потърси моята и я стисна здраво. Обърна глава към мен.

— Спри баржата, Алисън. — Червена струйка се спускаше от устата му. — Побързай. Няма... време. Не мисля, че... ще мога да стана. Моля те. — Стисна ръката ми. — Направи го.

Кимнах. Бях толкова изтощена. Всичко ме болеше и не знаех дали ще имам сила да се изправя, камо ли да обърна цял кораб. Но се надигнах на колене, стиснах зъби и се изправих. Гладът се разрази като пожар във вените ми, всяка стъпка беше мъчение, но аз тръгнах по палубата и буквално се свлякох до отворения контейнер, на който бях омотала веригата.

Притиснах окървавените си ръце към стената и бутнах. Нищо не стана, само болката се вряза като нож в мен и Гладът изпищя. Стиснах зъби и опитах отново. Затворих очи, за да потисна агонията, но контейнерът отказваше да помръдне.

Свлякох се до стената. Не можех да го направя. Бях твърде слаба, болеше ме и нямах никакви сили. Съжалявам, Зийк — помислих си, докато се плъзгах по метала, гърлото ми се сви от мъка и отчаяние. — Исках да прекарам вечността с теб.

Можеш да го направиш.

Примигнах и отворих очи. Палубата беше празна, бях съвсем сама в тази част на кораба. Но бях сигурна, че чух неговия тих и уверен глас, сякаш стоеше точно пред мен.

Ти си последното ми дете, моето завещание за света. Ти си Господар вампир, Алисън. Надявам се, че каквото и да избереш, по какъвто и път да поемеш, винаги ще си останеш момичето, което срещнах в онази дъждовна нощ. Единственото ми решение, за което не съжалявам.

— Канин — прошепнах и гърлото ми се сви още повече. Втренчих се в металната стена и оголих зъби. — Няма да те разочаровам.

Опрях отново рамо на стоманата, затворих очи и блъснах, без да обръщам внимание на болката и Глада. Няколко секунди контейнерът не помръдваше. После се чу ръждиво скърцане и той се помести няколко сантиметра. Бутах с всичка сила и мислех за Канин, Зийк, Кейлъб, дори за Чакала. За всички, които ме бяха довели дотук. Не можех да ги проваля. Както бе казал онзи психопат, щях да блъскам с крила срещу настъпващия мрак, докато не ме погълне изцяло или докато аз не го отблъсна завинаги.

Металният контейнер застърга ужасно, плъзна се по палубата и спря на самия ръб. Събрах последните си сили и блъснах. Огромната кутия се наклони на една страна, сякаш увисна за миг, после най-сетне се прекатури и се стовари в тъмните води със страховит плясък.

Свих се на палубата и слушах как веригата трака зад борда, докато контейнерът потъваше и се пълнеше с вода. Дано. Това беше. Не знаех дали съм успяла навреме и дали той ще обърне кораба, но нямаше какво повече да направя. Лежах и имах чувството, че баржата се обръща... обръща... болезнено бавно. Но не бях сигурна.

После оглушителен тътен разтърси палубата и огромният кораб най-сетне се завъртя. Потрепери силно със скърцане на метал и прашене на счупено дърво, сякаш се разкъсваше, преди най-сетне да спре. Стори ми се, че чух викове от брега, изстрели прогърмяха в нощта и знаех, че трябва да се изправа. Болеше ме, но вече се възстановявах и нямаше опасност да изпадна в хибернация. Не още.

Но Зийк...

Надигнах се в паника и почти запълзях към мястото, където лежеше той. Свлякох се до него. Лицето му бе отпуснато, но той се размърда при допира ми и отвори очи. Те блестяха от Глад и болка, ала беше жив.

— Али? — Вгледа се в мен с тревога. — Стана ли? Обърна ли кораба навреме?

— Не знам — прошепнах. Вдигнах глава и се вгледах над палубата. Зад перилата виждах само дървета. — Направих каквото можах.

— Е, забихте го доста близо, дребосъци — чу се ясен познат глас и една сянка падна над мен. — Още стотина-двеста метра и щеше да стане касапница. Не ме разбирайте погрешно, по принцип не съм против, но не и когато съм на страната на губещите.

Погледнах нагоре. Чакала стоеше над нас, ухилен както винаги, небрежно опрял пушка на рамо. По бузите му лъщяха отворени рани и черните вени се бяха разпрострели от челюстта към лицето му, но той стоеше изправен и горд на палубата и клатеше глава. Палтото му се развяваше зад него, златните очи сияеха в мрака.

— Чакал — прошепнах и той изви сардонично вежда. — Ти си... още тук? Мислех, че си избягал...

Изсумтя.

— С този вирус по петите? И къде точно да ида? Трябваше да го спрем тук, но аз реших, че ако Сарен ни избие всичките, проклетата чума ще се разрази в мига, в който корабът удари сушата и Бесните се освободят. Знаех, че няма да съм от полза в битката с психопата. Затова осъществих план за подкрепление. Така, ако той ви избиеше, аз поне щях да предупредя мръвките какво се задава.

— Имал си план? — озъбих се аз, защото си спомних какво ми беше казал на лодката точно преди да изчезне сред вълните. — Мислех, че си ни изоставил! Защо не ми каза?

Чакала се усмихна самодоволно.

— И да пропусна праведното ти възмущение? Нямаше да е забавно.

— Чакай малко. — Зийк опита да се надигне, на лицето му беше изписано недоверие. — Ти... казваш, че си си тръгнал, за да предупредиш града. Да спасиш хората?

— Не си въобразявай кой знае какво, кученце — изсмя се Чакала. — Аз също не искам вирусът да се разпространи. Какво ще стане с плановете ми, ако всички вземат, че умрат. Да, отидох да предупредя торбите с кръв, които се съгласиха, че трябва да се опитаме да спрем това нещо. Може би като отстреляме възможно най-много Бесни, преди да са стигнали до сушата. — Той вдигна пушката. — Тогава видях теб и гаджето ти на палубата със Сарен, който яко ви наритваше задниците, и реших да се намеся. Няма нужда от благодарности. Но съм малко разочарован, че не видях лицето на Сарен в мига преди да напусне кльоцавия му врат. — Изсумтя и се вгледа в бледия сгърчен труп на няколко метра от нас. Главата явно беше паднала във водата, когато корабът обърна. Устните на Чакала се извиха в доволна усмивка. — Жалко, че старецът не можа да види това.

В гърлото ми пак се появи буца.

— Ти знаеш.

— И аз имам кръвна връзка, сестро. Усетих кога старото копеле най-сетне ритна камбаната. Явно го направи по свое желание, затова предположих, че не Сарен го е убил. Как стана, между другото?

Преглътнах с мъка и започнах:

— Канин... — опитвах се да успокоя гласа си, — разбра, че лекарството е... в него.

Чакала изви вежди и се вгледа с недоумение в мен.

— Разбра, че носи лекарството за Реквиема във вените си. Той даде живота си, за да се увери, че болестта няма да плъзне по света и всичко ще свърши тук. — Примигнах да прочистя сълзите и продължих зададено: — Той ни спаси. Той спаси всички.

— Хм. — Чакала мигаше насреща ми, не успях да разчета изражението му. Обърна се и погледна към платформата, която преди минути беше пълна с Бесни. — Е, старче — рече той, но без самодоволство, сарказъм или подигравка. — Чакаш този ден още от създаването на Бесните. Дано си намерил покой.

После потрепери, свлече се на палубата и пушката изтрака до него. Аз се изправих и посегнах да го задържа, но Чакала се отпусна по гръб и закри с ръка лицето си. Видях грозната рана черна от ухапването на шията му, кожата около нея също беше почерняла.

— Е, не е ли адски забавно? — Чакала въздъхна, вятър нахлу през перилата и се завихри около тримата скупчени на палубата вампири. — Спасихме тъпите мръвки, убихме психопат, който е по-стар от самата пръст, спряхме още една чума... и все пак нямаме лекарство. Май Господ наистина ни мрази. — Въздъхна отново и отпусна другата си ръка на корема, сякаш се готвеше да дремне. — Като се има предвид, че това сигурно са последните ми мигове, дали няма да убедя милосърдните ви сърца да опустошим някое селце? Заради доброто старо време.

— Не — отвърнах и Зийк се смръщи до мен. Но аз наистина умирах от глад и трябваше да се нахраня скоро. Зийк също. Надявахме се, че доктор Томас ще ни даде една-две торбички с кръв. — Няма да избиваш хората, които с толкова мъки спасихме — продължих аз и Чакала изсумтя, без да ме поглежда. — Освен това няма да умреш.

— Така ли? — Той свали ръка от лицето си и ме погледна с примирение. — Да нямаш лекарство в ръкава, сестричке?

— Всъщност май имам.

И двамата се втрениха в мен. Погледнах към Зийк, после към Чакала и усетих как малката искра надежда се разгаря в пламък. Бях инжектирала на Канин кръв от Зийк в Ню Ковингтън, но не само на него. За всеки случай опипах врата си там, където заразеният Бесен ме беше ухапал, и открих само гладка кожа. Усмихнах се.

— Аз съм Господар-вампир — заявих пред смаяните им физиономии. — Лекарството е и в мен.

ГЛАВА 20

Събудих се на някаква маса.

Отворих очи и потрепнах от светлината, която струеше над мен, изсъсках и се извърнах. Лежах на нещо твърдо, гладко и метално. Надигнах се объркана и примигнах на ярката светлина.

— О, госпожице Алисън. Вие се събудихте.

Мъж с дълга бяла престилка вървеше към мен. Светлината се отразяваше в очилата му. Едната му ръка висеше на клуп и главата му също беше превързана, но аз го познах.

— Доктор Ричардсън?

Той кимна и останалата част от стаята дойде на фокус — малка, бяла, с плочки по пода и пълни с остри инструменти лавици. Аз лежах на лъскава метална маса, която леко миришеше на химикали и кръв. Стомахът ми се сви, когато осъзнах къде съм. Някак се бях върнала в лабораторията.

Посегнах към меча си, но не го открих. Втренчих се в лекаря и изревавах:

— Трябваше да ме вържете, за да ме задържите тук.

Той се ококори.

— Спокойно. — Вдигна здравата си ръка. — Успокой се, момиче. Не е каквото си мислиш.

— Къде са Чакала и Зийк?

— Те са добре! И двамата са добре. Моля те, успокой се.

— И двамата?

— Да. — Той кимна твърдо. — И двамата. — Въздъхнах и се отпуснах леко. Те бяха добре. Дори Чакала беше добре. — Не искаме да те задържаме тук — продължи доктор Ричардсън и посочи към вратата, която беше отворена и неохранявана. — Можеш да си тръгнеш, когато поискаш. Само ме изслушай.

— Къде съм? — Опитах да си спомня последните минути от предната нощ. След като корабът се завъртя, повечето Бесни бяха избягали в гората, а после се бяха присъединили към пълчището, което още се мотаеше пред портите на базата. Чакала беше стигнал с малка

лодка до баржата, за да не минава през Бесните, и ние се върнахме в базата с нея. Там ни чакаха войници, които за щастие носеха достатъчно торбички с кръв, а наоколо нямаше цивилни, които да ни изкушават. Чакала явно им беше казал да се подготвят за завръщането ни.

След като пресуших две торби — колкото да се възстановя и да потисна малко Глада, аз се върнах в болницата със Зийк и Чакала. Хендрикс ни чакаше, но Чакала вече беше много зле, затова изпратих Зийк да се разбере с кмета, а ние намерихме доктор Томас и го накарахме да помогне. Дребният човек не каза нищо, когато му наредих да инжектира Чакала с моята кръв, но явно беше ужасен, че ще трябва да се занимава с трима вампири, вместо с един.

След това, когато до зазоряване оставаше по-малко от час, нещата вече ми се губеха. Спомнях си, че се срещнах с кмета Хендрикс и му казах за лекарството. Кметът ме попита дали ще дам от кръвта си за изследване. След като го накарах да се закълне, че няма да ме използват за експерименти, аз се съгласих.

После се събудих тук.

— В Едем ли сме? — попитах с изумление, но доктор Ричардсън поклати глава.

— Не, още сме в базата. — Усмихна се вяло. — Повярвай ми, и аз бях така объркан, когато се събудих в болницата, и то не на острова. След като ме оставихте до лабораторията, реших, че ще умра. Крих се близо до електроцентралата, докато не съм изгубил съзнание от загубата на кръв. — Поклати глава. — Но явно не ми е било писано. Един взвод ме откри рано тази сутрин. Един от вампирите им казал къде да ме намерят, а кметът лично наредил да ме доведат веднага.

— Защо?

— Заради теб, вампире. — Гласът му стана печален. — Заради онова, което си им казала за Реквиема. Заради лекарството. Трябва им някой, който е запознат с изследването и е работил с вируса. Доведоха ме тук с леко сътресение на мозъка и счупена ръка. Накараха ме да започна работа още щом болкоуспокояващите подействаха и вече можех да се държа на крака. — Очите му просветнаха зад очилата, когато се вгледа в мен. — Разбира се, осъзнавах какво искат от мен и щях да започна веднага щом се събудиш въпреки счупената ръка. — Огледа ме оценяващо. — След толкова време се оказва, че отговорът е

бил точно пред очите ни. Само да бяхме се опитали да разберем малко по-добре вампирите.

— Имате предвид изследването? — предположих аз. — Провалените експерименти с вампирите?

— Да — кимна Ричардсън. — Ключът беше вампирската кръв. Винаги сме го знаели, но не бяхме напълно прави. Кръвта на обикновен вампир нямаше да свърши работа. Вампирите от втори и трети тип могат да създават само Бесни. Имахме нужда от нещо по-силно, нещо по-мощно, за да победим вируса на Беса. Но ти вече знаеш това, нали? Открила си липсващата брънка.

Преди да отговоря, той се извърна и тръгна към плота. Взе нещо с потракване. Върна се при мен и видях, че държи малка стъкленица с нещо, което сияеше в тъмнорозово на ярката светлина.

— Твоята кръв — каза тихо той. — Кръвта на Господар-вампир, смесена с експерименталната ваксина, която дадохме на Зийк Крос, преди да си тръгне преди няколко месеца. Още не е тествана върху хора, но ти я инжектира на твоя приятел Чакала и той се възстанови почти напълно. Така че, въз основа на това и на досегашното ни проучване, мога да... — замълча, гласът му затихна от благоговение и надежда. — Това е нашето... лекарство. Най-сетне имаме лекарство.

Тази нощ Едем празнуваше. Макар че кметът и лекарят бяха решили да не го оповестяват все още, новината за лекарството се бе разпространила сред хората. Въпреки оскъдицата отнякъде се появиха каси с алкохол, а следобедът ловни дружини донесоха няколко елена. В лагера цареше празнично настроение. Навсякъде горяха огньове, хората се бяха събрали около тях, смееха се и разговаряха, нехаещи, че сред тях има вампири.

Стоях настрани не само заради огньовете, не исках да съм близо до толкова пияни от алкохол и радост лекомислени човеци. Развълнуваните им гласове стигаха до мен, докато вървях през сенките и чувах части от разговори за лекарството, Едем и завръщане у дома.

Не можех да се присъединя към празника. Имахме лекарство. Онова, което и хора, и вампири търсехме и от което отчаяно се нуждаехме цели шест десетилетия. Доктор Ричардсън ми каза, че то действало според очакванията и всеки инжектиран с ваксината човек

щял да добие имунитет срещу Беса. Но не „лекуваше“ Бесните и не ги превръщаше отново в хора; Бесните бяха вече мъртви, а смъртта е единственото, което не може да се излекува. Все пак лекарството щеше да унищожи заболяването и Бесният вече нямаше да предава вируса на живи същества. Стига да се добереш достатъчно близо до него, за да му инжектираш ваксината. А ваксинираният вампир вече няма да е носител на Беса и на теория щеше да може пак да създава потомство. Е, не беше идеално — но все пак някакво начало. Трябваше да съм щастлива.

Но цената беше огромна. Поне за мен. Хората не го знаеха. Те никога нямаше да разберат какво е пожертвано, за да могат да живеят — за да можем всички да живеем.

Исках той да е тук сега и да го види.

Докато бродех по периметъра на лагера, забелязах онзи, когото търсех, и тръгнах към него. Зийк също странеше от тълпите и сега говореше с двама души в сенките. Разпознах ги, когато приближих, или поне единия от тях. Мълчаливият Джейк, висок, мрачен и облегнат на патерица. Стисна ръката на Зийк и се отдалечи куцукайки, а една тъмнокоса жена го придържаше през кръста. Зийк се усмихна леко, докато гледаше след тях.

— Здравей — казах тихо и докоснах лакътя му.

— Али — обърна се, изглеждаше облекчен. Пристъпи без колебание напред и ме целуна. С едната ръка ме притисна малко под кръста, а другата легна на бузата ми. Затворих очи и се отпуснах на него. Позволих си да се почувствам в безопасност, бяхме победили, поне засега.

— Доктор Ричардсън каза, че си будна — рече той и се отдръпна. Сините му очи ме гледаха настойчиво. — Добре ли си?

Кимнах.

— Ами ти? — Прокарах ръка по гърдите му, където беше прободен, и то два пъти. Вече изглеждаше добре. Нямаше рани, нито белези или дори петна от кръв. За първи път бях доволна, че е вампир. Ако беше още човек, щеше да е мъртъв.

Той се усмихна мрачно.

— Добре съм. Изпих четири торбички с кръв, преди да се съвзема, и изплаших до смърт доктор Томас, когато дойде да ме

прегледа. Кметът Хендрикс няма нищо против, защото току-що спасихме града му, но... Мисля, че вече всички знаят, че съм вампир.

Погалих бузата му и попитах съчувствено:

— И как приемаш това?

— По-добре. — Наведе се към мен. — Хората тук вече не ми вярват, но не ги обвинявам. Те ме познаваха като човек, а сега съм вампир и не знаят какво да мислят. Предполагам, че трябва да им се докажа, както ти направи с нас.

— Значи възнамеряваш да останеш.

Той кимна.

— Поне докато Едем не си стъпи пак на краката. След това... — Сви рамене. — Не знам. Не знам дали ще ми позволят да остана тук, дали ще ни позволят да останем. Предполагам, че тогава ще му мислим.

— Зийк Крос?

Обърнахме се. Една жена стоеше зад него, не беше възрастна, но изглеждаше състарена от трудностите и тежкия живот. Светлокестенявата ѝ коса беше вързана на тила, а лявата ѝ ръка беше превързана. Зийк се откъсна от мен и я погледна изненадано.

— Госпожо Брукс! Не знаех, че сте тук. Казаха, че сте избягали от острова, но... — Замълча, прокара ръка през косата си и гласът му натежа от вина. — Много съжалявам за съпруга ви. И... за Матю. Трябваше да съм тук...

Тя вдигна ръка.

— Истина ли е? — почти прошепна, но звучеше спокойна. Зийк потрепна и раменете му увиснаха, а жената продължи: — Вярно ли е... че вече си вампир? Вярно ли е?

Той наведе глава.

— Да, мадам.

Тя потрепери, сякаш искаше да избяга, но не го направи.

— Убивал си хора — продължи, като че ли отчаяно се надяваше Зийк да отрече, да ѝ каже, че греша. — За да... се храниш.

— Да.

Лицето ѝ пребледня.

— Чудовище — прошепна тя и аз прехапах устни, за да не се хвърля напред и да изрева в лицето ѝ: *Чудовище ли искаш? Сега ще ти покажа какво е чудовище! Сбъркала си вампира.*

Но Зийк не отвърна, само стоеше със сведена глава и понасяше обвиненията. Жената не се обърна и не побягна, а го гледаше, сякаш се опитваше да види демона в него.

— И все пак... — замълча за миг. — Кейлъб и Бетани ми казаха, че си ги спасил в Едем. Спасил си ги от онзи ужасен вампир, който искаше да избие всички. Който уби съпруга ми и сина ми... — Изхлипа и избърса очи, после се овладя. Зийк вдигна поглед с плаха надежда, но жената не го видя.

— Ако е вярно, ако си спасил децата ми, тогава аз не те мразя, Зийк. Дори да си вампир. Но... се страхувам от теб. Страхувам се от онова, което можеш да им направиш. Те много държат на теб. Не разбират какво може да се случи.

— Никога няма да ги нараня — каза Зийк дрезгаво.

— Знам, че вярваш в това. — Тя кимна, изглеждаше примирена. — Те искат да те видят. — Зийк вдигна глава. — Кейлъб... много настоява. И двамата бяха съсипани, когато ти си тръгна, и аз не мога да ги държа далече от момчето, което ги е довело в Едем и се е грижило за тях през целия им живот. Ти си бил тяхното семейство преди мен. Не мога да ги държа настрана от теб.

Тя подсмъркна и погледна зад себе си. Към една жена войник, която държеше за ръце двете деца. Кейлъб засия и замаха диво към нас, а майка му се вгледа умолително в Зийк.

— Моля те, не наранявай децата ми, Йезекил — прошепна тя и отстъпи.

Другата жена пусна децата. Бетани се поколеба, но Кейлъб се изстреля право към нас. Зийк се скова и аз бързо минах зад него и сложих ръка на гърба му.

— Всичко е наред — прошепнаха така, че само той да ме чуе. — Аз съм тук.

И тогава се наложи да се отдръпна, защото Кейлъб се хвърли отгоре му, уви ръце и крака около него, а Зийк се олюля и отстъпи крачка назад.

— Ей! По-леко, малко плъхче. — Виждах, че раменете му са напрегнати и опитва да контролира изражението си. — Човече, много голям си станал. Какво си ял?

— Ти си тръгна! — обвини го Кейлъб и се вгледа в него, стиснал гневно челюст. Зийк примигна от изненада. — Ти ме заряза —

продължи детето, но не отпусна прегръдката си. — Също като Рут. И като Алисън. — Хвърли ми възмутен поглед и пак се обърна към Зийк. — Обеща ми, че всички ще живеем заедно в Едем. Защо си тръгна?

Зийк въздъхна. Остави го внимателно на земята и клекна, за да го гледа в лицето. Бетани се приближи, помахна срамежливо, Зийк ѝ се усмихна и протегна ръка към нея.

— Трябваше — обясни им той. — Трябваше да намеря Алисън и да я върна. Разбирате, нали? Не си тръгнах завинаги.

Те кимнаха, но Кейлъб още беше издал упорито долната си устна.

— Вие вече имайте семейство — продължи Зийк. — Имате родители, козички и къща, всичко. Али нямаше нищо. Затова исках да я доведе в Едем. Тя се нуждаеше от дом, също като вас.

Усмихнах се с копнеж. Дом и семейство. Зийк беше разбрал дори преди мен колко важно е това. Че копнея за тях; за семейство, което няма да ме изостави, и за място, където да принадлежа. Открих ги — при Зийк, Канин и дори Чакала. Аз бях вампир и принадлежах на мрака, но въпреки това вече не бях сама. И моят път, както казваше създателят ми, си беше само мой.

Бетани кимна, приемаше обяснението на Зийк, но Кейлъб изглеждаше замислен.

— Ти сега вампир ли си? — попита той протичко, като се взираше в Зийк с широко отворени невинни очи. — Като Алисън?

Зийк потрепна, но кимна.

— Да — отвърна тихо. — А това означава, че вече не мога да съм близо до вас, разбирате ли? Може да не ме видите много дълго време, но това не означава, че съм ви напуснал или че не ме е грижа вече за вас. Означава само... че съм вампир. Не искам да ви нараня.

Кейлъб подъвка за миг устната си, явно разсъждаваше. Бетани, изглежда, малко се изплаши при споменаването на вампири, но тя беше преживяла много и не можех да я виня. Дори да ставаше дума за Зийк.

— А имаш ли вампирски зъби? — попита внезапно Кейлъб. Зийк примигна и го погледна предпазливо.

— Имам.

— Дай да ги видя.

Сега Зийк се отдръпна и се скова.

— Кейлъб...

— Искам да ги видя! — Малкият пристъпи напред със сериозно изражение. — Пасторът казва, че вампирите са лоши, но аз не му вярвам. Алисън е вампир и не е лоша. И все пак всички се страхуват от теб сега, дори мама. — Пак издаде непокорно устна. — Покажи ми, Зийк. Искам да видя кое те прави различен.

Майка му пристъпи към нас с напрегнато от страх лице, но Зийк вдигна ръка.

— Няма проблем. Ще му покажа. Може би така ще разбере.

Тя пребледня, но кимна. Зийк въздъхна, сведе глава, вдигна я отново и изви устни назад. Вампирските му зъби блеснаха ярки и смъртоносни в мрака. Бетани отстъпи с писък.

Кейлъб не помръдна. Оглеждаше спокойно зъбите му и бърчеше чело, сякаш търсеше нещо.

После бавно вдигна малката си ръка и докосна Зийк по брадичката. Той се отдръпна изумен. Кейлъб се намръщи и поклати глава.

— Не — рече простишко, като че ли потвърждаваше нещо, което е знаел през цялото време. — Ти си си същият.

Зийк затвори очи. Въздъхна, придърпа Кейлъб към себе си и сведе глава. След миг и Бетани отиде при тях, облегна се на рамото му и той прегърна и нея. Примигнах заради сълзите и се отдръпнах.

Видях стройна сянка да се движи между дърветата далече от тълпите, в посока към езерото. Чакала. Не го бях виждала, откакто му инжектираха от моята кръв, и мислех да проверя какво прави, след като се срещна със Зийк. Вече не се тревожех толкова за него; въпреки че беше ранен в град, пълен със смъртни, той бе доказал, че може да се контролира, понякога даже по-добре от мен. Единственият въпрос беше дали ще пожелае да го направи.

Къде отиваше сега?

Тръгнах след него, като спрях само за да погледна отново към Зийк и децата. Той вече се беше изправил и говореше с майка им, а малките се притискаха към него. Срещна погледа ми през рамо, усмихна се и ми кимна да вървя. Той щеше да се справи. Чудовището не го владееше, поне сега.

Спуснах се към брега и тръгнах покрай доковете към самотната висока фигура, която стоеше до водата. Вятърът дърпаше тъмната му

коса и коженото палто се издуваше и плющеше зад него, докато той се взираше във вълните. Странна тръпка плъзна по гръбнака ми. За миг, застанал така неподвижен и тих на брега, той ми заприлича, съвсем слабо, на Канин.

Съвзех се и се зачудих откъде изобщо ми е хрумнало. После тръгнах към него.

— Здравей. — Той се обърна. Черните рани по бузите и челото му бяха избледнели, а тъмните вени по врата му вече ги нямаше. — Явно ще оцелееш.

— Разочарована ли си, сестричке? — усмихна се Чакала. — Нали ти казах, че винаги оцелявам, каквото и да става.

— Като хлебарка. — Погледнах покрай него и видях една гребна лодка, готова да бъде пусната на вода. Сърцето ми подскочи, не исках да си тръгва и това ме изненада.

— Явно си тръгваш.

— Да. — Той се озърна назад към езерото. — Крайно време е. Убихме Сарен, намерих лекарство и спасихме света от поредната суперчума. Направо ще се задавя от толкова благодат. — Обърна се към мен ухилен. — По-добре да си тръгна, преди да съм се отегчил съвсем и да започна да се забавлявам. На вас с кученцето вероятно няма да ви хареса.

— Можеш да останеш още и да помогнеш за възстановяването на Едем.

Той се изсмя.

— Моля ти се! Да помагам на мръвките с тежък труд? Не е в моя стил, сестро. Би трябвало да ме познаваш по-добре.

— Да, колко съм глупава, реших, че може да не си чак толкова копеле. — Усмихнах се и извъртях очи. — Е, къде ще ходиш? Сега си излекуван от Беса. Предполагам, че ще си направиш армия от вампири.

— Ами... — Чакала се почеса по врата. — Мислих по въпроса и установих, че за да стане, трябва да си намеря нови слуги. Определено няма да използвам старите тъпаци, не и след като се опитаха да ме убият. Трябва да се върна в Старо Чикаго, да ги избия до крак и да започна наново. А това е страшно много работа. — Поклати глава. — Управляването на град, в който живеят жестоки предатели и убийци човеци, е по-лесно от управляването на град, в който живеят жестоки предатели и убийци вампири. Затова смятам, че заслужавам ваканция.

След век или два може пак да помисля върху идеята за армия, но сега ще си дам почивка след спасяването на света. Може да попътувам, да разгледам. Винаги съм искал да видя Европа. Явно вампирите там са много класни. Някои дори могат да проследят кръвната си линия чак до първия кръвопиец. Ще ми е интересно да видя какво могат, как я карат. — Ухили се и показа зъбите си. — Сигурно няма да те убедя да дойдеш с мен.

— Не — поклатих глава. — Оставам в Едем със Зийк, докато градът не се възстанови.

— О, да. Е, поне опитах. — Чакала отстъпи назад, вдигна ръка и козирува подигравателно. — Ще се видим, сестро. Забавлявай се с мръвките. И кажи на кученцето, че ако иска главата ми, аз съм винаги готов.

— Хей — извиках, когато той тръгна към лодката. Обърна се и изви вежда: висок, строен вампир на фона на нощта, златните му очи сияеха. — Благодаря ти — казах тихо. — Че беше наблизко.

Моят кръвен брат изсумтя.

— Не се размеквай, сестричке — предупреди ме той почти сериозно. — Вече си Господар. Ако пак се срещнем някой ден, няма да се церемоня с теб.

Усмигнах се.

— Очаквам го с нетърпение.

После се обърнах и си тръгнах. Чакала стъпи в лодката и я отблъсна към водата. Не спрях и продължих към брега, към Зийк, хората и светлината. Чакала — моят кръвен брат, другият наследник на Канин и кралят на Старо Чикаго — се плъзна към мрака. Почувствах как пулсацията на кръвната връзка се отдалечава все повече и повече, докато вече не я усещах.

Минаха няколко седмици, преди хората да се завърнат в Едем. Дори след смъртта на Сарен и спирането на Реквиема Едем още беше пълен с Бесни и те трябваше да бъдат унищожени. Изкопаването им през деня щеше да отнеме цяла вечност, а преследването им нощем бе твърде опасно. Можехме да изчакаме Реквиемът да си свърши работата; накрая те всички щяха да измрат от болестта, но в базата вече нямаше провизии и кметът не искаше да рискува някой Бесен да

напусне острова сега, когато вече не се страхуваха от дълбоки води. Освен това на вируса явно му трябваше много повече време да победи Бесен, отколкото човек или дори вампир. Вероятно това бе част от плана на Сарен, за да разпространи по-бързо Реквиема, но каквато и да беше причината, кметът искаше Бесните да бъдат унищожени възможно най-скоро. Така че ние, разбира се, се записахме доброволци.

Зийк предложи да заложим капан; да примамим ордата с кръв, после да ги обградим и избием. Пламъците от горящата сграда опърлиха кожата ми и се виждаха на километри оттам, а вонята на изгоряла плът се задържа с часове, но успяхме да унищожим голяма част от ордата. След още няколко набега в града изловихме и останалите Бесни, а кметът обяви, че хората могат да се връщат по домовете си.

И все пак щеше да мине много време, преди Едем да се върне към нормалния живот. Много животи бяха изгубени, домове, семейства бяха разбити, всичко бе опустошено след нападението. Със Зийк помагахме колкото можем, но беше очевидно, че хората в Едем все още се страхуват от нас, въпреки че кметът ни даде пълно гражданство. Нашето присъствие още събуждаше страх и гняв. Защото каквото и да бяхме сторили за Едем, ние си оставахме вампири.

Все пак прекарахме там зимата в очакване на пролетта. Понякога мислех за Канин и се чудех какво ли ще си помисли, ако ме види сега. Зийк възстанови връзката със семейството си и посещаваше Кейлъб и Бетани, макар че винаги за кратко и не оставаха насаме. Той вече беше в мир със себе си, прие факта, че е вампир, но не забравяше какво може да стори. Аз се сприятелих с някои хора, с кмета Хендрикс, например, и с доктор Ричардсън, който искаше да научи много за вампирите. Освен това ни даваше торбички с кръв, когато имахме нужда. С времето хората в Едем вече не ни приемаха толкова като чудовища, а по-скоро като някаква странност; да, бяхме опасни и можехме да убием човек, но защитавахме града. Да не споменавам, че ги спасихме от чумата и прогонихме всички Бесни. Така че нямаше как да сме съвсем лоши. Накрая те предпазливо ни приеха и ние станяхме част от града. Вампири, жители на Едем.

Винаги бяхме заедно. Странно, но когато споделяхме кръвта си, ние споделяхме и самите себе си и чувствата си, и връзката ни ставаше

все по-здрава, а аз се влюбвах все повече в него. Навремето не вярвах, че ще се доверя на някого дотам, че да остана с него цял живот, а сега дори вечност със Зийк ми изглеждаше недостатъчна.

Все пак, макар че бях толкова щастлива с него, нещо не ми даваше мира. Лабораторията бе една от първите възстановени сгради в града и всички се редяха на опашка за ваксината. Едем скоро щеше да е имунизиран срещу Беса, но какво щеше да стане с другите хора? Останалата част от света не знаеше за лекарството. Кой щеше да им каже? Кой можеше да им каже, когато страната беше пълна с Бесни, вампири и други чудовища?

Аз знаех отговора, разбира се. Макар че не ми се мислеше за него, защото задачата беше огромна. Ако искахме светът да се възстанови, някой трябваше да излезе навън и да разпространи лекарството. Едем сияеше като маяк на надежда в мрака, сигурно убежище за своите жители, но не можеше да стигне до целия свят. Не, това бреме трябваше да падне на нечии други плещи. Някой, който искаше да спаси и хора, и вампири. Някой с много време на разположение.

Сега е твой ред да оставиш следата си в света.

И това щях да направя.

Стоях в края на самотния пристан, студен вятър дърпаше косата и дрехите ми. Взирах се в тъмните води на езерото. До мен една гребна лодка подскачаше по вълните и се удряше леко в пристана. В нея имаше само малък охладител с торби кръв и няколко спринцовки, както и касетка, която съдържаше епруветки със скъпоценната ваксина. Доктор Ричардсън не успя да отдели много от синтезираната версия, но аз не се притеснявах, че ще свърши. Докато бях жива, лекарството щеше да е с мен.

Вятър съскаше над езерото, но вече по-топъл, носеше дъх на дъжд. Зимата почти свършваше. Беше минала близо година от Превръщането ми във вампир. Година от онази дъждовна нощ, когато умрях в ръцете на Канин и започнах нов живот. Кой би помислил, че онова цинично, измъчено бездомно дете ще стигне дотук — ще се превърне във вампир, готов да тръгне по света и да следва стъпките на своя създател?

Виждаш ли ме, Канин? — помислих си и се вгледах в мрака. Над мен по небето блещукаха милиони звезди, а пълната луна имаше сияен ореол. — Надявам се, че правя това, което искаше и на което се опита да ме научиш. Ще отнеме много време, но няма да се предам, както ти не се предаде. И се моля, където и да си, най-сетне да си открил покой.

Чух стъпки зад себе си и Зийк ме прегърна през кръста. Посегнах назад към врата му, докато устните му пълзяха по брадичката ми. Кръвта ми се раздвижи и веднага реагира на присъствието му, сякаш разпознаваше своята друга половина. Завладя ме дълбоко усещане за доволство и аз се облегнах на него.

— Сигурна ли си, че искаш да го направиш? — прошепнах и затворих очи при допира му. Той кимна.

— Тук вече сторихме каквото можахме — каза тихо Зийк. — Едем е в безопасност. Кметът ми каза, че утре и последните жители ще получат ваксината. Повечето сгради са ремонтирани и провизиите ще стигнат до края на зимата. Пролетта приближава — добави той и ме целуна по ухото. — Скоро ще започне сеитбата. За това не им трябва вампири.

— А сбогува ли се с Кейлъб и Бетани?

— О, да. — Изсмя се. — Трябваше да видиш как се разрази Кейлъб. Обвинения, сълзи, цяла програма. Дори заплаши, че вече няма да ме обича, ако си тръгна. Но аз му обещах, че ще се върнем. Някой ден. — Звучеше развеселен и тъжен едновременно. — Макар че той сигурно вече ще има свои деца, когато ги видя отново.

Почувствах се леко виновна и се обърнах в прегръдката му. Вгледах се в него. Тук беше домът му. Не исках да правя това сама, не можех да си представя живота без него, но нямаше да го поведе на безкрайно пътуване, ако не беше абсолютно сигурен, че го иска.

— Сигурен ли си, че го искаш?

— Да, Алисън. — Сложи ръка на бузата ми. — Сигурен съм. Най-сетне имаме лекарство, но светът трябва да узнае за него. Ние трябва да разпространим новината, да кажем на хората, че не е нужно да живеят в страх. Накрая те ще населят пак света и всичко ще стане като Преди. Ще се наложи да се научат да живеят с вампирите, ако изобщо е възможно. Но все отнякъде трябва да се започне. — Хвана ръката ми и я притисна към гърдите си. — Това е началото. Тук, с нас.

— Може да отнеме много време — казах аз не за да го обезкуража, а като предупреждение. — Много, много време. Може никога да не приключим, Зийк. Може да продължи цяла вечност.

Той се усмихна, сведе глава и ме целуна дълго и бавно — обещание, изпълнено с любов, кураж и надежда.

— Обичам те, вампирско момиче — прошепна Зийк, когато се отдръпна. — И имаме цяла вечност.

БЛАГОДАРНОСТИ

Изглежда, стигнах до края на още една поредица, първата след „Iron Fey“, и трябва да благодаря на много хора. Без тях историята на Али, Зийк, Чакала и Канин нямаше да види бял свят.

Благодаря на моя редактор Наташа Уилсън, която ме подтикваше да правя всичко все по-добре, да мисля за героите и тяхната мотивация, и видя недостатъци, които никога нямаше да забележа. (Балони при апокалипсис, стига бе!) На всички в „Арлекин Тийн“; голяма късметлийка съм, че съм част от вашия прекрасен екип. Дано още дълги години да съм с вас.

Благодаря и на агента си Лори Маклийн, която съхранява разсъдъка ми по време на Голямото безумие на изтичащия краен срок. Може би някой ден наистина ще си вземем почивка.

Безкрайна благодарност на всичките ми читатели. Както вероятно вече знаете, вашите сълзи хранят моята муза.

И, разбира се, най-дълбоки благодарности на съпруга ми Ник, който продължава да е моята най-голяма подкрепа, вдъхновение и откривател на дупки в логиката на сюжета. Не бих се справила без теб.

ВЪПРОСИ ЗА ДИСКУСИЯ

1. Защо Али смята, че е чудовище? Защо Зийк мисли, че той е чудовище? Посочете местата в текста, които показват какво мислят те за себе си. По какво си приличат и по какво се различават?

2. По какъв начин героите в романа показват героизъм? Кой са възходите и спадовете им? Според вас какво е мнението на автора за героите и за онова, което е нужно, за да бъдеш герой? Как това е показано във „Вечната песен“?

3. Образът на Чакала претърпява радикална промяна в поредицата „Кръв от рая“. Той е типичният антигерой. Защо е необходим на историята и как неговото отношение към света и действията му отразяват темата за героизма и противопоставянето „човек-чудовище“?

4. Обществото, което познаваме, не съществува в „Кръв от рая“. По какъв начин хората в романите все още носят характеристиките на нашето общество и как са се променили, за да се приспособят към средата, в която живеят?

5. За Али и Зийк храненето с човешка кръв е най-ужасният аспект на това да си вампир. Как се справят те с онова, което е необходимо за оцеляването им? Защо не се примириха и не решиха, че ще е по-лесно просто да приемат факта, че трябва да се хранят с човешка кръв?

6. Канин се жертва за общото благо. Вярата му в Али и очакванията му за нея ѝ помогнаха да премине през тежък период. Защо той успя с нея, но се е провалил при Чакала? Кой оказва по-голямо влияние върху действията на Чакала в края — Канин или Али?

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.